

ДАЯНА ПАЛМЪР ХАРТИЕНА РОЗА

Част 2 от „Хъгън и приятели“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Сесили Питърсън завъртя красивата червена хартиена роза между пръстите си, очарована от съвършенството на цветето, въпреки че очите ѝ издаваха отчаяние от разбитите мечти. Беше влюбена в мъж, който никога нямаше да отвърне на чувствата ѝ. Животът ѝ не бе различен от тази хартиена роза, само едно отражение на красотата, пленена в материал, който нито ще остарее, нито ще се промени, нито ще изчезне. Но розата беше безжизнена, мъртва без някога да е вкусила живота. Тейт Уинтроп ѝ донесе нежното алено цвете от Япония. Тогава се бе събудила надеждата, че някой ден ще я обикне. Но годините минаваха, надеждата избледняваше и най-сетне тя разбра, че тази роза разкрива истинските му намерения. Той ѝ казваше по най-болезнения начин, че чувствата му не са нищо повече от обикновена имитация на страст и любов. Разкриваше, без да е казал и една дума, че привързаността му никога няма да отстъпи място на любовта. Спомняше си съвсем ясно началото на бурната им връзка, започнала преди толкова много години...

Осем години по-рано...

По дългия виец се път от Коривил, Южна Дакота, се стелеше прах. Тейт Уинтроп се обърна както беше стъпил на най-високото напречно стъпало на временната ограда около ринга за обездване и присви очи, докато наблюдаваше как по пътя се носеше самотен очукан сив пикап. Сигурно караха поръчката, която бе направил в „Хранителни доставки Блейк“ в града.

Още е рано да се пришпорва младата кобила, помисли си той, докато слизаше от оградата. Износените дънки прилепваха плътно към дългите мускулисти крака. Тейт беше слаб, стегнат, с издължени ръце и крака. Правата му черна коса стигаше до кръста, когато я пуснеш, а сега бе пригладена назад и вързана на тила. Дядото на майка му бе участвал в битката при Литъл Бигхорн, а по-късно бе отпътувал с цяла

делегация за Вашингтон, окръг Колумбия, за да присъства при полагането на клетва на Теди Рузвелт за президент. Един от старейшините бе отбелязал, че в много отношения Тейт прилича на стария войн.

Извади от джоба на грубата си риза кубинска пура и я запали, засланияйки огънчето на кибритената клечка с длани. Момчетата в агенцията често се чудеха как успява да се снабди с контрабандни пури. Никога не им каза. Да пази тайна се бе превърнало в начин на живот за него. Просто част от работата.

Пикапът изкачи височината, откъдето като на длан се виждаше малката къща с големия хамбар и временната ограда за коне, зад която нетърпеливо подскачаше и разтърсваше грива снежнобялата кобила.

Младо слабо момиче с късо подстригана руса коса слезе от стария пикап. Тейт беше прекалено далеч, за да види очите, които познаваше по-добре, отколкото би искал. Момичето се казваше Сесили Питърсън. Беше доведена дъщеря на Арнолд Блейк, мъжът, току-що наследил фирмата „Хранителни доставки Блейк“. Тя бе единственият служител, който не се страхуваше да докарва поръчките на Тейт Уинтроп. Ранчото на Тейт се намираще недалеч от резервата на сиуксите „Пайн Ридж“ и на южната граница с друг резерват на сиуксите „Уапити Ридж“. Град Коривил бе разположен на река Биг Уапити отделяща Пустошта от резерватите. Лета, майката на Тейт живееше в резервата Уапити, само на един хвърлей от Коривил. Тейт бе израснал заобиколен от най-различни прояви на дискриминация. Сигурно затова, щом събра достатъчно пари си купи ранчо извън пределите на резервата.

Тейт Уинтроп не харесваше повечето хора и се държеше настрана от белите жени. Но Сесили бе слабото му място. Мило нежно момиче на седемнадесет, с доста сложен живот. Майка ѝ, инвалид, бе починала наскоро и сега Сесили живееше при втория си баща и един от братята му. Братът бе свестен човек, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде дядо, но пастрокът бе женкар и пияница. Всички знаеха, че Сесили върши почти всичко в магазина за хранителни стоки, създаден от баща ѝ. Пастрокът бе наследил фирмата, когато майката на Сесили почина, и както изглежда, се стараяше много усърдно да докара малкия бизнес до фалит.

Сесили бе малко над среден ръст, тънка като тръстика. Не бе хубава, но от нея струеше светлина, която променяше зелените ѝ очи и ги превръщаше в късчета оливин на слънцето.

Намръщи се на собствените си измишльотини. Та тя беше дете и единственият им контакт бе, когато даваше поръчки в магазина. Доставяше му удоволствие, че се интересува от прадедите му. Не беше вманиачена на темата като някои изследователи на индианското минало, които се обличаха в дрехи от еленова кожа, купуваха всякакви дрънкулки, касети и се опитваха да се държат така, сякаш са част от индианската общност и мястото им е тук. Той нямаше време за неделните посещения на индианци, преселили се в града. Но Сесили бе нещо съвсем различно. Тя познаваше, макар и доста повърхностно културата на племето *оглала лакота* и проявяваше усет към историята им. Без дори да се замисля, той я бе въвел в обичаи, известни на малцина.

Близостта им бе незабележима до смъртта на майка ѝ. Но в деня на нещастieto тя не отиде при втория си баща, нито при заварения чичо, не се сети за никой от съгражданите. Изтича право при Тейт, очите ѝ зачервени, по бузите ѝ се стичаха сълзи. И ето че той, мъж, който не допускаше до себе си друг, освен майка си, я бе прегърнал, за да я успокои докато плачеше. Това бе най-естественото нещо в света — да я утеши в скръбта ѝ. Но по-късно, нарастващата ѝ привързаност започна да го притеснява. Не биваше да ѝ позволява да се влюбва в него. Не само заради начина му на живот — опасният самотен живот на скитник. Беше заради това, че на света бяха останали малцина лакоти с чиста кръв. За да я запази, той трябваше да се ожени за момиче от племето на сиуксите. Не някоя роднина, а от други, различни сиукси. Ако изобщо някога се оженеше...

Мислите му се върнаха към настоящето, към Сесили — бе спряла пикапа съвсем наблизо и вече крачеше към него. Напълно умишлено не отиде да я посрещне.

Тя забеляза това, подсмихна се кисело, но не спря. Носеше му фактура за подпис. Ръцете ѝ трепереха едва забележимо, но той винаги ѝ въздействаше така. Пръстите на Сесили стиснаха химикалката и документа. Дори и сега, както бе с работните ботуши с дебели подметки, Тейт изглеждаше значително по-висок от нея. Момичето

носеше карирана мъжка риза и дънки. Никога не я бе виждал облечена в нещо женствено или по-отворено.

Тя му подаде фактурата, без да вдигне очи към него.

— Пастрокът ми каза, че си поръчал тези неща, но ме предупреди още веднъж да проверя, преди да разтоваря — обясни тя.

— Защо винаги изпраца теб? — нарочно попита той, докато преглеждаше списъка.

— Защото знае, че не се страхувам от теб — отвърна Сесили.

Черните му очи се преместиха от документа към нея. Бяха като на кобра с пронизващ нетрепващ поглед. Първия път, когато го видя й се прииска да се отдръпне. Вече не се плашеше. Тейт бе внимателен с нея, по-нежен от всички други хора. Тя знаеше, за разлика от повечето местни, че Тейт Уинтроп е много по-различен от това, което изглежда.

— Сигурна ли си, че не се страхуваш от мен? — попита внимателно той.

Тя се усмихна.

— Едва ли ще ме надупчиш на решето заради сгрешена поръчка — заяви сухо тя, защото бе чула, че той точно така е направил, когато вторият й баща пропуснал да донесе ярмата, поръчана по време на снежна виелица и Тейт загубил няколко телета.

Тя беше права. Никога и за нищо не би ударил Сесили. Пое от нея химикалката и подписа фактурата, преди да ѝ я върне.

— Всичко, което поръчах, е тук.

— Добре — отвърна весело тя. — Ще разтоваря.

Той не отговори. Изгаси пурата, постави я отново в джоба на ризата и тръгна след нея към пикапа.

Тя го погледна строго.

— Да не мислиш, че съм от захар — нацупи се тя. — Мога да сваля няколко плика с продукти.

— Разбира се, че можеш.

Той я погледна и в черните му очи заискри усмивка, но тя се задържа само секунда-две.

— Но няма да стане. Не и тук.

— Тейт — простена тя. — Не го прави. Пастрокът ми трябваше да е тук. Ако ще върти магазина, да прави каквото иска!

— Не може, щом те кара да му вършиш работата.

Той спря внезапно, докато посягаше към една тежка торба тор и я загледа втренчено.

— Какво ти е на гърлото, Сесили? — попита рязко той.

Тя вдигна ръка и усети натъртеното посиняло място. Беше се закопчала, но ѝ стана много топло. Дори не се сети, че синината ще се види.

Той свали работните ръкавици, хвърли ги в пикапа при продуктите и започна да разкопчава ризата.

— Престани веднага! — викна тя. — Тейт, недей...

Но той бе видял достатъчно. Очите му блестяха като черни диаманти, осветени от огън. Ръцете му здраво стискаха плата, докато оглеждаше другите синини точно над ключицата и износения ѝ сутиен — сини отпечатъци от мъжки пръсти. Той стисна зъби. Не можеше да гледа нараняванията по бледата кожа. Дрехите ѝ също бяха в окаяно състояние — знаеше, че отдавна не е получавала нищо ново. Сигурно вторият ѝ баща я държеше на прага на мизерията, напълно зависима от него, за да не загуби основния си черноработник. Очите му се стрелнаха към нейните. Тя се изчерви и прехапа устни.

— Мисля, че изтърпя достатъчно унижения, но искам да ми кажеш дали имаш такива синини и по гърдите.

Тя затвори очи и сълзите неумолимо се промъкнаха.

— Да — тросна се тя.

— Пастрокът ти ли беше? — попита кратко той.

Тя преглътна. Нямахте смелост да срещне очите му и само кимна.

— Разкажи ми.

— Опитваше се да ме пипа... ами там. Винаги го е правил, дори и когато се ожени за мама. Опитах се да ѝ разкажа, но тя не пожела да ме чуе. Той я ласкаеше, а и двамата обичаха да пият. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Снощи се намъкна в стаята ми. Смърдеше на алкохол. — Усети, че ѝ се гади при спомена. — Бях заспала. — Погледна към него неспособна да скрие отвращението си. — Защо мъжете са такива животни? — попита тя с цинизъм, присъщ на зрялост, която човек придобива много по-късно в живота.

— Не всички са такива — отвърна той, а гласът му прозвуча леденостуден и отчужден. Закопча умело ризата ѝ. — Нямах и приличен сутиен.

Тя се изчерви.

— Не смятах да го показвам — отвърна наострено тя.

Той я закопча до горе и внимателно постави ръце на раменете ѝ. Издължените му почернели длани излъчваха топлина и сигурност. Беше ѝ приятно да ги усеща.

— Повече няма да бъдеш излагана на гадни желаня.

Тя отвори широко очи.

— Моля?

— Много добре ме чу. Хайде! Да разтоварим поръчката. След това ще поговорим и ще решим какво да правим.

След малко я хвана за ръка и я повлече към къщата. Издърпа един стол за нея, сипа ѝ кафе и сложи чашата пред нея.

Удивена от всичко, което той правеше, тя седеше притихнала и оглеждаше стаята. Никога преди не бе влизала и с искрено учудване откри, че вътре е съвсем различно от впечатлението, което човек си създава, преди да е влязъл. Имаше най-различни електронни уреди, компютри, няколко лаптопа и принтери, необикновен телефон и няколко радиостанции за къси вълни. Имаше дори и любителска радиостанция. По стените бе закачена колекция от пистолети и пушки, напълно различни от оръжията, които бе виждала досега.

Мебелите също бяха впечатляващи. Отново се сети за слуховете, които пълзяха за самотника лакот, който не живее в резервата и има тайнствено минало и още по-тайнствена професия. За разлика от повечето потомци на племето лакота, често жертви на расови предразсъдъци, никой не закачаше Тейт Уинтроп. И наистина, повечето от жителите на Коривил и околността, се страхуваха от него.

Тя погледна смълчания мъж и се зачуди защо я завлече в къщата си. Обикновено подписваше фактурата, разтоварваше продуктите, а когато си приказваха, винаги беше навън. Не че не бдеше над нея като ястреб винаги когато идваше в града и тя бе наблизо. През последната година не спираше да я наблюдава. А ето че днес разбра съвсем ясно истината за потискащия ѝ живот у дома.

Той също седна и се отпусна на стола. Пусна шапката си на земята и я загледа настойчиво. Изръмжа заканително и отново дръпна от пурата.

— Изнасили ли те снощи? — попита грубо и открито той.

Сесили се изчерви цялата и затвори очи. Нямахше смисъл да крие истината от него.

— Опита се — промълви тя. — Аз го ударих и той ме... сграбчи. Беше много пиян, иначе нямаше да успее да се измъкна, със или без синините. Винаги ми е налитал, но снощи вече...

Тя вдигна измъченото си лице към него.

— Скрих се в гората докато заспи, а и тогава не посмях да се прибера да си легна. — Лицето ѝ се изопна. — Предпочитам да гладувам, отколкото да му позволя да ми направи това — натъртено заяви тя. — Съвсем сериозно говоря!

Той я наблюдаваше притихнал, а димът от пурата се издигаше плавно нагоре, привлечен от перките на вентилатора. Познаваше я достатъчно добре и знаеше, че никога не изоставя задълженията си, не се оплаква и не моли за нищо. Възхищаваше ѝ се. А това означаваше много, защото у него се бе загнездило презрение към повечето жени. Особено към белите. Кръвта му кипна щом си представи как пастрокът ѝ си позволява да ѝ посяга. Никога не бе изпитвал толкова силно желание да смаже някого. Изтръска пепелта от пурата в голям стъклен пепелник и помълча още минута-две.

Сесили отпи от кафето, а връхлетялото я чувство на неудобство не си отиваше. Дватама все още си бяха чужди, а ето че той бе видял бельото ѝ. Чувството бе ново, необичайно за нея, неизпитвано към никого, най-вече към мъж.

— Какво искаш да работиш, Сесили? — попита неочаквано той.

— Искам да стана археолог — веднага отвърна тя.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Защо?

— Имахме учител по история и география точно преди да завърша. Той беше археолог. Участвал в разкопките в Юкатан, при древните крепости на майте.

Зелените ѝ очи вече блестяха от вълнение и интерес.

— Ще е страхотно да представиш на хората една древна цивилизация...

Гласът ѝ пресекна щом осъзна колко непостижима е мечтата ѝ. Сви рамене.

— Е, няма пари за такива неща. Мама имаше някакви спестявания, но той ги похарчи. Тя все казваше, че у него няма никакъв търговски усет и сигурно е била права, защото той почти успя да провали бизнеса на татко.

— Кога почина баща ти?

— Преди шест години — отвърна тя. — И миналата година мама се омъжи за оня.

Сесили затвори очи и потръпна.

— Все се оплакваше, че е самотна, а той ѝ обръщаше внимание. На мен ми беше ясен. Защо тя не го видя какво представлява?

— Някои хора не са проникателни.

Черните му очи се присвиха, докато я разглеждаше.

— С какъв успех завърши училище?

— Шестици и петици — отвърна тя. — Бях много добра по история, география, биология.

Внезапно ѝ хрумна неприятна мисъл.

— Да не се опиташ да ги накараш да арестуват пастрока ми? — попита ужасена тя. — Тогавя всички ще разберат — добави тя, неспособна да скрие притеснението си.

Той срещна погледа ѝ, усети страха ѝ, че всички ще я сочат с пръст, че трябва да се яви на процес.

— Един опит за изнасилване не е ли достатъчен?

— Той не смята така — отвърна тя. — Но ти си прав. Сигурно цял ден е седял вкъщи и е мислил по въпроса. Довечера едва ли ми остава някакъв изход. Дори и да се скрия в гората.

Той се приведе към нея, подпрял единия си лакът на красивата черешова маса, приковал поглед в момичето.

Сесили почувства, че ѝ се гади. Кръстоса ръце пред гърдите си и се загледа в празното, тръпнейки. Това бе най-ужасният кошмар от младежките ѝ години.

— Добре, не се тревожи за това — успокои я тихо той. Тейт изглеждаше така, сякаш разказът ѝ не го бе притеснил. Истината бе, че малко неща можеха да го притеснят. — Той няма да те докосне, обещавам ти. Намислил съм какво да правим.

— И какво ще правим? — Зелените ѝ очи бяха още мокри, но вече изпълнени с надежда.

— Чух за една стипендия в университета Джордж Вашингтон. Намира се до Вашингтон, окръг Колумбия — обясни той, доволен, че се е научил да лъже така умело, без дори да му идва наум, че тази лъжа може да го връхлети някой ден. — Учебниците и общжитието също

са платени. Отпуска се за хора без средства. Ти си подходяща. Искаш ли да кандидатстваш?

Тя се поколеба.

— Да. Но... ами, как ще отида, как ще кандидатствам?

— Сега не е моментът да мислиш. Има по-важни неща. В този университет имат добър курс по археология, а ще си и далеч от пастрока си. Трябва да ми кажеш ако искаш.

— Да, искам! — отвърна тя. — Но ще трябва да се върна до нас...

— Не трябва — прекъсна я той. — Никога вече.

Той скочи от стола и посегна към телефона. Набра някакъв номер, изчака, а след това проведе разговор на език, който определено не беше английски.

През по-голямата част от живота си, тя бе живяла близо до хора от народа лакота, но този език ѝ бе напълно непознат. В него интонацията бе падаща, възходяща, неуловима, напяваше за древни места и носеше полъха на вятъра. Сесили хареса звученето му, съчетано с плътния глас на мъжа.

Той бързо приключи разговора.

— Тръгваме.

— Ами камиона, другите поръчки — обади се страхливо тя.

— Ще уредя да закарат камиона на пастрока ти и да му предадат каквото трябва.

Той не спомена, че смяташе сам да закара пикапа и лично да предаде съобщението.

— А аз къде ще отида?

— При майка ми, в резервата — обясни той. — Баща ми почина в началото на годината и тя е сама. Ще ти се зарадва.

— Нямам дрехи — упорстваше тя.

— Ще ти донеса твоите.

— Нещата изглеждат толкова лесни както ги представяш — обади се напълно озадачена тя.

— С всичко е така, стига да успееш да заобиколиш условностите. Още преди години се научих, че за да оздравее раната, трябва добре да я почистиш.

Тейт отвори вратата.

— Идваш ли?

Тя стана и изведнъж се почувства свободна и обнадеждена. Сякаш с нея се случваше едно от онези чудеса, за които говореха хората.

— Идвам...

ПЪРВА ГЛАВА

В наши дни

Вашингтон, окръг Колумбия

Светкавици на камери и фотоапарати проблясваха около Сесили Питърсън. Телевизионни журналисти се надпреварваха кой по-умело и напористо да ѝ поднесе микрофона си. Тя вървеше съвършено спокойно към изхода, напускайки по средата вечерята за събиране на средства, организирана от сенатор Мат Холдън.

Зад нея, вбесен висок мъж с дълга черна плитка оглеждаше стичащата се супа от раци по безупречния допреди малко смокинг. Придружаваше го руса дама от висшето общество, накичена с диамантени бижута, готова да убие с един-единствен поглед Сесили.

Сесили вървеше, без да спира.

— Май ще хвана филма в единадесет — измърмори тя и устните ѝ се разтегнаха във весела усмивка.

Съвсем не приличаше на жена, чийто живот е рухнал пред очите ѝ само за няколко минути. Животът ѝ бе също като смокинга на Тейт Уинтроп — напълно съсипан. Но сега всичко щеше да се промени.

Тя тръгна към огромния черен служебен автомобил, с който кавалерът ѝ я бе докарал, за да го изчака, докато излезе. Обувките с висок ток се намокриха с капчиците роса по тревата. Усети как покъсите кичури започват да се изплъзват от сложната прическа. И улиците, и мигащите светлини на светофарите се мяркаха като петна пред очите ѝ. Не си беше сложила очилата, а не можеше да търпи лещи. Беше облечена в черна рокля с тесни презрамки, а черният шал, с който се бе наметнала никак не топлеше. Нямаше как да се качи в колата без ключове, но не я беше грижа. Бе твърде разтърсена от събитията, за да усети пронизващия нощен хлад, или да се поинтересува от натовареното движение във Вашингтон, окръг Колумбия. Беше бясна, че научи истината за финансовото си състояние и как се е сдобила с предполагаемата университетска стипендия от изрусената въртиопашка, с която Тейт Уинтроп се появяваше

навсякъде напоследък. Мислите ѝ се зареяха две години назад, когато всичко ѝ се струваше напълно свършено, а мечтите ѝ пърхаха, готови да се сбъднат...

Летището на Тулса бе натоварено. Сесили се бореше с раницата и сака, натъпкани с екипировка, като в същото време оглеждаше навалицата, опитвайки се да види Тейт Уинтроп. Бе облечена както обикновено — ботуши, гащеризон в защитни цветове и яке без ръкави, а на гърба ѝ висеше плантаторска шапка. Естествено русата ѝ коса бе прибрана небрежно на тила, а през дебелия стъкла на очилата, зелените ѝ очи искряха нетърпеливо. Не се случваше всеки ден Тейт Уинтроп да я помоли да му помогне за някакъв случай. Това беше първият и единствен път.

Изведнъж го видя. Той се извисяваше над множеството. Беше сиукс от племето лакота и това ставаше ясно на всеки, който го погледне. Скулите му бяха високи, а над огромните черни очи се издигаше високо чело. Устата му бе широка, будеща горещи желания, с тънка горна устна и плътна, сякаш изсечена долна, скриваща идеално равни свършени зъби. Косата му бе права, гарвановочерна и стигаше чак до кръста, когато не я носеше сплетена на плитка както сега. Беше слаб, с добре изразени мускули и привличаше погледите на хората. Преди бе работил за някаква тайнствена правителствена служба. Предполагаше се, че Сесили няма представа за това, както се предполагаше, че и в дадения случай — някакво потулено убийство в Оклахома — тя няма представа, че той им сътрудничи по случая.

— Къде ти е багажът? — попита Тейт с дълбокия си леко дрезгав глас.

Тя го погледна престорено предизвикателно, веднага забелязала колко е елегантен с костюм.

— А къде ти е екипировката? — попита на свой ред тя, с близостта, породена от дълго приятелство.

Тейт я бе спасил от противните домогвания на пияния ѝ пастрок, когато бе едва на седемнадесет. Беше я отвел при майка си в резервата на сиуксите, „Уапити Ридж“, близо до Черните хълмове и там тя остана докато той ѝ уреди стипендия и я записа в университета Джордж Вашингтон, на една пряка от апартамента му във Вашингтон, окръг Колумбия. През четирите години, докато учеше в колежа, той ѝ беше ангел хранител. Не я изостави и сега, когато започваше работа

над магистърската степен по съдебна археология. Вече бе получила първите признания за добрата си работа. Бе работила отлично през всичките години в колежа. Това не бе изненадващо, тъй като не се срещаше с никого и посвещаваше всяка минута на ученето. Нямаше желание да ходи на срещи. Не я интересуваше нито един мъж на този свят, освен Тейт.

— Аз съм шеф на сигурността на корпорация Хътън — напомни й той. — А сега просто правя услуга на едни стари приятели. Така че това ми е работното облекло.

Тя се намръщи.

— Ще потънеш в прахоляк.

— Значи ще трябва да ме изчеткаш — процеди той.

Сесили на свой ред се усмихна закачливо.

— Това вече е предизвикателство!

— Я стига! — засмя се той. — Положението тук е доста напрегнато.

— Каза ми по телефона. — Тя се огледа наоколо. — Къде е лентата за багаж? Нося още инструменти и електронни уреди.

— А други дрехи?

Тя го погледна неразбиращо.

— За какво ми са дрехи? Само да се пречкат в сака за уредите? И тези стават. Переш и почти веднага са готови за обличане.

Той отново изръмжа.

— Съгласи се, че не можеш да отидеш в този вид на ресторант!

— Защо не? А и кой ще ме заведе на ресторант? — любопитства тя. — Ти никога не ме водиш.

Той сви рамене.

— Добре де, ще се поправа, докато сме тук.

Очите й заискряха.

— Страхотно! В твоето легло или в моето?

Той се засмя. Тя бе единственият човек в живота му, който го караше да се чувства ведър и спокоен, пък макар и за кратко. Сесили разпалваше огънове в сърцето му, въпреки че той много внимаваше да не се издаде.

— Никога ли няма да се откажеш?

— Някой ден ще сломя съпротивата ти — увери го тя. — Винаги имам готовност. Нося си едноседмичен запас Троянски коне в

раницата...

Той се опита да се направи на възмутен.

— Сесили!

Тя сви рамене.

— Жените трябва да мислят за тези неща. Вече съм на двадесет и три. Ти се появи в живота ми, когато се оформях като човек и характер — добави тя. — Спаси ме от нещо ужасно. Какво да направя, след като всички други потенциални любовници ми приличат на страхопъзльовци в сравнение с теб?

— Не съм те довел тук, за да обсъждаме факта, че си нямаш приятел — засече я той.

— А пък аз си мислех, че ми предлагаш възможността да минем един кратък курс на обучение — въздъхна тя.

Той я погледна ядосан, докато крачеха към лентата за багажа.

— Добре де — продължи мрачно тя. — Отказвам се, поне за момента. Какво ще правим тук? — добави тя и гласът ѝ прозвуча стегнато и професионално. — Спомена за някакви останки.

Той се огледа, преди да отговори.

— Получихме информация, че едно убийство може да бъде разплетено ако потърсим трупа на определено място. Преди около двадесет години, чужд двоен агент изчезва близо до Тулса. Носел е микрофилм, който разкрива къртица в ЦРУ. Ще се получи доста неудобно ако трупът е негов и микрофилмът се появи точно в този момент.

— Като разбирам въпросната къртица е успяла да се издигне.

— Хич и не питай — сръза я той и добави с усмивка. — Нямам никакво желание да те включвам в програмата за защита на свидетели. Единственото, което искам от теб е да ми кажеш дали този „Г“ е който търсим.

— Труп — преведе тя. След това се намръщи. — Мислех, че си имате специалист по тези въпроси.

— Да можеш само да си представиш какъв експерт са довели...

Мога, помисли си тя, но не отвърна.

— Освен това — добави той и я стрелна с поглед — ти си дискретна. От опит знам, че не споделяш всичко, което знаеш.

— А вашият експерт какво казва за трупа.

— Бил много стар — изрече той с подчертано страхопочитание.
— Сигурно на хиляди години!

— А защо мислиш, че не е?

— Основното е, че черепът му е пробит от куршум тридесет и два калибров куршум.

— Е, значи можем да изоставим версията на индиански ловец от палеозойската ера — съгласи се тя.

— И на мен така ми се струва. Но имам нужда и друг експерт да потвърди мнението ми, за да приключим със случая. Не знам ти какво мислиш, но на мен никак не ми се иска бивш шпионин за КГБ да диктува политиката в страната.

— На мен също — потвърди веднага тя. — Но нали не изключваш възможността някой да е бил там и да е използвал черепа за стрелба по мишена?

Той кимна.

— Можеш ли да определиш възрастта на останките?

— Не зная. Тестовете с въглерод са най-точни, но отнемат време. Ще направя всичко възможно.

— Става. Напоследък експертите по палео-индианска археология не се срещат на всяка крачка в Управлението. Ти беше единствената, за която се сетих, и на която можех да позвъня.

— Поласкана съм.

— Много си добра — продължи той. — Това съвсем не беше ласкателство. — Той смени темата и попита: — И какво носиш щом не са дрехи?

— Лаптоп с модем и факс, мобифон, инструменти за разкопки, включително съваема лопатата, два справочника за човешки скелетни останки.

Тя се опита да повдигне тежкия сак. Тейт се пресегна и го пое от нея, преценявайки колко е тежък.

— Господи, ще си докараш херния, ако продължаваш да разнасяш тези неща. Никога ли не си чувала за колички за багаж?

— Естествено. Имам три. И всичките са в килера във Вашингтон.

Той я поведе към спортна кола. Постави багажа отзад и ѝ отвори вратата.

Сесили не беше красива, но притежаваше чар и излъчване. Беше интелигентна, жизнена, дръзка и с нея той се чувстваше добре. Можеше да се превърне в най-важното същество на света, ако ѝ позволеше. Проблемът идваше от факта, че той бе чистокръвен представител на племето лакота, а тя — не. Ако някога се оженеше, нещо, което професията му едва ли щеше да позволи, нямаше да допусне поколението му да е със смесена кръв.

Седна до нея в колата и нетърпеливо се пресегна, за да ѝ закопчае колана.

— Винаги го забравяш — измърмори той, когато срещна погледа ѝ.

Всеки път, когато срещнеше този тежък поглед, губеше контрол и ставаше безпомощна. Тейт бе красив, сексапилен и го обичаше повече от всичко на света. Обичаше го от години. Но обожанието ѝ бе безнадеждно, никога не бе намерило ответ и това я изпълваше с неудовлетворение. Тейт никога не я бе докосвал, дори и най-невинно. Единствено я наблюдаваше.

— Трябва да затворя вратата си под носа ти — каза дрезгаво тя. — Не трябва да разговарям с теб, нито пък да те виждам повече и да продължа живота си напред. Ти си един непрекъснат мъчител.

Съвсем неочаквано той се пресегна и докосна нежната ѝ буза с върховете на пръстите си. Те се спуснаха към пълната мека уста и нежно подразниха долната, разделяйки я от горната.

— Аз съм лакот — прошепна той. — А ти си бяла.

— Съществува нещо, наречено контрол на раждаемостта — каза неуверено тя.

Той бе напълно сериозен, очите му леко присвити, съсредоточени върху нея.

— Сексът ли е всичко, което искаш от мен, Сесили? — попита подигравателно той. — Никакви деца, така ли?

Това бе най-сериозният разговор, който двамата бяха водили. Тя не можеше да откъсне поглед от черните му очи. Но тя искаше и деца. Той го разбра по изражението ѝ.

— Не, Сесили — продължи нежно той. — Сексът не е всичко, което искаш. Истината е, че не мога да ти дам това, което ти е на сърцето. Ние нямаме бъдеще заедно. Ако един ден се оженя, много е

важно да е за жена със същия произход. А и нямам желание да живея с толкова млада, напълно неопитна бяла жена.

— Няма да бъда невинна ако проявиш известна загриженост поне за един час — изломоти ядосано тя.

В тъмните му очи затанцуваха игриви отблясъци.

— Може би при други обстоятелства — отвърна той и внезапно усети разгарящата се опасност, докато очите му задържаха нейните, а усмивката се свиваше на устните му. Сърцето на Сесили препускаше.

— С удоволствие бих те съблякъл и положил в леглото, за да усетя как се извиваш като върба под тялото ми.

— Престани! — прошепна с театрален патос тя. — Ще припадна! — Думите ѝ не бяха съвсем шеговити.

Ръката му се плъзна зад главата ѝ и привлече унесеното лице до своето, толкова близо, че усещаше аромата на кафе в дъха му, а гърдите ѝ почти докосваха якето му.

— Непрекъснато ме изкушаваш — промълви той. — Не разбираш ли колко е опасно като ме дразниш така.

Тя не отговори. Не можеше да изрече и дума. Цялото ѝ тяло тръпнеше от възбуда, напрежение и желание. През целия ѝ живот единствено този мъж я бе карал да се чувства жива, единствено той бе успял да пробуди страстта ѝ. Независимо от травмата преживяна в юношеството ѝ, тя изпитваше непреодолимо привличане към Тейт, чувство, което нямаше да се събуди за друг мъж.

Сесили докосна страната му със студени пръсти, отдръпна ги и ги зарови в гъстите дълги коси, винаги вързани и под контрол, също както и чувствата му.

— Защо не ме целунеш — прошепна неуверено тя. — Поне ще разбере какво е.

Той се напрегна. Устата му спря до нейната. Тишината в колата натежа, оживя в очакване на неизбежното. Той погледна големите бледозелени питащи очи и видя в тях огъня, който не можеше да остане скрит. Тялото му усети нейното и възбудата му нарасна, въпреки че не желаше да става така.

— Тейт — прошепна тя и се протегна към него, към устните му, красивите устни, обещаващи небесна синева, удоволствие, истински рай.

Пръстите му се вплетоха в косата ѝ. Усети болката от опъването, но това нямаше значение. Цялото ѝ тяло жадуваше за него.

— Сесили, малкото ми глупаче — простена той.

Устните ѝ се разтвориха още повече. Той се почувства слаб. Този път не можеше да победи слабостта. Тя го изкушаваше. Щеше да се случи, усещаше устата му, вкуса ѝ, дъха ѝ. Усети колебанието му. Почувства как той рязко си поема дъх, в мига, когато контролът му се изплъзна. Устата му се разтвори и той наведе глава. Тя го искаше. О, господи, тя го искаше, искаше го, искаше го...

Внезапно прозвучал клаксон я стресна и тя се върна в мъчителното настояще. Почувства щипещия студ на столицата, докато стоеше пред изискания ресторант, в който бе успяла да привлече вниманието на журналистите, когато нападна Тейт Уинтроп с купа супа от раци.

Протегна се и усети отново болката, която спомените бяха потиснали. И преди две години внезапният клаксон на кола я бе откъснал от Тейт. Той се бе отдръпнал веднага и това бе краят на мечтите ѝ. Успя да му помогне да разрешат загадъчното убийство. Оказа се череп на праисторически индианец, пробит от куршум, използван, за да бъде натопен един от мразените членове на конгреса. Всеки антрополог, който си разбираше работата щеше да разпознае вида по зъбните характеристики, а приблизителната възраст — по насъбралата се патина по металните остриета, глинени съдове, за които предполагаемият наемник, нагласил работата, не се бе досетил, че ще са от помощ при определяне възрастта на находката.

Тейт бе извикал Сесили, въпреки че тя още следваше, и това я бе изпълнило с щастие. Но съдбата скоро ѝ отне и последната надежда, връщайки я в реалността с един внезапно прозвучал клаксон. След онзи случай, Тейт се стараеше да я държи далеч от себе си и успя през двете години, докато тя подготвяше магистърската си степен по съдебна археология. Близкото им приятелство се бе стопило. А тази вечер целият ѝ свят се разпадна.

Докторатът ѝ вече приличаше на мечта. От мига, в който я спаси от втория ѝ баща, който не спираше да я тормози и я заведе при майка си в резервата на сиуксите „Уапити Ридж“, близо до другия резерват на сиуксите, Пайн Ридж, Тейт не бе преставал да бди над нея като ангел-хранител. Но ѝ беше казал, че и образованието, и апартаментът,

и дрехите, както и всичко необходимо се плаща от някаква стипендия. Всичките ѝ разходи през последните шест години се плащаха от анонимната фондация, която оказвала помощ на бедни млади жени, за да могат да завършат. Поне така ѝ бе обяснил Тейт. А ето че тази вечер откри, как всичко е било лъжа. Тейт е плащал всичко, абсолютно всичко от собствения си джоб.

Тя се загърна по-плътно в шала, докато висок мъж със спортна фигура пресече паркинга и застана до нея до вратата на колата.

— Вече си знаменитост — каза ѝ Колби Лейн, а тъмните му очи проблясваха на аскетичното лице, по което личаха белези. — Ще те дават по вечерните новини, ако останеш жива, за да ги видиш.

Той насочи палец назад през рамото си.

— Тейт се е запътил насам.

— Няма ли да отключиш тази врата и да тръгваме? — високо попита тя.

— Страхливка — изкиска се той.

Отключи вратата и тя се качи. Докато се качи зад волана и потегли, Тейт вече крачеше по паркинга към тях, неспособен да сдържа яростта си.

Сесили му изпрати въздушна целувка, а Колби настъпи газта и се включи в натовареното движение.

— Тази вечер животът ти е изпълнен с опасности — обърна се Колби към нея. — Той знае къде живееш — добави той.

— Би трябвало. Нали той плаща апартамента — отбеляза тя остро, неспособна да скрие обидата. Обгърна раменете си с длани.

— Не искам да се прибирам у нас, Колби. Мога ли да остана при теб?

Тя знаеше, както и малцина други, че Колби Лейн все още е лудо влюбен в бившата си съпруга Морийн. Не се срещаше с други жени, въпреки че бяха минали две години от обявяването на развода им. От време на време пиеше до забрава, но не ставаше опасен. Сесили нямаше доверие на никой друг. През всичките тези години той ѝ бе добър приятел, а също и на Тейт.

— Никак няма да му хареса — отвърна той.

Тя въздъхна тежко.

— Вече няма значение — отвърна уморено тя. — Изгорих всички мостове.

— Не разбирам защо ѝ трябваше на онази светска лъвица Одри да ти казва — промърмори с раздражение той. — Не ѝ влиза в работата.

— Може пък да иска един огромен годежен пръстен с диамант, а Тейт сигурно не може да си го позволи, защото издържа мен — обясни с нескрита горчивина тя.

Той се вгледа в напрегнатото ѝ лице.

— Никога няма да се ожени за нея.

Тя изсумтя гърлено.

— И защо не? Тя има всичко... пари, връзки, обществено положение и е красива, а притежава и диплома от Васар.

— По психология — добави Колби.

— Вече няколко месеца е с Тейт.

— Той излиза с много жени, но няма да се ожени за нито една от тях.

— Е, поне със сигурност няма да се ожени за мен — увери го тя. — Бяла съм.

— Бих казал, че имаш приятен, едва доловим тен — уточни той.

— Ожени се за мен. Аз ще се грижа за теб.

Тя го погледна и направи гримаса.

— Сигурно ще ми казваш Морийн насън, а аз ще ти счупя главата с нощната лампа. Няма да стане.

Той си пое дълбоко дъх. Ръцете му стиснаха волана. Едната бе изкуствена. Бе я изгубил в Африка. Колби работеше като наемник, професионален войник. Понякога изпълняваше поръчки за разни тайни правителствени агенции, а понякога сам си намиреше работа. Сесили никога не го разпитваше за честите му пътувания. Бяха приятели, понякога излизаха заедно, и двамата страдаха от несподелена любов. Всичко това бе достатъчно за едно добро приятелство.

— Тейт е пълен глупак — заяви той.

— Просто не му харесвам — поправи го Сесили. — Жалко, че не съм от племето лакота.

— Лета Уинтроп може и да не се съгласи с теб — промърмори той развеселен. — Не лобираше ли за независимостта на сенатското изслушване миналия месец?

— Заедно с още няколко активисти. На някои от лакотите им е неприятно, че бяла жена се застъпва за каузата им, но поне дадох всичко от себе си.

— Така е.

— Благодаря ти за подкрепата. — Тя се отпусна на седалката. — Каква ужасна нощ. Предполагам, че сенатор Холдън никога повече няма да ми проговори, още по-малко пък да ме покани на друг политически банкет.

— Той само ще се зарадва на публичността, която успя да предизвикаш — поправи я през смях Колби. — Все ми се струва, че се опитва да те накара да приемеш поста на помощник-уредник и да се заемеш с материалите придобити по новия му проект за индианците в музея в окръг Колумбия.

— Да, така е. Сега май ще се наложи да приема работата. Вече няма начин да продължа в университета.

— Имам малко пари в швейцарска банка. Аз ще ти помогна.

— Благодаря ти, но не мога да приема. Ще се справя съвсем сама.

— Както искаш. — Той я погледна. — Ако приемеш тази работа, какво печелиш с Тейт? Двамата с Мат Холдън са големи врагове.

— Сенатор Холдън е против казино в резервата „Уапити“. А Тейт няма нищо против. На два пъти едва не се сбиха.

— Май съм чувал. Но това не е всичко. Холдън си навира носа в гнездото на осите в комитета по индианските дела и е казвал доста неприятни неща за настойчивите опити да се направи казиното в „Уапити“.

— Има и други казина на сиуксите в Южна Дакота — отвърна тя. — А сенатор Холдън е решил да се бори докрай тъкмо с това. И никой не знае защо. Двама с Тейт доста са се спречквали по този въпрос.

— Този въпрос е просто извинение. Тейт не може да го понася. — Колби отметна кичур права черна коса, която се бе надвесила над очите му. За разлика от Тейт, той поддържаше косата си къса. — Знам, че съм го казвал и преди, но не пречи да го повтора. Знаеш, че на Тейт няма да му бъде приятно, че си у нас.

— Пет пари не давам — отвърна тя, без да крие горчивината си. — Не съм длъжна да му давам обяснение къде прекарвам нощта. А и вече на никой не му е работа какво правя.

Той изпъшка.

— Защо не се опиташ да познаеш какво ще си помисли той, ако спиш в моя апартамент?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Добре де. Не искам да създавам проблеми помежду ви, от толкова години сте приятели. По-добре ме закарай до някой хотел.

Той се поколеба, нещо напълно нетипично за него.

— Ако възникне някакъв проблем аз ще се справя. Въпросът е дали ти ще можеш.

— Не знам. Точно сега животът ми е толкова объркан. Освен това той ще ме потърси у вас. Не искам да ме намира поне ден-два, докато свикна с новото си положение и реша какво да правя в бъдеще. Искам да се срещна със сенатор Холдън и да си намеря нов апартамент. Не е проблем да свърша всичко това от някой хотел.

— Както прецениш.

— Избери някой с по-ниски цени — добави тя с тъжна усмивка.
— Вече не разполагам с пари. Отсега нататък сама ще си плащам сметките.

— Трябваше да изсипеш супата върху някой по-подходящ.

— По-точно?

— Върху Одри Ганън — отвърна натъртено той. — Нямаше никакво право да ти казва по такъв начин, че Тейт е благодетелят ти. Направи го от чиста злоба, за да ви скара. Само неприятности създава. Някой ден Тейт ще съжалява, че я познава.

— Май се задържа повече от другите.

— Не си имала възможност да поговориш по-дълго с нея и не знаеш какво представлява. Затова пък аз имам — добави мрачно той.
— Има доста врагове, не на последно място и бившият ѝ съпруг, който живее в мезонет, защото при развода успя да му отмъкне къщата, мерцедеса и банковата сметка в Швейцария.

— Значи ето от къде идват всичките злата и диаманти — отбеляза злобничко Сесили.

— Родителите ѝ също имаха пари, но повечето са били похарчени, преди да загинат в една самолетна катастрофа. Твърди се, че харесва необикновени мъже, а Тейт е точно такъв.

— Тя никога няма да отиде до резервата, за да види Лета — отбеляза Сесили.

— Разбира се, че няма. — Колби се приведе към нея, когато спря на един светофар. — Та тя живее в индиански резерват!

Сесили му се оплези.

— Лета е много повече от две Одрита.

— Даже три — отвърна той. — Добре. Тръгваме да ти търсим хотел. След това изчезвам, преди Тейт да ме е открил!

— Защо не закачиш някой рак на входа — отвърна тя закачливо. — Може би това ще го спре.

— Да бе!

Тя извърна поглед към ярките светлини на града. Беше ѝ студено, чувстваше се самотна и малко уплашена. Но нещата ще се подредят. Знаеше, че ще се подредят. Вече не беше дете и трябваше сама да се погрижи за себе си. Това бе шансът ѝ да го докаже.

ВТОРА ГЛАВА

Филмът започваше в единадесет часа. Сенатор Холдън го гледаше и се смееше от сърце, когато Сесили се обади, за да го попита за работата, която ѝ бе предложил в новия музей. Не започна да я разпитва. Просто прие молбата ѝ за постъпване по телефона и я назначи незабавно.

Рано сутринта в понеделник, Сесили си нае малък апартамент, който можеше да плаща от заплатата си и се изнесе от апартамента, на който Тейт бе покривал разходите. Отказа се от часовете, които посещаваше заради магистърската си степен и подаде молба за напускане на колежа. Вече смяташе сама да плаща всички сметки. Някой ден щеше да върне на Тейт всяка стотинка, похарчена за нея. Точно сега бе объркана и нещастна, защото се бе оказала обект на състрадателността на мъжа, в когото бе влюбена от години. Нищо чудно, че се смяташе за неин настойник. Беше му задължена за всяка троха хляб. Но с това бе свършено. Сега щеше да се справя сама. Ще се издържа от заплатата си. Може би след време ще успее да довърши магистратурата. Времето беше пред нея. Поне имаше работа, благодарение на която щеше да се справи с тази повратна точка в живота си.

Наложи се да тегли от малката си банкова сметка, за да остави предплата за апартамента, да се разплати с транспортната фирма, която пренесе нещата в новото жилище, и да се храни, докато вземе първата заплата. Беше ѝ толкова мъчно, че целият свят ѝ се струваше черен. Не намери сили дори да се обади на Лета, майката на Тейт.

Новият апартамент беше малък, нищо особено, но знаеше, че разчита само на себе си. За разлика от стария, този не беше обзаведен и отначало тя успя да купи много малко неща. Нямаше дори и телевизор. Поне беше близо до музея. Щеше да ходи на работа с автобуса, или ако реши да пътува с метрото.

Колби дойде да ѝ помогне, когато се настаняваше и донесе пица и малък кашон, в който бе сложил касетки като подарък за новия дом.

Похапваха пица, докато разопаковаха лампи и чинии и пийваха бира, тъй като това бе единственото, което той бе донесъл към пицата.

— Мразя бира — мърмореше тя.

— След като изпиеш достатъчно, вкусът не ти прави впечатление — увери я той.

Тя го погледна с нескрито недоверие, сви рамене, затвори очи, опита се да не вдишва мириса на бирата и отпи голяма глътка.

— Уф! — беше единствения коментар.

— Давай още малко.

Тя преполови кутията с бира и отхапа още малко пица. След няколко минути вече нямаше съмнение, че питието съвсем не е станало по-приятно.

Той забеляза широката ѝ усмивка и кимна.

— За пръв път от дни наред се усмихваш.

— Вече ми минава — увери го тя. — Следващия понеделник започвам работа. Нямам търпение.

— Щеше ми се да съм тук на първия ти работен ден, за да ми разкажеш, но заминавам по работа.

Тя спря да дъвче, остави парчето пица и го погледна притеснено.

— Колби, вече си загубил едната си ръка...

— Значи ще бъда по-внимателен — отвърна той. — Стана, защото бях пиян. Няма да се повтори. — Той погледна към кутията бира. — Бирата поне не ми действа. Просто е приятна за разнообразие. — Погледна я отново. — Най-лошото мина. Ще ти помогна да преминеш по-леко трудностите. Когато се върна.

Тя се намръщи.

— Значи не трябва да се оставяш да те убият!

Той се разсмя.

— Ами, добре.

Докато Колби отсъстваше, тя си направи празненство за рождения ден с малко кексче, една свещ и поздравителна картичка от Лета, която никога не забравяше празника ѝ. Тейт изглежда го бе забравил или пък се сърдеше. За пръв път от осем години, прекара рождения си ден без него.

Сесили бе погълната от работата в музея и се наслаждаваше на всяка минута. Колежът ѝ липсваше, също и колегите, но работата ѝ харесваше. Експонатите бяха част от задълженията ѝ като помощник-

уредник и тя се зае с работа по древна индианска археология, част от собствената ѝ специалност — съдебната археология. Не очакваше, че съдебните проучвания няма да ѝ липсват. Беше вълнуващо да имаш достъп до редките колекции на Фолсът Кловис и метални предмети на хиляди години, ласа с топузи и от двете страни и друга каменни предмети, а също и глинени изделия, измайсторени от отдавна изчезнали ръце.

Новият ѝ телефон не беше записан в указателя, нито в телефонна информация, но един ден Тейт ѝ се обади в музея. Тя затвори без обяснения и той не звънна отново.

Сенатор Холдън я потърси.

— В събота вечер ще празнувам рождения си ден — каза той. — Нали двамата с Колби ще дойдете?

— Него го няма, но аз ще дойда с удоволствие.

— Чудесно! Ще може ли да поговорим за някои от новите проекти, които ми се въртят в главата?

— Ще може — отвърна усмихнато тя, защото знаеше колко много обича той музея. Та нали идеята за създаването му бе негова. Той бе фанатик по въпросите за индианската култура. Не беше сиукс, но майка му бе учителка в резервата на сиуксите „Уапити Ридж“. Също като Сесили, и той обичаше народа на лакота.

Той се разсмя.

— Всичко ще ти разкажа в събота. Точно в шест — у дома. Не закъснявай! Ще бъде шведска маса.

— Няма да ям дни преди това — обеща тя.

Едва когато затвори, осъзна какво е казала. Ядеше много по-малко от преди и харчеше значително по-малко. В апартамента имаше само най-необходимите неща. Поне не разчиташе на милостиня. Беше на двадесет и пет и се издържаше сама. Чувството бе прекрасно.

Сесили се обади на Лета, за да ѝ каже, че смята да вземе самолета до Рапид Сити, а след това да наеме кола до резервата на сиуксите „Уапити Ридж“, близо до националния парк „Къстър“ в Южна Дакота. Щеше да присъства на годишните празненства на племето. На тридневния празник през септември те очакваха да пристигнат и много лакоти, за да участват в танците и песните. Вече имаше самолетен билет и бе резервирала кола. Нямахше да се откаже от

празника само защото двамата с Тейт не си говореха. А и нямаше вероятност Тейт да отиде.

— Тейт не ми се е обаждал напоследък — спомена Лета, след като обсъдиха празника. — Звънях в апартамента му, но се обади онази Одри Ганън. Каза ми, че не е в страната. Шефът му, Пиърс Хътън го бил изпратил по работа.

Сесили усети как в гърлото ѝ се надига бучка. Преглътна и едва тогава отговори.

— Не знаех, че живее с него — отвърна тя, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи небрежно.

— Много е потаен, нали мъничката ми! Сигурно има чувства към нея — отвърна с явно раздражение Лета. — Тя мрази произхода му, мрази и резервата и едва успя да поддържа добрия тон, когато ѝ казах коя съм. Ако наистина е толкова полудял по нея, колкото тя твърди, ще успее да го обърне срещу собствения му народ, дори и срещу мен.

— Разбира се, че няма — опита се да я успокои Сесили.

— Разбира се, че ще го направи. Тя не понася никакви туземци да имат прекалени свободи. — Лета се поколеба за секунда. — Радвам се, че ще дойдеш. Липсваше ми. Откакто замина за Вашингтон, почти не те виждам.

— И ти ми липсваш — отвърна нежно Сесили.

— Имам нужда нещо да ми повдигне духа — продължи Лета. — Вече изгубихме всякаква надежда, че ще имаме линейка и общинска клиника, защото отпуснатите бюджетни пари са изчезнали.

— Как така са изчезнали? — попита Сесили.

— Никой не знае — отвърна Лета. — Том Черния нож, нали си спомняш вожда на племето, той казва, че сигурно има някаква грешка при изчисленията. Аз не съм толкова сигурна. Напоследък тук се появяват разни подозрителни типове. Особено пък след като изпратиха документацията по проекта за казиното. Предполагам не си успяла да накараш сенатор Холдън да изслуша твоята версия? — добави тя със странни нотки в гласа.

— Каквото и да му кажа, Мат Холдън е сто процента против казиното — каза тъжно Сесили. — Не че не съм го засипала с информация. Ще ходя на рождения му ден. Може там да ми отдели няколко минути и да помогне.

— Да. Рожденият му ден. Той става непреклонен, когато нещо е против принципите му — измърмори Лета.

— Говориш така, сякаш го познаваш! — подкачи я Сесили.

Последва дълго мълчание и когато Лета отново заговори, гласът ѝ бе напрегнат.

— Чувала съм за него. Всички тук са чували.

— Защо не дойдеш във Вашингтон по-нататък и не поговориш направо с него? — попита Сесили. — Ще останеш да спиш при мен.

— Какво, в хубавия ти апартамент? — попита разсеяно Лета.

Сесили се намръщи.

— Ами... преместих се. Вече имам нов. По-малък, по-грозен, но много уютен. Ще ти хареса. Канапето е сгъваемо и става на легло. Ще спя на него, а ти ще останеш в спалнята.

Лета отново замълча.

— Много ми се иска да те видя. Но просто не знам как ще се кача на самолет. Ще помисля. Тримата с Тейт ще обиколим града ако дойда. Ще бъде много забавно!

Сесили се поколеба.

— С Тейт не си говорим, Лета — отвърна напрегнато тя.

— Защо?

— Открих кой ми е плащал всички разходи.

— Нали беше някаква фондация? — попита напълно невинно Лета. — Това какво общо има с факта, че не си говорите с Тейт? Всъщност кой стои зад цялата работа? — попита шеговито тя. — Да не е някой трафикант на оръжие или известен международен терорист?

Лета не знаеше, че Тейт я е издържал! Е, не можеха да обсъждат този въпрос по телефона. Щеше да има достатъчно време, когато отпътуваше за Южна Дакота.

— Ще ти кажа, когато пристигна — обеща Сесили. — До скоро.

— Добре. Да се пазиш, миличка.

— И ти.

Тя остави слушалката. На Лета щеше да ѝ е мъчно, че двете ѝ „деца“ са се скарали. Намръщи се, когато си спомни, че по-възрастната жена спомена изчезването на някакви пари на племето. Зачуди се какво ли става в Уапити.

В събота Колби най-ненадейно се върна от чужбина и тя го покани да отиде с нея на празненството по случай рождения ден на сенатор Холдън. Колби се съгласи, но гласът му прозвуча строго. Чак когато дойде да я вземе, Сесили забеляза колко е изморен.

— Не трябваше да те карам да идваш — каза загрижено тя, въпреки че и без да го пита знаеше какво не е наред.

Той сви рамене.

— Не е работа да си седиш в къщи и само лоши мисли да ти се въртят в главата. — Усмихна ѝ се едва-едва. — Не съм много за компания, но ще се постарая.

Излязоха от апартамента на Сесили и потеглиха към резиденцията на сенатора.

Сесили огледа елегантните присъстващи — политици, милионери и други гости, събрали се в огромната бална зала в дома на сенатор Мат Холдън. Сесили бе вдигнала русата си коса, а черната ѝ официална рокля до коляното бе подбрана с вкус и ѝ стоеше добре. Светлозелените ѝ очи си оставаха неспокойни. Винаги когато си махнеше очилата, се чувстваше уязвима. Реши да ги свали, тъй като Колби щеше да кара. А как само мразеше да си слага контактни лещи. А и нямаше кого да гледа. Двамата с Колби пристигнаха навреме и си взеха от деликатесите на шведската маса. Имаше всичко от хайвер до шампанско.

След като хапнаха, тя помоли Колби да ѝ донесе кафе. Чувстваше се неловко сред хора, които обикновено си говорят за инвестиции, пътувания в чужбина и одобряването на предстоящи закони. Не се движеше сред богаташи. Оглеждаше поканените и движещите се с подноси сред тях сервитьори в бели сака и бели ръкавици и се усмихна при мисълта, че напоследък бе заобиколена единствено от скелети. Забеляза, че един от сервитьорите държи в ръцете си купа и се почувства гузна.

Намести презрамката на официалната чантичка на рамото си и се запромъква сред гостите като кимаше и се усмихваше любезно на хора, които познаваше единствено от вечерните новини. Намираще се сред отбрана публика, но всички ѝ бяха напълно чужди, беше съвсем сама сред множеството. Знаеше, че в кабинета си в музея, ще се чувства много по-спокойна. Щеше да е като у дома и в резервата с Лета.

Коктейлът е необичайно тих, помисли си тя. Разговорите около нея бяха приглушени и сериозни. Последните събития във Вашингтон, окръг Колумбия, бяха сложили отпечатъка си и върху празненството по случай рождения ден на сенатор Холдън. Холдън представяше в Сената републиканците от Южна Дакота. Той бе мъж с огнен темперамент, труден характер, който си създаваше врагове със същата лекота, с която ръководеше сенатската комисия по индианските въпроси. Беше се намесил в най-различни политически въпроси, а също и в някои доста лични. Последният му проект бе свързан с финансирането на проекта за домашните животни и новосъздадения музей по антропология и археология на американските индианци, където Сесили работеше.

Тя забеляза Мат Холдън и очите ѝ заискриха. Беше красив мъж, дори и на неговата възраст. Съпругата му бе починала миналата година. Сега политикът с черни очи и дрезгав глас, с посребрени коси и широки рамене беше пръв в списъка за подходящи партии на всички вдовици. Дори и в този момент две застаряващи светски дами го атакуваха от двете страни, обсадили го с аромата на скъпи парфюми и доста предизвикателни за възрастта деколтета. Поне едната да бе облякла нещо по-прилично, мислеше Сесили, сравнявайки ги със собственото си високо деколте, от което вратът ѝ изглеждаше още потъничък.

И други очи бяха проследили с не по-малък интерес нейните.

— Не нападат ли точно като акули? — прошепна приятен глас.

Тя трепна и погледна към кавалера си.

— Господи, Колби, как само ме стресна! — избухна тя в смях.

Колби се усмихна едва-едва.

— Нося ти кафе. Никак не е лошо.

Той ѝ подаде чашата и отпи от своето. Сесили се зачуди защо е бил в чужбина по същото време като Тейт. В същия момент си наложи да не мисли за Тейт. Тази вечер нямаше да мисли за него.

— Не ми каза къде си бил — обърна се тя към мъжа до себе си.

Той спомена една африканска страна, където в момента вилнееше война.

— И да знаеш, че не съм ти казал нищичко.

Тя стана сериозна, знаеше за конфликта там и за ужасните последици от тайните бомбардировки. Всички говореха само за това.

— Нещастните хора.

— Амин.

Тя вдигна поглед към него.

— Предполагам, че си бил ангажиран за залавянето на виновниците.

Той ѝ отвърна с усмивка. Никога не говореше за задачите си. Колби не бе хубав, особено с белезите по изпитото си лице. Гъстата му, леко чуплива къса коса бе най-хубавото у него. И въпреки това притежаваше опасен чар, който Сесили добре знаеше, че привлича дамите. За съжаление бе все още погълнат от миналото и не поглеждале никоя жена. След петгодишен брак, жена му го напусна преди две години и си намери друг, които си оставаше по-често вкъщи, имаше две деца и не рискуваше живота си. След като тя го изостави, гуляите му станаха пословични. Когато Сесили се намеси и му намери психолог от Мериленд, той бе на прага на алкохолизма, но дори и сега, все още се движеше по ръба на самоунищожението. Жалко, помисли си тя, да обичаш някого толкова много, а след като вече си го загубил, да не намираш начин да го забравиш. Също както тя тъгува за Тейт, помисли си с горчивина.

— Виждала ли си напоследък Тейт? — попита разсеяно Колби.

Тя се напрегна.

— Не.

Той я погледна с кисела усмивка.

— Доста отегчителен банкет. Миналия път ти направи шоуто, а доколкото разбрах в едно от късните предавания е имало подробен коментар!

— Продължавай — подкани го с жест тя. — Натяквай още.

— Не се сдържах — разсмя се той. — Сигурно това е първият случай в американската политическа история, когато бивш агент на ЦРУ е покръстен в купа със супа от raci точно по средата на политическо събиране.

Колби едва се сдържаше да не избухне в смях. Наведе се към кафето си. Преди да се запознае със Сесили, не си бе представял, че има жена на света, която би сторила подобно нещо на високия красив и елегантен Тейт Уинтроп.

— Изглежда Мат Холдън вече ти е простил — добави той.

Тя се усмихна закачливо.

— Сигурно му е доставило истинско удоволствие — отбеляза тя.
— Между нас казано, той умира за такава публичност.

Черните очи на Колби се извърнаха към Холдън.

— Може да те е поканил тази вечер, само за да накара Тейт да се чувства неловко — предположи той. — Не забравяй, че са стари врагове!

Сесили пристъпи от крак на крак. Високите ѝ обувки започваха да я стягат. Не ходеше често на официални вечери.

— Така е. Тейт е и с двете ръце за онова казино в резервата на сиуксите „Уапити Ридж“ в Южна Дакота, защото щяло да помогне да влизат повече пари за племето и с тях да се подпомогнат повече програми за младежите и да се ограничат алкохолизма и насилието. Сенаторът, пък, е твърдо против проекта за казиното в Уапити. Не могат да излязат наглава по този въпрос, а сега са се намесили и активисти за независимостта на племето лакота.

Колби се намръщи.

— Не е ли и сенаторът от това племе.

Сесили се усмихна.

— Баща му е мароканец — обясни тя. — Няма нито една капка кръв на лакота. Но много прилича, нали? Сигурно затова при всеки избор, представителите на племето гласуват за него. Освен това майка му е преподавала в училището на лакотите в „Уапити Ридж“ или поне така съм чувала.

Още щом го каза, Сесили се зачуди дали Лета не е срещала Мат в младостта си. Бяха почти на една възраст.

— Познавал ли е семейството на Тейт?

— Сигурно е чувал за тях, но се е кандидатира за Конгреса преди Тейт да са роди и е заминал за окръг Колумбия.

— Ти не го познаваше, преди да започне създаването на музея?

— Не.

Тя приглади тясната рокля и погледна с раздражение едно от петната кал върху черните велурени обувки без пети.

— По дяволите — измърмори тя. — Валеше и минах през тревата. Целите ми обувки са кални. Бяха чисто нови.

— На връщане ще те пренеса на ръце, ако ми позволиш — предложи Колби и очите му заблестяха весело. — Ще трябва да те

прехвърля през рамо, естествено — добави той и погледна многозначително към изкуствената си ръка.

Тя се намръщи, когато чу горчивината в гласа му. Колби ѝ се виждаше доста мъгляв, защото без очила не виждаше добре.

— Слушай, никой нормален човек няма да те приеме за инвалид — каза меко тя и се усмихна. Сложи ръка върху неговата. — Както и да е — добави с хитра усмивка. — Мисля, че напоследък дадох достатъчно храна на медиите. Нямам нужда от нови усложнения. Току-що се отървах от най-голямото.

Колби я наблюдаваше развеселен. Тя бе единствената жена, която харесваше истински. Тъкмо се канеше да каже нещо, когато забеляза през рамото ѝ, че към тях се приближава един мъж.

— Като говорим за това усложнение, Сесили...

— Какво за него? — попита тя.

— Аз бих казал, че току-що се появи и е готов за мъст. Не, не, не се обръщай — каза той и я привлече близо до себе си с изкуствената ръка, която изглеждаше напълно истинска. — Продължавай да гледаш към мен и се престори, че си безкрайно очарована от формата на носа ми. Тъкмо ще му дадем тема за размисъл.

Тя се разсмя, въпреки че сърцето ѝ препускаше както винаги, когато Тейт се появеше. Вгледа се в слабото лице на Колби, прорязано от белези. Той съвсем не беше хубавец, но притежаваше стил и смелост и ако не беше Тейт, Сесили сигурно щеше да го хареса.

— Носът ти е чупен два пъти, нали? — попита тя.

— Три пъти, но вече не ги броя.

Той вдигна вежди към някого зад нея.

— О, Тейт, здравей! Не очаквах да се видим тук тази вечер.

— Очевидно — прозвуча дълбокият рязък глас подобно на врязващ се нож.

Колби пусна Сесили и се отдръпна.

— Мислех, че няма да дойдеш — продължи той.

Тейт застана пред Сесили и тя видя, че е с една глава по-висок от Колби Лейн. Беше във вечерен костюм, също като останалите поканени, но винаги изглеждаше по-елегантен от другите. На Сесили никога не ѝ омръзваше да се взира в черните очи и красивото лице с прав нос и широка тясна привлекателна уста над малката трапчинка на брадата. Той беше най-красивият мъж. Сякаш единственото, което му

липсваше бяха нагръдникът и перата в косата, за да възроди славата на войните от племето лакота, извоювана през деветнадесети век. Точно така си го спомняше Сесили от церемониите по време на събиранията в „Уапити Ридж“ и този образ се бе запечатал в ума ѝ.

— Одри обича да се събира с богатите и известните — отвърна Тейт. Тъмните му очи срещнаха ядосаните зелени очи на Сесили. — Забелязвам, че все още се радваш на благоволенieto на сенатор Холдън. Да не би вече да ти е купил пръстен?

— Какво ти става, Тейт? — попита Сесили със студена усмивка. — Изглеждаш така, като че ли имаш... рак във врата.

Очите му блеснаха, но той не отмести поглед.

— Какво чак толкова даде на Холдън, за да ти осигури работа в музея? — попита той, без да крие озлоблението си.

Гневът от тази злостна инсинуация я накара да отдръпне ръката, в която държеше недопитото кафе. Колби ловко улови китката ѝ, преди да е успяла да изплиска остатъка от кафето върху мъжа, извисяващ се над нея.

Тейт напълно пренебрегна Колби. Очите му искряха, докато гледаше Сесили.

— Не прави тази грешка отново — обясни той с толкова тих глас, че тя едва успя да го чуе. Изглеждаше така, сякаш приспаната му враждебност изчаква най-незначителното извинение, за да се насочи срещу нея.

— Ако си решила да плиснеш тази чаша върху мен, ще те накисна в купата за пунш!

— Ти заедно с цялото ЦРУ, може би! — изсъска Сесили. — Хайде, давай, да те ви...

Тейт точно правеше крачка към нея, но Колби успя да се вмъкне помежду им.

— Хайде, стига вече! — предупреди ги той.

Сесили не отстъпваше на сантиметър. Нито пък Тейт. Отношението му само за няколко седмици се беше променило от кротка обич към забавление и открита враждебност. След това изпадаше в ярост всеки път, когато някой споменеше името на Сесили, но Колби не ѝ бе казал.

— Нямаше никакво право да пускаш подобни намеци за мен — изсъска тя. — Не си уреждам работните места лежейки по гръб и ти

много добре го знаеш!

Черните очи на Тейт се присвиха. Изглеждаше страшен, но Сесили не се страхуваше от него. Никога не се беше страхувала. Той погледна ръцете ѝ, стиснати около чашата, а след това — отново към изопнатите ѝ черти. Беше вбесен, че е станал обект на присмех по всички телевизионни канали по време на политическа вечеря, а забележките на Одри само влошиха нещата. Беше обиден, но щом видя Сесили, усети празнота в душата си. Тази жена бе като трънче години наред, още от онази необмислена проява на състрадание, с която я превърна в своя отговорност. Тогава бе срамежлива, сладка и напълно зависима от него, а обожанието ѝ го ласкаеше. Ето че се бе превърнала в огнена независима жена, която пет пари не дава за одобрението му, а както стана ясно, и за компанията му. Беше направила какво ли не, само бе пропуснала да напусне града, за да не му се мярка.

Майка му все още я чувстваше като осиновена дъщеря, но Тейт не можеше да се доближи. Нямаше намерение да си признае колко наранен се почувства, когато Сесили му обърна гръб. Дори чарът и прелестите на Одри не успяха да заличат спомена за болката в обвинителния поглед на Сесили, когато Одри ѝ разказа истината за така наречената стипендия. Искаше му се никога да не се е доверявал на светската дама. В началото на връзката им бе много по-открит по отношение на миналото, отколкото трябва. Никога не му бе минавало през ум, че Одри ще разкаже всичко, което знае, без дори да се замисля. Невероятно е как човек се подвежда от едно хубавичко лице. Вече си бе научил урока. Одри повече не бе чула от него и дума, която да не може да се преповтори пред медиите. Но злото бе сторено. Резултатът бе точно пред него, с искрящи от гняв зелени очи и здраво стиснати ръце. А ето че и приятелят му Колби Лейн като че ли се опитваше да започне връзка със Сесили.

— Ти защо си се върнал? — насочи се той остро към Колби.

— Нямаха нужда от услугите ми — отвърна с широка усмивка другият мъж. — Очевидно методите ми по време на разследване са доста по-резки от тези на колегите с по-точен политически нюх. Изпратиха ме да си вървя.

— Лигльовци — измърмори Тейт. — Разбра ли кой е водел разследването?

— Аз — отвърна Колби и допи последната глътка кафе. — Просто не разбирам къде изчезнаха добрите стари дни, когато управлението се занимаваше с презокеански разследвания — чудеше се той.

— А, не съм съгласна — прозвуча дрезгавият глас на Одри щом се присъедини към тях. Изглеждаше ослепителна в червената рокля от сатенирана коприна с шифонена пола. Роклята очевидно бе от създател на висшата мода, невероятно скъпа. Не можеше да има грешка. И цялата бе накичена с диамантени бижута.

— Не позволявам служебни разговори — продължи тя и притисна ръката на Тейт към себе си. Погледна бегло и презрително Сесили, след което премести сините си очи към Колби и по устните ѝ се разля прелъстителна усмивка.

— Здравей, Колби. Колко отдавна не сме се виждали.

Той също се усмихна, но очите му останаха студени.

— Бях зает.

— Толкова зает, че не намери време да се отбиеш да видиш най-добрия си приятел? — укорително изрече тя. — Два пъти те каним на вечеря, а ти все си намираш някакви извинения.

Тя, разбира се, се опитваше да представи нещата така, сякаш двамата с Тейт живеят заедно. Момичето не реагира, поне външно. Сърцето ѝ се сви, когато си представи Тейт и Одри заедно.

— Самият аз бях за седмица в чужбина. Трябваше да се подсили охраната на една от новите ни петролни платформи в Каспийско море — намеси се Тейт. — Изникнаха проблеми.

— Разбрах — потвърди Колби. — Брауер май има доста приятели? — добави той, запознат със случая за германеца, който бе въвлякъл работодателя на Тейт в отвлечане и мъчително преследване след това.

— Струва ми се, че и от затвора успява да наеме чистачи.

Тейт сви рамене.

— Двамата с Пиърс ще се справим. — Усмихна се на Одри. — Не приемам никакви поражения.

Напълно незабележимо, Сесили плъзна свободната си ръка в здравата длан на Колби за подкрепа. Доста учуден, той лекичко я стисна.

— Е, беше ми приятно, че се видяхме — каза Колби, незабавно улавяйки сигнала за помощ. — Ние скоро ще си тръгваме.

Тейт погледна от единия към другия, когато чу многозначителното „ние“. Всички добре знаеха, че Колби все още е влюбен в бившата си съпруга, но сега държеше Сесили за ръка, готов да я защитава. Това не му хареса. Колби едва се удържаше да не се превърне в алкохолик, а Тейт не искаше това да провали живота на Сесили. Трябваше да измисли как да оправи тази работа. Това, естествено, е за нейно добро, каза си убедено той.

— Значи все пак успяхте — намеси се Мат Холдън и пристъпи към малката групичка. Към Тейт хвърли само един яден поглед.

— Няма да отстъпя по въпроса за казиното. Казвам го, за да не започнеш да се чудиш — заяви той направо.

Тейт го погледна също толкова ядно.

— Сам човек не може да спре прогреса.

— Напротив, мога — изрече натъртено и остро Холдън. — Няма да допусна организираната престъпност да нахлуе в „Уапити Ридж“ и ако това не ти харесва, сам се сети какво да направиш.

— Глупости! Няма никаква организирана престъпност в Уапити. Това са само измислени извинения. Вие не притежавате нито областния управител, нито прокурора — заяви Тейт. — А и нямате никакво влияние в резервата.

— Наистина ли искаш да се сдушиш с онези типове, които ще изцеждат осемдесет процента от печалбата, готови да застрелят всеки, който се опита да ги спре? — попита Холдън. — Няма да позволя организираната престъпност да заглажда гръб за сметка на храната, дрехите и жилищата на децата там!

Тейт пристъпи към по-възрастния мъж, който беше с цяла глава по-нисък, а черните му очи блестяха също толкова заплашително, колкото и на Мат Холдън.

— Доста силни думи от един надут вашингтонски бюрократ, който се вози в лимузина с шофьор и се храни в китайски порцелан! Какво, по дяволите знаеш ти за децата, на които родителите дори не могат да си позволят да плащат отоплението през зимата? Та тези хора в резервата дори нямат и линейка, която да откара болни или ранени в клиниката.

— Знам много повече, отколкото си мислиш — изстреля Холдън в отговор. — А сега ме слушай внимателно...

Сесили пристъпи между тях също както Колби бе застанал между нея и Тейт преди малко. Тя се усмихна на Холдън.

— Шефът ми в музея каза, че имате колекция от остриета на стрели, още от времето на Фолсъм Пойнт? — каза тя. — Дали може да ми я покажете?

Холдън остана за миг разтреперан от гняв, но щом погледна Сесили, строгите му черти се отпуснаха и той се усмихна малко притеснено.

— Да, имам. Наистина ли искаш да я видиш?

— Палео-индианската археология все още си остава слабостта ми — отвърна тя. — Да, много бих искала да я видя.

Той пое ръката ѝ.

— Бихте ли ни извинили?

Сесили не се обърна назад. Тръгна със сенатора, очевидно погълната от всяка негова дума.

— Какви ги вършиш? — попита кисело Одри, оглеждайки се, за да разбере дали все още хората ги гледат след разразилата се кавга. — Знаеш, че има много връзки и голямо влияние. А и мисля, че е прав за казиното.

Тя отметна назад дългата до раменете руса коса.

— На първо място не би трябвало да има никакви резервати — мърмореше тя, без да забелязва гневния поглед на Тейт. — Всички ние сме американци. Толкова е глупаво да се осигурява прехраната на шепата хора, които предпочитат да живеят с мечките, отколкото в градовете. Резерватите просто трябва да се закрият и тогава всички ще живеем заедно.

Колби стисна устни и погледна Тейт. Той промълви няколко думи на език, който звучеше гърлено, и който другият очевидно добре разбираше.

— Защо излизаш със Сесили? — попита Тейт, вместо да отговори на въпроса, който му бе зададен на езика на лакотите.

Колби го прогледна небрежно.

— Не е женена. Аз също. Харесвам я.

— Просто не мога да си представя как си се съгласил да се покажеш пред хората с нея — изсумтя Одри. — Няма никакво

възпитание и само може да те засрами.

— Виж, тя не изсипа супата от раци върху мен — каза Колби и погледна предизвикателно Тейт. — Нямахте и на теб да ти се случи, ако й беше казал истината още от самото начало. Сесили мрази лъжите. Учудвам се, че я познаваш цели осем години и не си го разбрал.

— По-горда е и от Луцифер — отвърна Тейт. — Ако не бях платил, нямаше да има никакъв шанс да постъпи в колеж. Сега се издържа сама и сама се грижи за себе си. Струваше си всяко пени, което съм похарчил.

— Сега, след като научи, нали ще ти върне парите? — попита Одри. — Ти нищо не й дължиш, Тейт. Просто не можеше да се отървеш от нея, а дори не сте роднини.

— Има неща, свързани със задължението ми към Сесили, които няма да разбереш — обърна се Тейт към жената до него. Пое си рязко дъх, когато забеляза как Сесили се е притиснала към ръката на Холдън, докато излизаха от залата.

— Какви неща? — настояваше Одри. — Не ми казвай, че сте били любовници!

— Не, разбира се — отвърна с нескрито раздражение Тейт. — И това е всичко, което ще кажа по този въпрос.

— Дори не е хубава. — Одри също гледаше след Сесили и Холдън. — Той много я харесва, нали? — не спираше да нарежда с провлачения си говор тя. — Може да си позволи да я издържа. Сигурно прекарват много време заедно, докато работят по музея.

Същата мисъл торможеше и Тейт, и никак не му бе приятно. Холдън бе прекалено стар за Сесили.

Колби улови израза на неодобрение, но не се намеси. Посочи празната си чашка.

— Ще отида за още. Ще ме извините ли?

Остави Тейт и Одри заедно. Одри веднага се облегна на мускулестата ръка на Тейт и въздъхна.

— Защо настояваше толкова много да дойдем на това досадно тържество? — попита тя. — Можехме да отидем на балет със семейство Карсън.

— Мразя балет.

— Обичаш опера.

— Има разлика. — Той все още не откъсваше гневния си поглед от вратата, където изчезнаха Сесили и Холдън. — Какво толкова вижда в него? — зачуди се той.

— Може и той да си пада по изравянето на мъртъвци — помогна му тя с презрителен смях.

Тейт усети как го залива гореща вълна.

— Все още не мога да разбера защо каза на Сесили, че аз съм ѝ платил образованието.

Тя го погледна невинно.

— Не си ме предупредил да не казвам. Вече е достатъчно голяма и не се нуждае от настойник, нали така! Това ѝ беше просто извинението, за да ти се мотае в краката и да ми се... да ни се пречка. Ще ѝ мине.

— Какво ще ѝ мине? — попита намръщено той.

— Увлечението. — Тя го погали по ръката, когато забеляза изумлението му. — На всички млади момичета им минава. Все някой трябваше да ѝ покаже, че вече няма място в живота ти. — Одри го погледна с обожание. — Сега имаш мен.

Двамата отидоха до купата с пунш. Тейт все още се мръщеше и усещаше някакво безпокойство. Одри не го оставяше нито за секунда. Караше портиера да я пуска в жилището му по всяко време, дори му се обаждаше, докато е на работа. Започваше да се плаши от опитите ѝ да го обсеби. Не разбираше какво цели. Бе красавица и на човек му бе приятно да се показва с нея, но двамата нямаха любовна връзка. Тя се държеше така, сякаш са неразделни, а на него това не му харесваше. Освен това, отношението ѝ към Сесили бе отвратително.

— Защо мислиш, че е увлечена по мен? — попита небрежно той.

— О, Колби ми каза веднъж. Беше леко пийнал. Това беше преди двамата да започнат да излизат — отвърна също така небрежно тя. — Той я съжалява, но не и аз. Има толкова много неженени мъже на този свят. Тя не е хубава, но все ще си намери някой като нея един ден. Може дори да е Колби — добави замислено тя. — Изглеждат доста близки, не ти ли се струва? Дори по-близки, отколкото с Мат Холдън. Може пък тя да се окаже жената, която да го накара да преодолее мъката по бившата си жена!

ТРЕТА ГЛАВА

Ежегодният фолклорен фестивал в резервата на сиуксите „Уапити Ридж“ в югозападна Южна Дакота бе любимо събитие за Сесили. Обеща на Лета да дойде и удържа на обещанието си. Помоли да отсъства и в понеделник, обяснявайки, че ще се опита да купи някои ръчни изделия от резервата, за да ги изложат в музея. Тейт едва ли се канеше да се появи. Колби спомена, че отново заминава за чужбина и Сесили се чувстваше в безопасност, поне за момента. Лета щеше да се натъжи, ако Сесили не беше дошла, а и все още не знаеше причината за разрива между сина си и момичето.

Огледа красивите костюми, голяма част изработени от еленова кожа с ресни и доста стари, а някои — шити напоследък. Повечето фестивали се провеждаха през пролетните месеци. После си каза, че средата на септември все още е почти лято, въпреки все по-хладните дни.

Тя нямаше нито капка от кръвта на лакотите, а връзката ѝ с този клон на племето оглала бе по-близка, отколкото с повечето бели. Тейт Уинтроп и майка му Лета я бяха приютили, когато бе още дете. Двамата с Тейт не си говореха след атаката с рачешката супа, но Лета си оставаше за нея майката, която някога бе изгубила.

— Тази година има повече хора — обърна се Сесили към Лета, докато оглеждаше пъстрата тълпа, седнала върху балите със сено, подредени в кръг около мястото, където се провеждаше състезанието по танци под ритмичните удари на барабаните.

— Направиха повече реклама тази година — отвърна с усмивка Лета. Беше жена на петдесет и четири, но доста младолика, приятно закръглена, с красиво лице, тъмно кафяви очи и сплетена на плитки прошарена коса. Дрехата и ботушите ѝ бяха от еленова кожа, а в косата ѝ бяха вплетени украшения от мъниста и пера. Едно от украшенията представляваше кръг с кръст в средата, символизиращо кръговрата на живота.

— Изглеждаш чудесно — отбеляза Сесили с искрена обич.

Лета се намръщи.

— Дебела съм. А ти си отслабнала — добави тя и присви очи.

Сесили лениво се протегна. Носеше съвсем семпла синя копринена риза, дънкова пола и ботуши. Дългата ѝ руса коса бе сплетена и вдигната като корона на тила. Светлозелените очи, скрити зад огромни очила, се взираха невиждащо напред.

— Нали по телефона ти казах, че съм открила кой стои зад стипендията и всичките ми разходи? — попита тя.

Лета кимна.

— Не е имало никаква стипендия. — Тя си пое рязко въздух. — Бил е Тейт.

Лета се намръщи.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Тя погледна по-възрастната жена. — Разбрах по време на вечерята, което сенатор Мат Холдън даваше за набиране на средства, и изгубих самообладание. Залях сина ти със супа от раци, а беше пълно с телевизионни екипи и те побързаха да отразят събитието.

Тя извърна пълните си с болка очи към танцуващите.

— Беше истински кошмар да разбера, че не съм била нищо повече от обект на благотворителност.

— Не е така — каза внимателно Лета, макар и някак отнесено. — Знаеш, че Тейт те обича.

— Да. Обича ме както един настойник обича подопечната си. Та той ме е притежавал. — Тя се загледа към пожълтялата трева под краката си и се намръщи при спомена. — Не можах да понеса унижението. Предполагам не е очаквал, че ще успея да се справя сама. Истина е, че на седемнадесет не бях много зряла. Но нищо не пречеше да ми каже истината. Ужасно е да я откриеш по такъв начин, особено пък на моята възраст. — Тя си пое дълбоко дъх. — Зарязах колежа, изнесох се от апартамента и приех работата, която сенатор Холдън ми предложи в новия музей. Той е приятен човек.

Лета извърна нервно поглед.

— Така ли? — попита тя с неестествено напрежение в гласа.

— Ще го харесаш — продължи момичето с усмивка. — Въпреки че Тейт не го понася.

Лета се размърда притеснено.

— Да, знам, че двамата не са разбират. Не намират общ език по индианските въпроси, най-вече за откриването на казиното в „Уапити Ридж“.

— Според сенатора, с откриването на казиното, ще нахлуе и орга-сиукски резервати има казина и всичко е нормално. Всъщност, племената в другите щати, които се опитват да открият казина, разтоварват напрежението в синдикатите по хазарта.

Лета се поколеба.

— Да, но напоследък... — Тя прекъсна думите си и се усмихна. — Нека да не обсъждаме това сега. Кажете ми, Сесили, какво ще стане с образованието ти.

Лета знаеше, че Тейт е записал Сесили в университета Джордж Вашингтон близо до собствения му апартамент във Вашингтон, окръг Колумбия, за да може да я наглежда. Той работеше като шеф на сигурността за огромната компания на Пиърс Хътън. Работата му бе високо платена, изпълнена с напрежение, а понякога и с опасности. Но Лета се притесняваше по-малко, отколкото преди, когато работеше за правителството.

— Мога да продължа щом събера пари — отвърна Сесили.

— Има и още нещо, нали? — попита тихо Лета. — Хайде, миличка. Кажете на мама.

Сесили се усмихна. Усмивката ѝ бе топла, изпълнена с обич. Току-що бе навършила двадесет и пет, а Лета си оставаше за нея „мама“ още от времето, когато майка ѝ почина и я остави без една стотинка, напълно зависима от вечно пияния си похотлив пастрок.

— Новата приятелка на Тейт — обясни след минута тя. — Много е красива. На тридесет е, разведена и изглежда като манекенка. Руса, със сини очи, божествено тяло, фини обноски и е богата.

— Направо убиец — заяви с комично изражение Лета.

Сесили избухна в смях щом чу провлачения говор. Лета бе една от най-образованите жени, които познаваше. Вземаше активно участие за постигане независимостта на племето и прокарваше образователни програми за младежите тук. Съпругът ѝ бе починал преди години и тя се бе променила. Джак Жълтата птица Уинтроп бе грубиян, много подобен на втория баща на Сесили. Докато беше при Лета, той работеше на някакъв строеж в Чикаго, иначе тя нямаше да може да живее под един покрив с него.

— Тейт е мъж — продължи Лета. — Не очаквай да живее като отшелник. Работата му е свързана с много официални събития. Където ходи Хътън, той го придружава.

— Да, но тук нещата са... по-различни — продължи Сесили и сви рамене. — Видях ги миналата седмица, в една сладкарница близо до апартамента. Държаха се за ръце. Тя напълно му е завъртяла главата.

— Въртоглавият лакота. — Лета размаха ръка във въздуха. — Ето, виждам ги. Дивият, смел войн на лакотите със смелата бяла жена пионер. Тя го понася към залеза, преметнала го през рамо... — Сесили я перна със стръкче трева. — Ти си пиши историята по твоя начин, а аз ще си пиша по моя — заяви хитро Лета.

— Американските индианци са непреклонни и безизразни — напомни ѝ Сесили. — Така се казва във всички книги.

— Едно време не четяхме много книги и това сме го пропуснали — последва студеното обяснение. Възрастната жена поклати глава. — Колко е тъжно, когато ни приобщават към някакъв стереотип — кръвожадни невежи, които никога не се усмихват, защото са прекалено заети с изтезанията на хората, под чиито крака гори огън.

— Обърка племената — поправи я Сесили и се намръщи замислена. — Това бяха североизточните индианци.

— Кой е тук истински американски индианец? Ти или аз?

Сесили сви рамене.

— Аз съм американка от германски произход. — Лицето ѝ просветна. — Една от бабите ми веднъж е имала среща с индианец чероки. Това брои ли се?

Лета я прегърна с любов.

— Ти си моята осиновена дъщеря. Ти си лакота, нищо че си с друга кръв.

Сесили отпусна глава на рамото на Лета и също я прегърна. Беше толкова хубаво да знаеш, че някой на този свят те обича. Откакто майка ѝ почина, си нямаше никого. Животът ѝ бе самотен, въпреки че работата ѝ бе вълнуваща и изпълнена с приключения. Към никого не проявяваше такава топлина и обич, както към Лета.

— Както е тръгнало, вече няма да може да заспива, без да я приспиш! — прозвуча дълбок глас зад Сесили, изпълнен с отвращение. Сесили се намръщи, защото го позна веднага.

— Тя е моето момиченце — обърна се Лета към красивия си син и се усмихна. — Ти да мълчиш.

Сесили се обърна с неудобство. Не го очакваше. Тейт Уинтроп се извисяваше и над двете. Правата му черна коса бе пусната, както никога в града и сега се стелеше гъста и лъскава чак до кръста му. Беше си сложил нагръдник, плътно прилепнал панталон от еленова кожа и високи мокасини. От косата му стърчаха две пера с нарезки по тях, които сред неговите хора бяха белези за храброст.

Сесили се опитваше да престане да го гледа. Той бе най-красивият мъж, когото бе виждала. От седемнадесетия ѝ рожден ден, Тейт бе най-важното нещо за нея в целия свят. За щастие той не разбираше, че непрекъснатите ѝ флиртове крият силни чувства. Той се държеше с нея също както след смъртта на майка ѝ, също както в деня, когато видя синините по слабото ѝ младо тяло, оставени от пияния ѝ пастрок. Въпреки че излизаше с момчета, тя никога не се спря на сериозен приятел. Изпитваше такъв ужас към интимността, че не се отпускате с никого, освен когато си мислеше за Тейт. Тя го обичаше.

— Защо не си облечена както трябва? — попита Тейт докато оглеждаше намръщено блузата и полата ѝ. — Нали ти купих костюм от еленова кожа за рождения ден?

— Да, преди три години — отвърна тя, без да вдига поглед към пронизващите очи. Не искаше да си спомня, че тази година е забравил рождения ден. — Напълняла съм оттогава.

— Аха. Ами виж нещо, което ти харесва тук...

Тя вдигна ръка.

— Не искам да ми купуваш нищо повече — заяви тя, без да се притеснява от внезапно проблесналата заплаха в черните му очи. — Няма да се обличам като жена от племето. Ако все още не си забелязал, аз съм руса. Нямам желание да ме сметнат за някоя активистка, побъркана на тема индианци, която си купува измислени дрънкулки и се вживява по музиката на флейта на преселилите се в градовете и се опитва да се държи като една от племето.

— Ти си една от племето — отвърна той. — Ние те осиновихме преди години.

— Точно така — съгласи се тя. Точно така я приемаше — като сестра. А тя никак не искаше да я възприема по този начин. Усмихна се едва-едва. — Каквото и да облека, няма да мина за лакота.

— Можеш поне да си пуснеш косата — продължи умислено той.

Тя поклати глава. Пускаше си косата само вечер, когато си лягаше. Сигурно я държеше вързана напук, защото много добре знаеше, че той обича дълги коси.

— На колко години стана? — попита той докато се опитваше да си спомни. — На двайсет, нали?

— Да, преди пет години — отвърна ядосана тя. — Работил си за ЦРУ. Доколкото си спомням си бил и в колеж и си завършил право. Никъде ли не успяха да те научат да броиш?

Той бе искрено изненадан. Как бяха отлетели годините. Тя не се беше променила, поне не външно.

— Къде е Одри? — попита весело тя, опитвайки се въпросът ѝ да прозвучи небрежно, въпреки че сърцето ѝ се късаше.

Нещо в израза на лицето му се промени. За миг ѝ се стори объркан.

— Нямахте как да дойде — заяви той с глас, който не предразполагаше към нови въпроси. — Една от приятелките ѝ е поканила гости на чай и Одри е обещала да помага. Пътувах сам.

Сесили се зачуди дали Одри наистина е останала заради някое събиране, или просто светската дама не би могла да си позволи да я видят в някой индиански резерват. Тейт бе споменавал веднъж или два пъти, че Одри го е молила да се подстриже. Никога нямаше да се подстриже. Косата бе част от наследството, с което той толкова много се гордееше. Е, поне нямаше да се притеснява, че може да се ожени за Одри. Сигурно е съсипан, но сам каза още преди години, че няма да смеси кръвта си на лакот с тази на бяла жена. Първият път, когато го каза, Сесили бе като попарена. Но с времето прие този факт. Когато най-сетне разбра, че Тейт никога няма да бъде неин, та се отказа и се посвети напълно на колежа. Поне беше добра по археология, въпреки че в очите на Тейт бе истински провал като жена.

— Умислена е откакто дойдохме — Лета погледна от Тейт към Сесили и сви устни. — Двамата нещо сте сритали шапките, а? — попита тя сякаш нищо не знаеше.

Тейт тихо въздъхна.

— Изсипа върху мен супа от раци и то пред телевизионните камери.

Сесили се изпъна.

— Искрено съжалявам, че не беше горящ шиш кебап! — отвърна разпалено тя.

Лета застана между тях.

— Войните на сиуксите отдавна свършиха — заяви тя.

— Само така ти се струва — промърмори Сесили, поглеждайки над рамото ѝ към високия мъж.

Черните очи на Тейт заискриха. Колко много му бе липсвала! Всичко у нея създаваше свежест, дъхаше на жизненост.

Тя извърна очи към широкия кръг на тревата, очертан с дебела корда. Навсякъде бяха издигнати навеси, някои покрити със зебло, под тях натрупани бали със сено, за да могат да седнат зрителите. Първото състезание за деня бе приключило и сега обявяваха победителите. Следваше танц, в който щяха да участват само жени и Лета се намръщи, докато местеше поглед от едното враждебно лице към другото. Ако ги оставеше, кой знае какво щяха да направят.

— Мой ред е — рече с нежелание тя и нагласи номера на гърба си.

— Трябва да вървя. Пожелайте ми успех!

— Успех, ще си най-добра — каза Сесили и ѝ се усмихна.

— Да не ни посрамиш — добави Тейт и в очите му заискри усмивка.

Лета се намръщи към него, но се усмихна.

— Няма да се карате — сгълча ги тя и им се закани с пръст, докато пристъпваше към другите участнички.

Докато наблюдаваше майка си, изсеченото като гранит лице на Тейт омекна. Независимо от недостатъците му, той бе добър син.

— Различна е, откакто баща ти почина — отбеляза Сесили и седна на една от балите сено, доволна, че вниманието им е отвлечено в друга посока. — Никога не съм я виждала толкова жизнена.

— С баща ми се живееше трудно — отвърна тихо той. — Ако не беше по строежите през повечето време, сигурно щях да го убия.

Сесили знаеше, че той не се шегува. Джак Уинтроп веднъж пребил Лета и Тейт го смлял от бой, когато се върнал най-неочаквано и открил майка си цялата в синини и рани. По това време вече работел в тайните служби. Въпреки че Джак Уинтроп бе едър стегнат мъж, не можел да се мери с опитния по-млад човек. Това бил последния път, в който посегна на Лета. Джак се боял от сина си. Сесили не си

спомняше някога да е казал и една добра дума за единствения си син. Странно, сякаш мразеше Тейт.

— Ти не обичаше много баща си — спомни си Сесили.

— Нямахме за какво да го обичам. — Той седна до нея.

Тя усети топлината и силата му и затвори очи, за да им се наслади. Той рядко докосваше хората, дори и майка си. През дългите години, откакто бе част от живота му, никога не я бе докосвал умишлено. Никога не я бе хващал за ръка, не я бе целувал и по бузата, не бе докосвал и косата ѝ. Онзи единствен случай, когато слезе от самолета в Оклахома, за да му помогне по случая, над който работеше, бе най-интимното нещо между тях и то остана недовършено, въпреки че тя живя със спомена седмици след това. Искаше ѝ се по някакъв начин да се докосва до нея, но това не му бе присъщо. Беше забелязала, че държи Одри заръка в сладкарницата. Почувства се толкова наранена. Това бе изключително показателно колко силно го привлича великолепната дама.

Усмихна се, докато наблюдаваше сложните стъпки, които Лета изпълняваше в кръга. Дрехите на всички жени бяха от еленова кожа, което си беше истинско геройство при почти двадесет и осем градуса под септемврийското слънце на Южна Дакота.

— Онова, което казах за теб и сенатор Холдън на рождения му ден, беше гадно — каза той след минута. — Не го мислех.

Това бе почти равносилно на извинение. Изморена от разпавии, тя пое маслиновата клонка.

— Да, знам.

Споменаването на думата рожден ден му напомни, че нарочно бе пренебрегнал празника на Сесили тази година. Той се размърда на балата, загледан в майка си, която продължаваше да танцува в кръга.

— Харесва ли ти работата в музея?

— Много. Отговарям за новите експонати. Затова и доход. Искам ми се да изложим някои от глинените предмети на племето оглала, а също и от украшенията с мъниста.

Той не я погледна.

— Как се запозна с Холдън?

— Приятел е на един от членовете на факултета в университета „Джордж Вашингтон“ — отвърна тя. — Срецнах го в коридора един ден. Виждал ме е на едно от изслушванията...

Тя спря, защото това бе част от живота ѝ, за която не бе разказвала на Тейт.

— Изслушване ли каза? — настоя той.

Тя сви ръце в скута си. Слънцето бе станало по-силно.

— Публично изслушване по въпроса за индианския суверенитет. Представявах комитет от резервата „Уапити“ в полза на суверенитета пред сенатската комисия по индианските въпроси. Холдън е председател на този сенатски комитет. — Тя не откъсваше поглед от танцуващите в кръга. — Идеята беше на Лета — добави бързо тя. — Тя каза, че сенатор Холдън се впечатлява от дипломанти по антропология, а аз бях единствената, на която можеха да разчитат, защото нямаха време да търсят друг човек.

— Не знаех, че се занимаваш с политически въпроси.

Тя го погледна накриво.

— Разбира се, че не знаеш. Има толкова много неща, които не знаеш за мен.

Той се намръщи и отново насочи вниманието си към кръга и майка си, облечена в пищна традиционна дреха. Наистина имаше много неща, които не знаеше за Сесили, но бе усетил, че е потресена от новината, че той ѝ е плащал годините в колежа, предполагайки, че го е направил единствено от съжаление. Искрено съжаляваше, че я е наранил толкова силно. През последните две години умишлено се беше държал настрана от нея. Чудеше се защо...

— Вечерях със сенатор Холдън миналата седмица — съобщи му небрежно тя, нарочно опитвайки се до го дразни. — Искаше да ме насочи към някои от по-специалните сбирки в музея.

Той не откъсваше очи от майка си, но седеше намръщен, потънал в мисли.

— Не понасям Холдън — заяви той.

— Знам. Сигурно ще си доволен да чуеш, че и той споделя чувствата ти — отвърна тя през смях. — Наистина е непреклонен по въпроса за казиното в резервата „Уапити“. Много пъти му посочвахме предимствата за племето, но той не иска и да чуе — разказваше тя. — Може да се построи по-голяма клиника, да се купи линейка, да се наеме помощен персонал. Ще има възможност да се разработят програми за младежите, за да не се поддават на пиенето и да се

предпазват от неприятности. Могат да се въведат и програми за родители...

Той я гледаше втренчено.

— Кога си говорила с него за това?

— От месеци го преследвам и не го оставям намира — отвърна с готовност тя. — Изпращах му съобщения по електронната поща, данни за бедността в резервата, пусках му бележки под вратата, оставях гласови съобщения. Вече се познаваме много добре. Но съвсем скоро го накарах да ме изслуша внимателно на една особено приятна вечеря. Отдели ми време между сесиите в сената и бяхме в близкото заведение — спомни си тя. — Много се страхува от организираната престъпност. Както изглежда има съмнения за мотивите на вожда, който е твърдо решен да получи одобрение за хазарт трета степен от щатската комисия.

— Том Черния Нож — каза той и кимна, защото познаваше вожда, а и се носеха слухове, че е присвоил някакви пари на племето. Точно сега за проектите на резервата не се отделяха много пари и изглежда никой нямаше представа къде се стопяват средствата. Те просто изчезваха, както Тейт подразбра от един от братовчедите си тази сутрин. Том беше мил добросърдечен човек, един от най-тихите в резервата. Беше наистина странно името му да се свързва със злоупотреби и незаконно присвояване на средства.

— Холдън май пропуска паричните облаги, които ще донесе казиното. Няколко индиански племена вече са направили казина, но се е наложило да се борят със зъби и нокти с щатската управа, за да получат лиценз. В щата има казина на територията на сиуксите, но Холдън се противопоставя по всички възможни начини за нашето разрешително. Противодействието му за Южна Дакота не може да бъде пренебрегнато, защото той има влиятелни политически връзки в Пиер и не страда от излишни скрупули, когато ги използва срещу нас. Сред приятелите му е и щатският прокурор! — добави мрачно той.

— Знам — отвърна тя. Светлите зелени очи се възряха в неговите. — В момента обработвам сенатора.

Той дори не трепна.

— И как точно го обработваш?

Хайде пак, помисли си унило тя. Веждите ѝ се повдигнаха. Той се държеше така, сякаш вече е прелъстила по-възрастния мъж! Но като

помисли човек, защо пък да не остане с това впечатление? Приведе се приканващо към него.

— Първо го намазах с мед и го облизах целия... — започна съвсем сериозна тя.

Той изруга на висок глас.

Сесили не се сдържа и се разсмя.

— Е, добре, де. Просто излязохме заедно на вечеря. Много приятен човек е, Тейт — обясни тя.

Той я погледна ядосано.

— Слушай, Сесили, като излизаш с мъж, достатъчно възрастен да ти бъде баща, това не е начинът да се бориш с комплексите си.

— Комплекси ли? — блеснаха гневно очите ѝ. — Бъди по-точен, моля те!

— Имаш само приятели и нито един любовник — заяви той.

— Аз съм съвременна жена — отвърна студено тя. — Което означава, че сама решавам какво да правя с тялото си. Някои жени, ако ми разрешиш да добавя, твърдят, че мъжете трябва да се използват само за оплождане. Аз лично смятам, че ще бъдат много по на място като домашни любимци.

Черните му очи блестяха. Помаха на майка си, която с танцова стъпка мина покрай тях, широко и весело усмихната.

— Все едно, не ми е приятно да те виждам с Холдън.

— Не бих казала, че много ме е грижа какво ти е приятно и какво не — отвърна му тя със сладка усмивка.

Той мразеше тази проклета усмивка. Действаше му като размахан червен плащ.

— Слушай, детенце, понятие си нямаш какво представляват някой от политическите звезди в Конгреса, а Холдън е изключително потаен. Пази частния си живот изключително ревниво. Не го харесвам и не му вярвам. Има нещо в тази тайнственост.

— Намерил се кой да го каже! — възкликна тя. — Едва ли ще се затрудниш да свалиш някое и друго правителство с нещата, които знаеш и никога не си споменавал!

— Точно така е — съгласи се той. — Но не съм потаен и прикрит.

Тя го погледна многозначително.

— Е, може би съвсем малко потаен — призна си най-сетне той.
— Мъжът трябва да има някои тайни.

— Също и жената.

Той приглади въображаемите гънки по еленовата кожа, обвила силните му бедра.

— Надявам се няма да позволиш онова, което се случи в Коривил, да провали живота ти — каза той, без да я поглежда. — Трябва да излизаш с мъже на твоята възраст.

Тя погледна присвитите му очи.

— На достатъчно срещи ходих, когато постъпих в колежа. Колкото и невероятно да звучи, всеки, който ме канеше, смяташе, че съм длъжна да го приема в леглото си след една приятна вечеря и малко танци. И знаеш ли какво се случваше, когато откажех? Заявявах, че съм прекалено разкрепостена. — Тя вдигна длани нагоре. — Какво общо има това да си разкрепостен с факта, че отблъскваш някой, който прилича на лабораторен плъх и има лош дъх?

— Не се опитвай да се измъкнеш и не променяй темата — настоя той. — Холдън не е мъж за тебе, нито пък Колби Лейн.

Той замълча и Сесили усети стаеният му гняв. Колби бе бивш агент на ЦРУ, сега наемник, и се залавяше с делата на различни организации, включително и за правителството, или поне така се говореше. Беше твърд и непреклонен мъж, също като Тейт. Но за разлика от Тейт имаше повече недостатъци. Двамата бяха приятели и Тейт не можеше да не забележи, че Сесили и Колби са близки, дори Одри го изтъкна. Не му беше приятно, че Сесили излиза с приятеля му, а по надвисналото мълчание Сесили ясно разбираше неодобрението му.

Тя вдигна ръка и го спря, преди да продължи.

— Знам, че преди си е имал проблеми...

— Той не може да се откъсне от бутилката дори когато впрегне волята си, а и все още не е превъзмогнал раздялата с жена си!

— Изпратих го на терапевт в Балтимор — продължи тя. — Ограничил е пиенето до шест бири и то само в събота.

— И какво получи за награда? — поинтересува се нагло той.

Тя въздъхна, без да крие раздражението си.

— Има ли някой, когото да одобряваш? Не понасяш дори и самотния мил сенатор Холдън.

— Да го понасям? Холдън? — попита той искрено възмутен. — Боже господи! Това е единственият човек в Конгреса, когото с удоволствие бих наблюдавал как се гърчи на жертвения стълб! А аз лично ще донеса дърва и кибрит!

— И ти започна като Лета — поклати тя глава. — Слушай ме сега внимателно! Племето лакота не са горили хора на жертвения стълб — поправи го компетентно тя и продължи да обяснява кои са подпалвали жертвите си, как и защо.

Той се вгледа в блесналите ѝ очи.

— Ти наистина обичаш индианската история!

Тя кимна.

— Начинът на живот на предците ти е следвал необорима логика. Почитали са най-бедният мъж в племето, защото той се е раздавал много повече от другите. Делили са всичко. Правели подаръци, дори и в случаите, когато това е можело да ги доведе до пълна мизерия. Никога не удряли децата, дори и когато заслужавали. Приемали и най-необичайните аномалии при хората, без да ги осъждат. — Погледна към Тейт и едва сега забеляза, че той я гледа. Тя се усмихна срамежливо. — Този начин на живот ми допада.

— Повечето бели никога не са успели да ни разберат, колкото и упорито да се опитват.

— Вие двамата с Лета ме научихте — отвърна простичко тя. — Тук в резервата научих чудесни неща. Тук се чувствам... спокойна. У дома. Чувствам се сред свои, въпреки че не трябва.

Той поклати глава.

— Ти си сред свои — каза той и в дълбокия му глас прозвуча непозната нотка.

Най-неочаквано той повдигна малката брадичка и обърна лицето ѝ към своето. Взря се в очите ѝ, а на Сесили ѝ се стори, че сърцето ѝ ще се пръсне от вълнение заради начина, по който я гледаше. Палецът му, нежен като шепот премина по устните ѝ, покрити с бледорозов гланц. Притисна леко долната устна и се намръщи, сякаш усещането го объркваше и плашеше.

Погледна я в очите. Мигът бе наситен с близост и тя не смееше дори да трепне. Устните ѝ се разтвориха и палецът му стана по-настойчив.

— Много интересно — каза той сам на себе си, шепнейки дрезгаво.

— Ко... кое? — заекна тя.

Очите му се спряха на шията, където пулсът ѝ туптеше диво. Ръката му се плъзна надолу и притисна издайническият трепет. Тейт усети собственото си напрежение на неочакваната ѝ реакция. Сякаш случката в Оклахома се повтаряше отново, а тогава той си обеща, че никога няма да я докосне отново. Да се подадеш на импулсите, каза си непреклонно той, е глупаво и понякога опасно. А Сесили нарушаваше начертаната от него граница. Стига толкова.

Той отдръпна ръка и се изправи, доволен, че широките дрехи от еленова кожа прикриват физическата му реакция.

— Мама спечели награда — каза той. Гласът му прозвуча необичайно напрегнато. Насили се да се усмихне небрежно и се обърна към Сесили. Веднага забеляза, че е разтърсена от допира му. Не биваше да я гледа. Реакцията ѝ го възпламеняваше.

Неочаквано се пресегна, хвана я за ръцете и я издърпа да стане много по-близо до него, отколкото искаше. Привлече я към себе си, така че да почувства забързания ѝ дъх до гърлото си. Ръцете му стиснаха китките ѝ до болка. Сякаш за секунди времето спря. Дори не чуваше ритъма на песните и разговорите наоколо. За пръв път му се искаше да притисне Сесили под себе си и да впие устни в нейните. Тази мисъл го стресна и той я пусна рязко и внезапно. Обърна се и се насочи към кръга на танците, без да се обръща назад.

Сесили остана загледана след него, едва задържаща се да не падне. Това сигурно е сън, каза си тя. Годиците, през които е копняла за Тейт са ѝ размътили мозъка. Освен това дори не го привлича. Да, мислеше тя, докато приближаваше като сомнамбул към Лета, беше сън. Още един безнадежден сън.

Сесили смяташе да остане и да хване самолета на следващата сутрин, но когато двете с Лета се върнаха в къщата, Тейт се бе изтегнал на един фотьойл и гледаше телевизия. Миналата Коледа подари на Лета този цветен телевизор. Мебелите в къщата бяха хубави, отопляваше се с газ и бе сред малкото жители на селището, които можеха да се похвалят с такъв лукс. Тейт се грижеше нищо да не

липсва на майка му. Но съвсем не беше така на други места, където възрастни хора се опитваха да се стоплят край печки с дърва, при минус десет градуса, а къщите им нямаша никаква изолация. Резерватът бе малък и беден, въпреки че групи мисионери с помощта на правителството, се опитваха да помогнат. Образованието, мислеше си Сесили, е един от ключовете към напредъка, но това бе още една трудност, която задължително трябва да се преодолее. Напоследък, когато някой отпуснеше средства, се появяваха индиански колежи. Там се съхраняваха традициите и културата и студентите натрупваха полезни знания, които да им осигурят добра работа. Една от мечтите на Лета бе да се открие такъв колеж и в „Уапити Ридж“.

— Още ли си тук? — обърна се тя към сина си, щастливо усмихната.

— Реших да остана до утре — отвърна той, без да поглежда към Сесили.

— Трябва да тръгвам към летището — заяви весело Сесили, а погледът ѝ ясно показва на Лета, че не трябва да противоречи. — Трябва да съм на работа в понеделник сутринта.

Двете с Лета знаеха, че това не е вярно, но Сесили не можеше да си представи да остане под един покрив с Тейт. Не и сега.

— Искате ли кафе? — обърна се Тейт към майка си, стана и загаси телевизора.

— Аз ще направя — предложи Лета и забърза към кухничката, за да прикрие радостта си.

Тейт се приближи до Сесили, нещо напълно необичайно за него. Никога не се приближаваше на повече от една ръка разстояние. А когато беше наблизо, тя винаги се притесняваше.

— Тази вечер ще има танци — каза ѝ той. — Нали ще отидем?

— Лета танцува достатъчно днес — започна тя.

Той поклати глава.

— Двамата с теб.

Тя вдигна учудено вежди.

— Не съм канена.

Без да мисли за последиците, той обгърна лицето ѝ с топлите си длани и сведе нежно устни към нейните.

Лекият ѝ стон го възбуди и очарова. Привлече я към себе си и я прегърна, притискайки я към себе си, а целувката се задълбочи и стана

жадна, обсебваща и сладка.

Имаше чувството, че пада. Сякаш всяка една от мечтите ѝ се сбъдваше. Устните му бяха твърди, бавни и изумително изкусителни. Не искаше и да мисли как е станал толкова опитен любовник, но невероятното усещане заличи ревността. Стисна здравите му ръце, за да не падне и се опита да отвърне на целувката, въпреки че бе напълно неопитна. Той сякаш носеше със себе си вкуса на рай. Сесили отвори устни още малко, за да го предизвика и ръцете ѝ се стегнаха върху твърдите мускули, опитвайки се да го задържи до себе си. Години наред бе мечтала за този миг, бе се надявала, и ето че се случи! Целуваше я така, сякаш той също бе мечтал за нея.

Тейт повдигна глава. Черните му очи не разкриваха нищо, докато изучаваше лицето ѝ. Усещаше силата на ръцете му върху своите.

— Първо ще вечеряме, а след това ще отидем на танци — каза той и гласът му прозвуча напрегнато.

— Какво ще обядвате? — неочаквано извика Лета от кухнята.

— Сандвичи — отвърна той. — Може ли?

— Разбира се! Ей сега ще направя.

Очите на Тейт отново се насочиха към Сесили. Тя го гледаше така, сякаш пазеше тайната на живота. Границата вече е премината, мислеше си той. Може и да продължи. Тялото му тръпнеше, след като едва я бе докоснал. Имаше нужда от още. Трябваше да го направи, пък каквото ще да става!

Наведе се, вдигна я на ръце като ценно съкровище и я отнесе до фотьойла. Сърцето му биеше силно, готово да изхвъркне от гърдите. Отпусна се и притисна бузата ѝ към рамото си, наведе се към устните ѝ, преди да е успяла да проговори.

Секундите летяха и ставаха все по-сладки. Ръцете на Сесили се вплетоха в дългата коса, докосваха бузите му, веждите, носа, сякаш никога не бе докосвала мъж през живота си. Усещането бе невероятно, нещо забранено и скрито. Беше изключително. Тя простена тихо, неспособна да съдържи радостта си, че най-сетне е в ръцете на Тейт. Той улови тихия звук и устните му станаха по-настойчиви и обсебващи.

Целувката вече не бе достатъчна. Ръцете му се спуснаха на талията и бавно се прокраднаха нагоре към едната малка стегната гърда. Той вдигна глава, за да улови погледа ѝ докато я докосваше,

защото знаеше, че болката от миналото, причинена от втория ѝ баща, не е забравена. Той едва не я бе изнасил. Дори терапията по-късно не успя да притъпи страха ѝ от интимност.

Точно това прочете той в очите ѝ.

— Всичко е наред — промълви тя, уплашена той да не се отдръпне.

Той наистина спря. Вгледа се в светлите очи и бавно погали малката гърда и твърдото зърно, но в същия миг изпита вина. Тя никога не бе имала любовник. Не биваше да постъпва с нея така, след като не можеше да ѝ предложи бъдеще.

— Не трябваше да ми позволяваш, Сесили — прошепна той.

Изправи я от фотьойла и я задържа за раменете няколко секунди докато дишането му отново стане равномерно.

— Отиди да помогнеш на Лета в кухнята.

— Как само ми нареждаш! — обвини го тя, все още задъхана. Целувките му я бяха разтърсили.

— Хиляди години практика не могат да се забравят изведнъж — извини се той. Очите му жадно обхождаха лицето ѝ. — Още ли носиш едноседмичен запас профилактични средства със себе си? — попита игриво той.

Тя се изчерви.

— Вече не се надявах на теб и ги изхвърлих преди години.

Очите му се плъзнаха по стройното ѝ тяло.

— Жалко.

— Ти каза, че никога няма да го направиш! — запротестира тя.

Едната му вежда се вдигна и той стисна устни. Опитваше се да намали напрежението, но само като я погледнеше усещаше нова възбуда.

— Точно така. Бях пределно ясен.

Тя трепереше. Обхвана раменете си с ръце в опит да се пребори с чувствата, които заплашваха да я погълнат. Повдигна поглед към него.

— Доставя ти удоволствие да ме измъчваш, нали?

Той се намръщи.

— Може би.

Обърна му гръб.

— Тази вечер си тръгвам.

— Няма нужда. Аз няма да остана.

Заобиколи я и тръгна към кухнята. Целуна Лета за довиждане, която стоеше край кухненския плот и приготвяше сандвичите.

— Сдобрете се, преди да се тръгнеш — помоли тя сина си.

— Вече го сторихме — излъга той.

Тя докосна бузата му с тъга.

— Какъв си инат — измърмори тя, но се усмихна. — Също като баща си.

Самото споменава на Джак Уинтроп накара лицето му да помръкне.

— Никога не съм те удрял.

Тя спря да диша и отпусна ръка. Прехапа долната си устна.

— Някой ден — каза колебливо тя, — трябва да си поговорим.

— Няма да е днес — отвърна рязко той, без дори да забележи виновното изражение на лицето ѝ. — Трябва да се върна на работа.

— Ти никак не обичаш сенатор Холдън.

Думите бяха изречени рязко, без замисляне, също като думите за баща му. Та той не знаеше кой е баща му. Все още не намираше сили, за да му разкаже.

Тейт се обърна.

— Едва ли има човек, когото да понасям по-малко — съгласи се веднага той. — Много греши за „Уапити Ридж“ и не може да прецени кое е добре за нас, но не вижда къде греши. Не знае нищо за лакотите, а и пет пари не дава!

— Той е израснал тук — изрече бавно тя.

— Какво?

— Отраснал е тук — продължи тя. — Преди майка му да овдолее, идваше да ни преподава в училището, а той имаше приятели в резервата. И Черния Нож бе сред тях.

— Защо не си ми казала, че го познаваш? — попита обвинително той.

— Никога не си ме питал. Познавам го от години.

Той я погледна с любопитство.

— Ако е толкова добре запознат с положението тук, защо се противопоставя на идеята за казино?

— Мрази комара — каза тя. — Не съм го виждала много години — добави по-възрастната жена. — Откакто се ожени за красивото бяло момиче и се кандидатира за сената.

— Жена му е починала.

Тя кимна.

— Четох във вестниците. — Очите ѝ не се отделяха от него. — Сесили каза, че и ти си имаш едно красиво бяло момиче.

— Да я вземат дяволите Сесили! — изсъска той и се прокле за глупостта, че изобщо е докоснал Сесили, неудовлетворен от болезненото привличане, което не можеше да потисне. — Не ѝ влиза в работата какво правя! Никога не е било нейна работа и никога няма да бъде!

— Амин — каза Сесили от вратата, вече напълно спокойна и възвърнала самоувереността си, след като чу думите му. — Защо не се прибереш при Одри?

— Нищо не разбирам — каза угрижено Лета, докато наблюдаваше сина си. — Непрекъснато повтаряш, че не искаш да се забъркваш с бяла жена...

— Не иска да се забърква само с обикновена бяла жена — поправи я Сесили. — Нали така, Тейт? Само че Одри е красива.

Едва в този момент той осъзна как Сесили се чувства заради връзката му с друга. Тя си мислеше, че той я пренебрегва, защото не е хубава. Това не беше истина. Години наред се чувстваше отговорен за нея, въпреки че тя научи за грижите му наскоро. Успяваше да се бори с привличането, защото щеше да заприлича на изнудване за всичко, което е сторил за нея. Как да ѝ обясни всичко това, без да обърка още повече нещата между тях?

На Лета ѝ бе безкрайно мъчно за Сесили, която стоеше гордо и смело изправена пред очевидната враждебност на Тейт.

— Красотата няма нищо общо — каза най-сетне Тейт.

Сесили само се усмихна.

— Докато изпращаш Тейт ще довърша сандвичите — обърна се тя към Лета.

— Сесили... — изрече колебливо Тейт.

— Всички понякога действваме импулсивно — каза тя и смело посрещна погледа му. — Нищо важно не е станало. Наистина. — Усмихна се, опитвайки се да избегне мъдрите очи на Лета и се извърна към хладилника. — Ще хапнеш ли нещо, преди да тръгнеш?

— Не — отвърна след малко той. — Ще си взема нещо на летището.

Лета тръгна с него, изчака го да си вземе сака и да го качи на колата под наем, паркирана до тази на Сесили. Резерватът бе далече от летището и без кола не можеше да се стигне.

— Толкова добре се разбирахте двамата — прошепна Лета.

— Бил съм сляп — изрече през зъби той. — Съвсем сляп.

— За какво говориш?

Той се загледа към хълмовете, обагрени в алените цветове на есента.

— Тя е влюбена в мен...

Стресна се, когато изрече тези думи. До този момент не се беше замислял. Сесили се бе оставила в ръцете му доверчива като дете, притисната към него. Очите ѝ бяха замъглени от удоволствие, бе погълната от радостта, която искреше в тях. Защо не бе разбрал? Или просто не бе искал да прояви разбиране?

— Тя не трябва да разбира, че знаеш — каза мрачно Лета. — Много е горда.

— Да. — Сложи ръка на рамото на майка си. — Толкова малко чистокръвни представители на племето сме останали — каза той и се зачуди защо Лета се намръщи. Сигурно се бе надявала, че един ден ще се ожени за Сесили и ще пренебрегне наследството си.

— И не смяташ да се жениш за бяла, така ли? — попита тя.

Той кимна тържествено.

— Одри е като украшение. С мен е в обществото. Тя е изтънчена, претенциозна и празноглава. Не означава нищо за мен. Съвсем нищо.

Очите на Лета се плъзнаха към гърдите му.

— Криеш нещо.

Той въздъхна.

— Осем години се грижа за Сесили — напомни ѝ той. — Дори и да не бяха разликите в произхода и културата ни, аз ще си остана нещо като неин настойник, независимо дали това ѝ харесва или не. Не мога да се възползвам от чувствата ѝ.

— Разбира се, че не. — Лета сплете пръсти. — Карай внимателно.

Той измъкна малко пакетче от джоба на якето си.

— Дай ѝ го след като тръгна. Това е подаръкът за рождения ѝ ден. — Усмихна се унило. — Тогава не си говорехме и затова не ѝ го дадох на празника.

— Може да откаже да го приеме.

Той също се съмняваше и това му причини болка.

— Поне опитай.

Тя остана да гледа след колата, което се смляваше по криволичещия пращен път, водещ към магистралата. Знаеше, че скоро ще дойде денят, когато трябва да сподели с него болезнената истина. Ставаха неща, за които той нямаше представа. Тези неща се отнасяха до нея и Мат Холдън и пресметливи мъже с лимузини, а също и до вожда на племето. Мисълта за предстоящото я плашеше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В продължение на цяла седмица Сесили живееше с мечтите си, докато се опитваше да приеме огромната промяна, настъпила в отношенията ѝ с Тейт. Въпреки че използва лошото си настроение, за да се измъкне от неловката ситуация, той също бе почувствал нещо. Докато беше в ръцете му и чувстваше жадните му целувки, ласкавите му ръце по лицето и шията си, тя бе усетила, че я желае. А най-хубавото бе, че не изпита никакъв страх. Мислеше си, че отвращението от другите мъже не се дължи единствено на травмата, причинила бягството ѝ от къщи. Дължеше се и на това, че сърцето ѝ бе отдадено на Тейт. Той бе единственият мъж за нея. Знаеше, че я обича, но докато не я целуна, не бе предполагала, че я желае.

Беше очевидно, че Тейт няма да се подаде на чувствата си, колкото и силни да са те. Отчасти не го винеше. Бяха обсъждали този въпрос преди повече от две години, когато говореха за въображаемите предпазни средства, които носи със себе си. Криеше чувствата си като непрекъснато ги украсяваше и преувеличаваше пред него. А ето че сега, след като се бе отпуснала с такова желание в ръцете му, той сигурно бе прозрял истината. Мислеше си, че сигурно бе станало съвсем ясно, че целувките му я замайват.

Не знаеше дали ще може да се изправи пред него толкова скоро. Заобикаляше сладкарницата, където го бе виждала няколко пъти. Близко до музея имаше малко рибно ресторантче и тя си създаде навик да обядва там, защото знаеше, че Тейт не обича риба.

Един ден, обаче, забеляза познато лице. Сенатор Мат Холдън бе на вратата, ръцете му пъхнати дълбоко в джобовете, необичайно намръщен. Оглеждаше се сякаш, за да открие някого. Видя я и се насочи към масата ѝ.

Вилицата ѝ замръзна във въздуха.

— О, сенаторе... — започна тя.

Той вдигна ръка, придърпа един стол, за да седне близо до нея и се облегна с лакти на масата.

— Сесили, затънал съм в проблеми. Трябва да поговорим на четири очи възможно най-бързо.

Това бе необичайно и много ласкателно. Ако имаше някакъв проблем, с който тя да му помогне, щеше да го стори с удоволствие, въпреки че не можеше да си представи как човек като нея може да е от полза на влиятелен сенатор на Съединените Щати. Та нали именно на него дължеше новата си работа. Вече бе платила обяда си. Остави вилицата и го последва към чакащата лимузина.

Той пусна разделителното стъкло към шофьора и се отпусна на седалката.

— Какво има? — попита Сесили.

Той вдигна ръка и поклати глава.

— Мислех си, че ще ти бъде приятно да те откарам до музея — отвърна бавно той, сякаш никога не бе споменавал нещо за проблеми. — А и трябва да поговоря с шефа ти за новите неща в отдела, посветен на сиуксите.

Сесили веднага разбра.

— Много благодаря, че ще ме закарате. И аз исках да ви попитам какво мислите за мокасините с мъниста и мострите на платове, които донесох от резервата „Уапити Ридж“.

— С удоволствие ще ги разгледам! — отвърна той с усмивка.

Изминаха няколко пресечки до музея в мълчание. Когато спряха, шофьорът им отвори вратата. Сенатор Холдън го отпрати и му поръча да се върне след час. Хвана Сесили за ръка и я поведе по стълбите на новата сграда, където работниците все още оправяха стъклата и тапетите и боядисваха някои от изложбените зали, за да успеят в срок. Около тях беше и един от архитектите по вътрешен дизайн, който посочваше недостатъците, а мрачен мъж в работни дрехи се мръщеше на забележките и въздишаше безпомощно.

Сесили отвори вратата на кабинета си и веднага забеляза, че секретарката Беатрис е оставила бележка на компютъра, че отива да обядва.

Сенатор Холдън погледна бележката и едва тогава я последва. Затвори внимателно вратата и се облегна на нея. Сесили се отпусна на въртящия се стол и зачака.

— Бързо схващаш — каза той с възхищение. — Не исках да говоря пред шофьора. В момента замества щатния шофьор и не мога

да му се доверя. Точно сега не вярвам на никого, освен на теб.

— Поласкана съм. Но кажете ми какво се е случило!

— Лета споменавала ли ти е дали синдиката по хазарта е душил из резервата? — попита открито той.

Тя се намръщи.

— Синдикат по хазарта ли?

Той въздъхна нетърпеливо.

— Значи не е. Може и тя да не знае какво става. — Той прокара ръка през гъстата сребриста коса и закри из кабинета. — Дявол го взел, не знам какво да направя! Вече не мога да се откажа. Тези хора са опасни. Ако не ги спрем, такава крепост ще си направят в резервата, че никой няма да може да ги помръдне. Освен това — продължи той, без дори да забелязва учудването на Сесили, — току-що възложих задача на Тейт Уинтроп да засили охраната в офиса ми след онзи опит за покушение преди няколко месеца. Ако това се разчуе, като нищо ще се окаже пред следствената комисия. Трябва да го накарам да се откаже от тази работа, а как да му обясня? Не мога да го направя! — Той я погледна и едва сега забеляза учудването ѝ. Усмихна се едва-едва. — Нямах никаква представа за какво говоря.

— Много точно казано — съгласи се тя. — Защо не седнете и не престанете да се разхождате?

— Ще полудея.

— Моля?

Той се поколеба за секунда-две и след това послушно седна на стола край бюрото ѝ. Приведе се напред, без да крие колко силно е притеснен.

— Какво знаеш за... бащата на Тейт Уинтроп?

Тя се учуди на колебанието в думите му, но отговори, без да се замисля.

— Не много. Докато живеех при Лета, през повечето време работеше по строежи и каквото знам, е само от нея. Бил е грубиян, докато си е стоял у дома пиел до забрава, биел Лета и мразел единственото си дете — обобщил простиичко тя. — Лета ми разказваше, че Джак Уинтроп тормозел Тейт при всеки удобен случай и ако тя се намесела, си го изкарвал на нея. Най-сетне, един ден Тейт неочаквано се прибрал и я открил точно след като Джак бил приключил с нея. Все

още разправят как Джак Уинтроп бягал от сина си, въпреки че едва се държал на краката си от пиене.

Сесили се зачуди за изражението на Холдън. Беше силно разгневен.

— Веднъж Тейт каза, че ако Джак Уинтроп не бил умрял от естествена смърт, той щял да го убие някой ден. Мисля, че не се шегуваше.

Холдън бе вперил поглед в едрите си ръце.

— Лета е толкова дребничка — каза тихо той, сякаш говореше на себе си. — Не мога да си представя, че някой може да е толкова жесток и да иска да я нарани умишлено.

— Вие познавате ли Лета? — попита задъхано тя.

— Винаги съм я познавал — отвърна дрезгаво той. — Майка ми преподаваше в училището в резервата, след като баща ми почина. Израснах с лакотите. С Том Черния нож бяхме заедно в армията. — Той я погледна. — Чувам слухове, че се е забъркал в нещо. Просто не мога да повярвам. Беше един от най-честните хора, които съм познавал. Искане да има казино, но не би прибегнал до нечестни начини да спечели пари, нито би си присвоил парите на племето.

— Какво общо има всичко това с Лета и Тейт — попита тя напълно объркана.

Той се приведе напред към нея.

— Можеш ли да пазиш тайна? Огромна тайна?

— Ако от това никой няма да пострада — отвърна тя.

— Ако се разчуе, много хора ще пострададат — увери я той. — Сесили, преди тридесет и шест години, горе-долу по времето, когато спечелих първите си избори за сената, имах връзка с едно прекрасно момиче лакота, с което се познавахме от деца. Току-що се бях оженил и съпругата ми бе основен спонсор на кампанията. Нямах да успея да спечеля без помощта ѝ. — Той загриза нокътя си. — Тогава избрах общественото положение и загърбих любовта и не е минал ден, без да съжалявам за решението си. — Той погледна Сесили. — Но се е появило усложнение, за което тя никога не ми е казала. Била е бременна. И ето че сега се появява един синдикат по хазарта, свързан с група от Вегас, решен да се настани в Уапити Ридж, където ще има пълен контрол над казиното. Уапити е малка общност, главно туристическа атракция и вероятно ще привлече доста клиенти. Касае

се за много пари, а и от синдиката имат връзки с някакви гадняри от север.

— Боже — възкликна тя, — нямах представа.

— Аз също, но преди около месец започнаха да се носят слухове. Поразрових нещата дотолкова, че да мога да започна официално разследване. Синдикатът се покри и сега заплашват, че ще изкарат всичко наяве, освен ако не престана да си вра носа и да търся изчезналите пари на племето. Най-лошото е, че синът ми дори не подозира за мен. Мисли, че друг му е баща.

Сесили пребледня. Тя остана втренчена в Холдън и внезапно осъзна, че той говори за Лета и че приликата му с Тейт е голяма. В интерес на истината, когато се мръщеше, изглеждаше точно като Тейт.

— Тейт... — възкликна тя.

— Той е мой син — довърши той. — Моят син! А до днес, до тази сутрин, докато не ме посети човека от синдиката, дори не знаех! Ако не се откажа от намеренията си, той ще изнесе всичко в пресата.

Сесили се отпусна на стола и въздъхна тежко.

— Тейт си мисли, че е чистокръвен лакот. Фанатик е на тази тема и е решен да запази културата и физическия вид на племето. Ще полудее ако разбере истината!

— Не бива да разбира — заяви Холдън. — Още не! — Сега изглеждаше възрастен и уморен. — Може и никога да не узнае, ако успее да открия вратичка в тази бъркотия. — Той отново прокара ръка през косата си.

— Мислех си, че ще умра, без да имам деца, Сесили. Жена ми не искаше да имаме. — Той затвори очи. — Лета никога не ми е казала. Сигурно се е страхувала, защото знаеше, че политическата ми кариера е всичко за мен. — Той погледна към момичето. — Знаеш ли? Парите и властта са празна работа, когато няма с кого да ги споделиш. Ето че имам син и не мога да му го кажа. — Той се изсмя, без да му е забавно. — Каква ирония!

Тя се намръщи.

— Не е справедливо да го оставите да живее с мисълта, че Джак Уинтроп му е баща.

— Не е справедливо и да му сринва илюзиите за това кой е в действителност. Затова трябва да спра тези хора, докато все още имам време. Трябва ми помощ. Ти си единствената, към която мога да се

обърна, Сесили. Не мога да подложя Лета и Тейт на публично унижение за нещо, което си е изцяло моя грешка. От друга страна, не мога да оставя престъпниците да се ширят в резервата. — Тъмните му очи се впиха в нейните. — Струва ми се, че ключът е с какво държат Том Черния нож. Научили са нещо и за него и го използват, за да бърка вместо тях в правителствените средства, които получава. Ще ми помогнеш ли?

— А имам ли избор? — отвърна с усмивка тя. — Поне имате добър вкус за жените — добави сухо тя.

— Въпреки че тя няма добър вкус за мъже — отвърна в същия дух той. — Обичах я, но я пожертвах заради бляскавата си кариера. И докато ѝ се наслаждавах, бях женен за жена, която пиеше като смок, псуваше като каруцар и ме мразеше, защото не я обикнах. Бях излъгал и двама ни. И най-сетне, един ден се напи до смърт.

— Някои хора се оставят на самоунищожението — каза Сесили. — Случва се. Човек помага, с каквото може, но и те трябва да положат малко усилие. В противен случай не може нищо да се направи.

Черните му очи се присвиха.

— Доколкото разбрах Тейт почти те е отгледал. Ти го обичаш, нали?

— Не знам докъде ще ме доведе това, но да — отвърна тихо тя.

— Вече няма да може да се извинява с чистата си кръв на лакот — изтъкна той.

— Вече не се надявам на чудеса — поклати глава тя. — Ще престана да желая невъзможното. От сега нататък ще вземам от живота каквото мога и ще му се радвам. Тейт ще трябва сам да си търси пътя в живота.

— Да не би гроздето да е кисело? — отбеляза той.

— И още как. Как да ви помогна?

— Опасно е — настоя той колебливо докато гледеше младото ѝ лице. — Не знам...

— Аз съм дипломиран археолог — напомни му тя. — Никога ли не сте гледали Индиана Джоунс? Ние сме нещо такова — каза му тя с хитра усмивка. — Хора с добри обноски, а всъщност истински покорители на света. Ще си купя камшик и широкопола шапка, само кажете — добави тя.

Той се разсмя.

— Добре. Но при условие, че ми се обадиш веднага, ако си в беда.

— Ще се обадя на Колби Лейн, ако нещо се случи — каза тя. — Е, не е като Тейт, но е много близо.

Той отново я погледна в очите.

— Сигурна ли си, че си готова да поемеш такъв риск?

Тя кимна.

— Какъв е планът?

— Намери си извинение да отидеш в Уапити Ридж и да държиш под око Том Черния Нож. Искам да знам защо сътрудничи на тези хора и какво се опитват да постигнат. Опитай се да разбереш къде изтичат парите на племето, а аз ще видя какво мога да изкопча от колегите политици. Оставай с Лета от време на време. Нали всички знаят, че работиш в новия музей. Никой няма да ти обърне внимание, ако се мотаеш наоколо. Успeya ли да разбере кои са тези хора и къде се намират, ще се добера до тях, преди да изнесат в пресата старите ми грехове.

— Правилно — съгласи се тя. След това се поколеба. — А какво да кажа на Лета?

Погледът му се спря на сплетените ѝ пръсти, подпрени на ръба на бюрото.

— Господи, нямам представа. Тя е родила моето дете и не ми е казала. — Той затвори очи, сякаш изпитваше силна болка. — Имал съм син и не съм знаел. Нямах и да разбера, ако това не се беше случило. Нищо чудно, че Джак Уинтроп е бил толкова жесток към нея и Тейт. — Той си пое дълбоко дъх. За момент изглеждаше готов да се предаде. След това вдигна тава. — Най-лошото е, че синът ми, единственото ми дете се оказва — добави той възвърнал борбения си дух, — човекът в цял Вашингтон, окръг Колумбия, който не може да ме понася!

— И вие не го обичахте твърде много — изтъкна тя.

Той я погледна гневно.

— Той е избухлив, арогантен и инат!

— Интересно от кого е наследил тези качества? — попита с усмивка тя.

Той отпусна ръце докато обмисляше казаното.

— Това могат да бъдат доста приемливи черти на характера — съгласи се той с лека усмивка. — Както и да е, хубаво е да знаеш, че

няма да си отидеш бездетен — каза след минута той. Вдигна очи към лицето ѝ. — Лета не подозира, че знам. Когато му дойде времето ще ѝ кажем.

— Кой ще ѝ каже? — поинтересува се тя.

— Ти — предложи той.

— Как ли пък не — отвърна тя с мила усмивка.

Той отново напъха ръце в джобовете си.

— Ще пресечем моста, когато водата започне да го залива. И да внимаваш! Толкова време и енергия посветих, докато те убедя да дойдеш в музея ми. Няма да поемаш и най-малкия риск. Ако прецениш, че си разкрита, веднага се махай и вземи Лета.

— Тя се страхува от самолети — отвърна Сесили. — Няма да лети, освен ако не е нещо изключително.

— Тогава ще дойда и лично ще я натоваря на кола до летището — изрече решително той.

Тя сви устни. Толкова много приличаше на Тейт.

— Сигурна съм, че ще го направите.

Той погледна към вратата. Поспря и постави ръка на дръжката.

— Тъй като аз те изпращам, ще накарам секретарката ми да уреди билетите.

— Със сигурност ще ви изправят пред следствената комисия...

— Аз ще платя, не офиса — прекъсна я той. — Няма да се възползвам от бюджета, предназначен за пътуване. Не бих искал ореолът ми да загуби блясък.

— Интересно как ли ще изглеждате с ореол — измърмори тя.

Той се разсмя развеселен.

— Ще поддържахме връзка. До скоро.

— До скоро.

Той затвори вратата и Сесили се отпусна на стола, загледана в купчината недовършени документи на бюрото, където бяха подредени ръчните изделия, предназначени за изложбата „Начин на живот“.

Холдън смяташе, че ще успее да разреши проблема, без да казва на Тейт истината за родителите му, но Сесили не беше убедена. Истината ще да излезе рано или късно, каквото и да стане със синдиката, особено пък ако пресата се добере до тази история. Тейт ще бъде наранен, ще да загуби уважение към майка си и ще има още една причина, поради която да мрази Холдън. Ще има и причина да мрази

Сесили, защото е разбрала истината преди него и не му е казала. Той мразеше лъжите не по-малко от нея.

Надяваше се, че ще може да живее с презрението, което ще изпитва към нея. И не само към нея, а и към родителите си. Лета нямаше представа, че Холдън е научил. Каква бъркотия!

Сега трябваше да помогне на сенатор Холдън да разреши проблема и се надяваше това да стане преди онези гадове да изнесат всичко в пресата по най-пикантния начин. Беше прекарала достатъчно време сред шпиони и знаеше как стават тези неща. Колби ѝ бе разказвал достатъчно за тайните операции. Искаше ѝ се да е тук, а не някъде в чужбина. Тъкмо той беше човекът, който да ѝ помогне с лошите и да разбере какво са замислили.

На следващия ден сенатор Холдън ѝ изпрати билета и тя се срещна с уредника на музея, доктор Филипс.

Джок Филипс бе висок оплешивяващ мъж от племето чероки. Бе внимателен човек и изпитваше истинска почит към индианската култура. Всеки един предмет, който добавяха към колекцията на музея, го очароваше. Докосваше реликвите така, сякаш по този начин поемаше същността им. Джок Филипс бе стар ерген, но с много приятели и Сесили го обожаваше.

— Мат каза, че заминаваш за Южна Дакота в нова командировка за находки, но този път той имал нещо по-различно наум — каза ѝ Филипс докато я наблюдаваше с широко отворени любопитни очи. — Искаш ли да кажеш на стареца за какво става въпрос?

— Нещо необикновено — отвърна тя, надявайки се да не се издаде. — Ще ви хареса.

Той се усмихна широко.

— И колко ще ми струва това необикновено нещо? — поинтересува се той.

— Ще бъде евтино, обещавам — каза усмихнато тя. — Пътуването ще си струва.

— Сигурен съм. Ти си истинско съкровище. Имаш усет към древната индианска археология, и не бива да си губиш времето със съдебната — добави той. — Такива неща убиват нежността в душата на човек.

— Но, доктор Филипс — каза тя изненадана, без да знае какво да отвърне.

— На млади години се занимавах със съдебни изследвания — призна сериозно той. — Мислех си, че ще бъде като детективската работа. И беше точно така. Само че една от жертвите, които трябваше да идентифицирам, се оказа изчезнал приятел. Отказах се и се насочих към археологията. — Той се усмихна с тъга. — Много повече удовлетворение ми дава.

— И на мен също — увери го тя. — Обичам работата си тук.

— Аз също я обичам — довери с усмивка той. — Заминавай за Южна Дакота и донеси нещо, което да ни направи известни. Не забравяй, че си още много млада. Трябва да сме добра конкуренция на големите риби.

— Ще се постарая — обеща тя.

Същата вечер, веднага след вечеря, си събра багажа. Тъкмо пиеше кафе, когато някой звънна на вратата. Сигурно Колби се беше върнал по-рано!

Помисли си, че това е истинско щастие, но когато отвори, видя Тейт.

Беше облечен с дънки и черно поло, с копринено сако. Изглеждаше великолепно и тя едва сега се сети, че е боса, обута в скъсани дънки и толкова избеляла блуза, че червеното се бе превърнало в нещо като розово. Погледна го, без да каже нищо.

— Няма ли да ме поканиш? — попита той.

Тя сви рамене и отстъпи.

— Тъкмо си събирам багажа.

— Пак ли ще се местиш? — попита той със сарказъм. — Преди по-лесно ти откривах дирите.

— Защото живееш в гнездо на шпиони! — изстреля тя това, което наскоро бе научила от Колби. — Настанил ме беше в апартамент, заобиколен от правителствени агенти!

— Това беше най-сигурното място за теб — отвърна простиичко той. — Когато ме нямаше, винаги те наглеждаше някой друг.

— Нямахте нужда да ме наглежда, който и да е!

— Напротив — отвърна той и седна на облегалката на любимото й кресло, загледан в нея. — Никога не си се сещала, че си мишена за всеки, който има да урежда сметки с мен. Накрая затова се отказах от

правителствена служба и се насочих към частния сектор. — Той скръсти ръце на широките си гърди, докато наблюдаваше учудването ѝ. — Имаше един комунистически агент със снайпер и един южноамериканец с автоматичен пистолет на следващата седмица. Никой не ти е споменавал за тях. Те двамата успяха да се доближат най-много. Ако не живееше в „гнездото на шпионите“, досега да си в гроба. А погребенията са толкова скъпи — добави той със студена усмивка.

Тя го гледаше безмълвна.

— Защо не ме върна в Южна Дакота? — попита тя.

— При пастрока ти ли? — поинтересува се бавно той.

Това все още ѝ беше болното място и той го знаеше. До сега нямаше намерение да му достави удоволствие с пререкания. Изглеждаше готов за нова кавга. Тя тръгна към кухнята.

— Искаш ли кафе?

Той стана и сложи ръце на раменете ѝ.

— Извинявай — каза той. — Това беше удар под пояса.

— Напоследък все такива получавам — отвърна тя, без да го поглежда. — Изглежда все правя неща, които те дразнят.

— И не се ли сецаш защо? — попита остро той и я пусна.

Тя повдигна едното си рамо и се зае с чашката и кафето.

— Ако трябва да познавам, сигурно си ядосан на някой, на когото не можеш да си го изкараш, а аз се оказвам на пътя ти.

Той се разсмя.

— Как успяваш да видиш през мен толкова лесно? Дори майка ми не може.

Ако си помислиш, ще се сетиш, каза си нещастно тя.

— Кой ти е свил юздите днес? — попита на глас Сесили.

— Холдън — натърти той.

Почувства гордост, че дори не трепна.

— Така ли? — попита небрежно тя.

— Беше ми предложил договор да подсиля охраната в офиса му. Днес обаче се обади и се отказа.

— Едва ли парите са толкова важни за теб — предположи тя като се сети, че кара нов спортен ягуар, а не се лишава и от костюми на Армани. Болеше я като си помислеше, че таксите в колежа са били за него почти като джобни пари. Средствата му не идваха единствено от

работата при Пиърс Хътън, а и от договори за тайни операции от времето на работата му в разузнаването.

— Не са. Въпросът е принципен. Направи го нарочно, въпреки че не иска да си признае. Той ме мрази. Сигурно още не му е минало от разговора на рождения му ден.

Тя прехапа устни. Мат Холдън я беше поставил в ужасно положение като я накара да пази тайна.

— Дори не сте говорили на рождения му ден — изтъкна тя. — Само си крещяхте.

Той промени темата.

— Защо ще се изнасяш, къде си тръгнала? — попита рязко той.

Тя остави кафето на масичката пред канапето. Знаеше, че го пие чисто, без захар и мляко. Сви се в креслото, а той седна на канапето.

— Отивам да видя Лета — каза му тя и това бе част от истината. — Има някои старинни неща, които искам да купя за музея. — Това вече не беше истина.

Последва мълчание.

— Старинните предмети имат свещено значение за хората там — каза раздражен той. — Мястото им не е в музеите. Те са част от културното наследство.

Той все още не знаеше, че има частични права над това наследство. Толкова силно се гордееше с предците си. Истината щеше силно да го нарани.

— Не говорим за такива старинни предмети — излъга тя. Нямаше представа какво да измисли, за да са доволни и доктор Филипс, и Тейт, като същевременно оправдае шпионската си мисия за сенатор Холдън.

— Само преди две седмици се върна от Южна Дакота — засече я той. — Защо не ги взе тогава?

— Тогава ги нямаше. — Тя отметна кичур коса. — Не се опитвай да ме подлагаш на кръстосан разпит! Денят ми беше тежък и уморителен.

Той прокара ръка по врата си, точно под плитката и се загледа в нейната коса, събрана в стегнат възел на тила.

— Мислех, че вечерно време я пускаш.

— Когато си лягам — поправи го тя.

Очите му се присвиха.

— Колби е щастливец — намекна нарочно той.

Този път нямаше да му помогне в заяждането. Затова само се усмихна.

Тейт я погледна ядно.

— Той няма да се промени.

— Не ме интересува — отвърна тя. — Благодарна съм ти за всичко, което направи за мен, Тейт, но личният ми живот си е моя работа, не твоя.

— Няма да ти позволя да ми говориш така.

— Това важи и за двама ни — отвърна тя с присвити очи. — Какво ти дава право да ме разпитваш за мъжете, с които излизам?

Думите ѝ го вбесиха. Устните му се свиха. Изглеждаше като копие на баща си, когато бе ядосан. Довърши кафето в напрегнато мълчание и стана. Погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. Искях да видя как си.

— Искаше да провериш дали Колби не е тук — поправи го тя и се усмихна на изражението му.

— Знаеш, че не одобрявам да излизаш с Колби — каза той.

— Пет пари не давам! — отвърна тя.

Той пристъпи към нея. Черните очи блестяха от смесени чувства. Напоследък тя го възбуждаше повече, от която и да е друга жена. Само като я погледнеше и губеше контрол.

Тя усети напрежението у него и желанието, което потискаше. Беше разгневен заради отказаната от Мат Холдън поръчка, не заради парите, но най-точното определение беше — яд. Всъщност Холдън измъкваше и двамата от скандал, защото лесно можеха да го обвинят, че протезира близките си. Но много по-дълбоко бе залегнало разочарованието, че желае жена, която не може да има. Сесили познаваше това чувство и усещаше, че е готов да се скарат. Нямаше да му го позволи.

— Колби е мил човек — каза внимателно тя. — Приятен е за компания и когато е с мен не пие.

— Той е алкохолик — отвърна тихо Тейт, като се стараеше да потисне гнева си.

— Вече ти казах, че ходи на терапия — отвърна тя. — Тейт, той се опитва да го преодолее.

— Значи искаш да не се притеснявам за теб? След всичко, което баща ми е причинил на мен и майка ми?

ПЕТА ГЛАВА

Болката му бе толкова осезаема, сякаш се бе изписала по лицето. Стана от стола и се изправи пред него.

— Дълбоко в себе си хората не са жестоки — каза тя с мек, изпълнен със състрадание глас. — Понякога вътрешната им болка е толкова силна, че не я издържат. Не успяват да се справят с ежедневния стрес и посягат към наркотиците или алкохола с надеждата, че те ще им помогнат.

— Какво може да е причинило на баща ми такава болка? — попита грубо той.

Това, че синът му не му е син, а жена му е влюбена в друг, помисли си тя. Погледна го и разбра, че годините, през които е бил подложен на тормоз, а мъката е била част от живота му, са създали мъжа пред нея. Лицето му бе като изсечено от гранит и всяка черта и бръчка криеха емоционални рани от изминалите години.

— Стомана, изкована в огън — изрече тя, без да се замисля.

— Това аз ли съм? — попита той.

Тя се усмихна тъжно.

— Не е ли така?

Той въздъхна бавно и шумно и част от напрежението го напусна. Погледна я с любопитство.

— Ти ми даваш спокойствие — призна неочаквано той. — Усецам спокойствие единствено когато съм с теб. Господ знае защо, след като непрекъснато ме караш да избухвам.

Тя го погледна в очите.

— Тейт, сенатор Холдън има причини, за да постъпи така — обясни сериозно тя. — Няма да се преструвам, че знам какви са, но го познавам. Той не е като някои политици, които лъжат, когато им изнася. Той е последователен човек. Не е злопамятен и няма да ти забие нож в гърба. Знаеш, че е така — говореше убедено тя.

Тейт се намръщи.

— Да, така е. — Присвитите му очи се впиха в нейните. — Какво знаеш за всичко това, Сесили?

— Знам всичко за археологията — отвърна тя.

Той протегна ръка и докосна острата малка брадичка.

— Криеш нещо — прозвуча плътният глас. — Не съм сигурен как разбрах, но го усещам.

— Мислиш си, че знаеш всичко за мен — отвърна тя и се опита да се отдръпне. — Недей, не прави така — прошепна тя и се пресегна да хване топлатата му китка.

Той задържа дъха си.

— Голяма грешка, Сесили — каза дрезгаво той приближавайки се, отдаден на желанието, което го бе довело при нея в този час. — Не биваше да ме докосваш.

Преди да успее да го попита какво иска да каже, устните му бяха върху нейните. Той простена и я облегна на стената, докато устните му извършваха неописуемо еротични неща с нейните. Сесили усети как силното му бедро се промъква между краката ѝ, усети стегнатото му тяло притиснато жадно към нейното.

Не можеше да избяга. Той я възпламеняваше. Ноктите ѝ се впиха в мускулите на гърба му и тя простена дрезгаво под неумолимите устни. Усещаше непознат ритъм, който изпращаше малки стрелички по тялото ѝ, изстреляни от тайнството на удоволствието. Една ръка притисна бедрото ѝ, следвайки същия ритъм. Цялото му тяло създаваше усещане на вълшебно мъчение, което я отвеждаше далече отвъд незначителните радости в живота. Тя изплака под настойчивите устни, докато тялото ѝ се стремеше към него. В този момент усети промяната в него, физическа промяна, ясно доловима, причинена от близостта им.

Той знаеше, че се увличат. Отдръпна се, без да обръща внимание на болката, която усети. Погледът му бе замъглен, изискващ, когато срещна очите ѝ. Въздъхна рязко и неравномерно, без да се отдръпне повече. Телата им останаха притиснати. Бе възбуден и тя го усещаше. За пръв път той ѝ позволяваше да го усети.

Вгледа се в унесените ѝ очи.

— Не трябва да ми позволяваш да правя така — изръмжа той почти ядосан.

— Щом престанеш да ме притискаш, ще се добера до някой тежък тъп предмет и с удоволствие ще...

Той спря думите ѝ с целувка.

— Не се шегувам — прошепна той до устните ѝ. Бедрата му нежно се отъркаха в нейните. Усети я как потръпва.

— Това е... нещо ново — каза тя, опитвайки се да се пошегува.

— Нищо ново не е — поправи я той. — Никога не съм ти позволявал да го усетиш.

Целуна я бавно, наслаждавайки се на покорството на топлите ѝ устни. Ръцете му се плъзнаха под блузата към гърдите, обвити в дантелен сутиен. Вече губеше контрол. Ако се оставеше на възбудата, щеше да увлече и нея, а това можеше да ги погуби. Налагаше се да спре веднага, докато все още му оставаше някакъв самоконтрол.

— Така ли посрещаш Колби, когато идва? — прошепна той умишлено саркастично.

Подейства! Тя го настъпи с всичка сила, въпреки че беше боса. Изненадата му се оказа по-силна от болката, но докато се съвземе, тя се изскубна от ръцете му. Зелените очи блестяха предизвикателно зад очилата, косата ѝ бе в пълен безпорядък. Гледаше го като разярена пантера.

— Не ти влиза в работата как посрещам Колби! А сега напусни апартамента ми! — беснееше тя.

Великолепна е, мислеше си той докато я наблюдаваше очарован и безпомощен. Нямаше мъж на този свят, който да я смири или да я подчини на волята си. Дори пияният ѝ пастрок не бе успял да я принуди да извърши нещо, което не желае.

— Да знаеш само как мразя самодоволната ти усмивка — нахвърли се тя върху него, опитвайки се да овладее гнева. — Мъжът покорител!

— Съвсем не мислех за това.

Малко по малко той идваше на себе си.

— Майка ми беше отстъпчиво момиче на младини — припомни си той. — Винаги ме закриваше с тялото си, за да не позволи на баща ми да ме убие. Отдавна съм пораснал и сега аз я защитавам.

Тя го погледна, без да крие любопитството си, въпреки че все още бе разтърсена.

— Не те разбирам.

— Имаш огнен дух — прошепна той. — Възхищавам ти се за него, дори когато ме влудяваш. Но той няма да те спаси ако някой мъж е решил да те нарани.

Тейт въздъхна тежко.

— От доста време вече си... под моя... отговорност — каза той, подбирайки внимателно думите си. — На колкото и години да си, пак ще се чувствам длъжен да бдя над теб. Просто съм си такъв.

С тези думи искаше да я успокои, но чутото я нарани. Тя си наложи да се усмихне.

— Мога и сама да се грижа за себе си.

— Сериозно? — попита тихо той и се взря в очите ѝ. — В моменти на слабост...

— Те не са чак толкова много. Ти си основният виновник за тях — подчерта тя. — Ще си тръгваш ли? Предполага се, че аз трябва да те прелъстя, а не обратното. Нарушаваш правилата.

Едната му вежда се повдигна. Изглежда чувството ѝ за хумор винаги успяваше да изглади нещата между тях.

— Ти престана да се опитваш да ме съблазниш.

— Ти все ме отблъскваш — изтъкна тя. — Една жена не може вечно да понася откази.

Очите му жадно проследиха извивките на тялото ѝ.

— Не можах да си наложа да спра да мисля — каза той по-скоро на себе си — как се чувствах, докато бяхме в къщата на майка ми. Никоя не съм желал толкова силно, но и тогава чувството не беше само физическо привличане. — Намръщи се. — Желая те, Сесили, и се мразя за това.

— Нищо ново! — Тя посочи към вратата. — Отивай си. И се надявам да не успееш да мигнеш.

— Сигурно няма — призна мрачно той. Направи стъпка към вратата и се поколеба.

— Лека нощ — каза непреклонна тя, без да помръдне.

Тейт стоеше с гръб към нея, гордо изправен.

— Мога да проследя линията на дедите си до Мексиканската война от началото на деветнайсети век. Всеки един от тях е чистокръвен лакот. Останали сме толкова малко.

Едва се сдържа да не заплаче заради това, което той все още не знаеше.

— Не е нужно да ми обясняваш — каза сериозно тя. — Знам как се чувстваш.

— Дори нямаш представа — сопна се той и изправи гордо глава. — Бих дал живота си, за да те любя само веднъж. — Обърна се, когато погледите им се срещнаха и огънят в тях лумна. — И с теб е така.

— Това е само физическо привличане. Ти не ме обичаш — каза тихо тя. — Без любов остава само сексът.

Той въздъхна бавно. Не искаше да задава въпроси, но не успя да се сдържи.

— И това е нищо, което си изпитала?

— Да, изпитала съм го — излъга тя без дори да трепне, с усмивка, която се надяваше да е отражение на опита ѝ. Не искаше да се примири с трохите, нито пък с откраднатите часове, прекарани в леглото му. Мъжете стават изобретателни, когато са обсебени от желание, дори мъжете като Тейт. Не можеше да му признае, че към никой друг няма да изпита същото.

Думите ѝ бяха попаднали в целта. Точно както искаше. Той се поколеба за минута, а след това отвори вратата със замах и изфуча навън. Сесили затвори очи и благодари на бога, че прояви достатъчно здрав разум да не се поддаде на това, което желаше най-силно на света. Тейт веднъж каза, че само сексът не е достатъчен. Оказа се, че е прав. Продължи да си повтаря думите му като напев, докато най-сетне се унесе и заспа.

Късно следващия следобед Сесили пристигна в малката къщичка на Лета в резервата „Уапити Ридж“. Наложил се да се прехвърли Денвър на друг полет за Репид Сити, Южна Дакота, а там нае кола.

Лета още бършеше ръцете си в кухненската престилка, когато излезе на верандата, за да я посрещне.

— Едва смогнах да приготвя вечеря. Лошо момиче, защо не звънна вчера, а когато пристигна на летището?

— Искан да те изненадам.

Лета се намръщи, когато чу думата „изненада“.

— Какво има? — попита Сесили щом се качи на верандата и остави сака.

— Забравих да ти го дам.

— Кое?

— Тейт ми даде подаръка за рождения ти ден, когато бяхте тук — призна тя. — Сложих го на скрина в трапезарията и забравих да ти дам. Чакай, ще го донеса!

На Сесили ѝ се стори, че се задъхва само при звука на името му. Сякаш усещаше вкуса му по устните си, безграничното му желание докато притискаше тялото ѝ...

— Значи не е забравил рождения ми ден — каза развълнувано тя.

— Разбира се, че не е, но каза, че тогава не сте си говорели. — Тя подаде на Сесили малка кутийка. — Хайде — подкани я тя, когато момичето се поколеба. — Отвори я.

Пръстите на Сесили изстинаха и се разтрепера докато свалеше опаковката. Показа се кутийка за бижута. Това, разбира се, не може да е пръстен, каза си тя и повдигна капачето. Той не бе ѝ купил...

— Невъзможен тип! — възкликна тя. — Как е могъл!

Лета надникна през рамото ѝ и се заля от смях.

Сесили я погледна възмутено.

— Няма нищо смешно!

— Напротив!

Сесили отново погледна към сребърния рак с рубинени очи и перлени щипки, устата му, изкривена в усмивка от едната страна.

— Красив е, нали?

Тя извади брошката и я разгледа. Това не беше сребро, а платина. И рубините, и перлите бяха истински. Личеше, че е поръчка. В очите ѝ се надигнаха сълзи. Подаряваш такова нещо на човек, който означава нещо за теб. Спомни си страстните му целувки и си пожела от все сърце и те да означават нещо.

Забоде малкия рак на яката на блузата. Знаеше, че ще го цени и обича, докато е жива.

— Казвай защо си тук! — попита Лета, докато вечеряха и пиеха кафе.

— Интересува ме един старинен предмет — започна уклончиво тя.

Лета я погледна.

— Тук няма нищо такова, освен свещената бохча, а ти много добре знаеш, че не се показва, освен на церемонии. Никой от племето няма да ти позволи да я докоснеш, камо ли да я занесеш в музея.

Сесили въздъхна и отпи кафе.

— Лета, няма ли да е по-лесно, ако се престориш, че ми вярваш, когато лъжа?

Лета се разсмя.

— Не си достатъчно добра в лъжите.

— Не мога да ти кажа всичко — отвърна тя. — Но ще ти разкажа това, което мога. Идвам, за да се поогледам и ослушам.

Лета отвори широко очи.

— Тайна операция — възкликна ентузиазирано тя. — Господи! Какво ще правим?

— Слушай, това е много сериозно. Наоколо се навъртат лоши хора.

— Идват и си отиват в лимузини с шофьори, а номерата им са от други щати — каза Лета. — А всеки път след това, Том Черния нож се отбива у племенника си и добре си пийва уиски.

Сесили я слушаше с отворена уста.

Лета я погледна многозначително.

— Знам всичко, което става тук. Усещам, когато нещо не е както трябва. Парите от касата на племето изчезнаха, но не мога да повярвам, че Том краде. Той ми е братовчед.

— Том е много добър приятел на един влиятелен човек във Вашингтон — каза предпазливо Сесили. — Този човек е готов веднага да започне разследване, стига да събере доказателства.

Лета разрови храната в чинията си.

— Тези хора не излизат открито пред теб — обясни тя. — Изникват зад гърба ти, без да ги усетиш. Притискат хората със старите им тайни.

— Не говорим за хора като теб — изтъкна нарочно Сесили. — Ти нямаш тайни.

Лета се умълча.

— Виждала ли си Тейт?

Сърцето ѝ прескочи.

— Видях го снощи.

— Добре ли е?

Тя се намръщи.

— Много добре. Не му е приятно, че излизам с Колби Лейн.

Лета многозначително повдигна вежди.

— Не е това, което си мислиш, Лета. Той просто е загрижен за мен. Колби много пиеше. Вече е престанал, но Тейт си мисли, че ще ми окаже лошо влияние. — Тя отпи от кафето. — По-големият брат Тейт идва на спасителна мисия.

— Той много те обича.

— Както се обича по-малка сестра, Лета, и двете знаем, че е така — заяви тя. — Одри е жената на живота му и няма никакво намерение да се махне. Ако не беше манията му да не се жени за жена от друга раса, тя сигурно вече щеше да има годежен пръстен. А е и страшно красива.

— Тя мрази индианците — заяви студено Лета. — Също като една друга светска дама, която някога познавах. Чула съм какво ли не — били сме мръсни, невежи, примитивни диваци, които чакат издръжка от правителството...

Сесили скочи и прегърна жената, която бе заместила майка ѝ.

— Ти си чиста, интелигентна съвременна жена с много умения и голямо сърце! — каза тя. — И първият, който посмее да каже друго, ще си има работа с мен!

— Ти правиш много за нас, Сесили — каза сериозно Лета. — Повече отколкото можеш да си представиш. — Тя погледна внимателно осиновеното си дете. — Къде си се одраскала? Тук на бузата.

Сесили си спомни как снощи наболата брада на Тейт я драскаше. Всичко бе пред очите ѝ и тя се изчерви.

Лета стисна устни.

— Значи такива работи стават — заключи тя. — Така си и мислех. Докато правех сандвичите тогава, изведнъж в хола стана много тихо. Точно преди Тейт да си тръгне...

— Престани — изсумтя Сесили и седна отново. — Аз не означавам нищо за него.

Лета поклати глава.

— Той те желае.

По-младата жена пое рязко въздух.

— Желанието не е достатъчно — заяви твърдо тя. — Няма да се превърна в развлечение за него.

Тъмните очи на Лета бяха мъдри и тъжни, изпълнени с горчив опит.

— Дръж се твърдо — каза неочаквано тя. — Толкова е лесно да се поддадеш, Сесили. А след това плащаш. Понякога цената е много висока.

Лета знаеше по-добре. Нали бе изоставена от амбициозен политик, сключил брак, който да даде тласък на кариерата му. Сесили усети болката на Лета.

Пресегна се през масата и нежно стисна ръцете ѝ.

— Може би си права — отвърна тя. — Но има награди, които си струват цената.

Лета се намръщи. Сякаш спря да диша.

— Какво точно знаеш? — попита тя Сесили. Стаен ужас прозираше в чертите ѝ, а ръцете ѝ станаха ледени: — Сесили...

Сесили се стегна.

— Нямам тайни от теб — каза тя. — Но съм обещала да не казвам, нищо.

Лета бе уплашена.

— Човекът, който те изпрати тук... е сенатор, нали?

— Не мога да ти отговоря.

— Сенатор за Южна Дакота.

— Лета...

— Мат Холдън?

Сесили затвори очи. Не можеше да каже. Нямаше да каже.

— Господи — прошепна Лета и пусна ръцете на Сесили. — Господи, та той знае. Знае, нали?

Сесили прехапа устни.

— Съжалявам. Да, знае. Хората, които му помагат да наблюдава, са разбрали всичко. Заплашват, че ще проговорят пред медиите. Като се има предвид положението на Холдън в сената, това ще съсипе кариерата му, да не говорим пък какво ще стане с вас с Тейт ако истината излезе.

Лета скри лицето си в ръце и тихо заплака.

Сесили стана отново, за да успокои по-възрастната жена.

— Всичко ще се оправи. Сенатор Холдън мисли, че ще успее да ги спре навреме, но трябва да открием кои са и как изнудват Том Черния нож. Още не сме победени, Лета. Ще се справим. Вярвай ми!

Лета също я прегърна.

— Исках да им кажа. Смятах да кажа на сина си и на истинския му баща. Изчаках, после реших, че трябва да мине още малко време, да издебна подходящия момент, подходящото място. Но Мат беше женен, а Тейт толкова се гордееше с фамилните и културните традиции... — Тя се изправи и изтри очи. — Джак знаеше, че съм бременна, когато се оженихме, но не го интересуваеше кой е бащата. Казваше, че ме обича достатъчно, за да приеме и двамата ни. — Тя вдигна очи, изпълнени с мъка към Сесили. — Не стана така. Ядеше го мисълта, че друг мъж е баща на детето ми, особено след като открихме, че повече не мога да зачена. Мразеше ме, мразеше и Тейт. Наказваше нас заради собствената си стерилност. Започна да пие и от добър човек се превърна в чудовище. Аз му причиних всичко това — обясни просто тя. — Сякаш, за да влоша нещата не казах на Мат за сина му, а на Тейт не казах кой е истинският му баща. Сега той ще го разбере от вестниците или от някоя телевизионна програма. Ще ме намрази.

— Сигурно ще намрази всички ни, когато истината излезе — опита се да я успокои Сесили. — Ще го преодолее.

Лета поклати глава и избърса зачервените си очи.

— Няма. И неговото отношение към премълчаването на истината е също като твоето. Никога няма да ни прости.

Сесили усети как сърцето ѝ се сви при тези думи. Това беше самата истина.

— Не можем да гадаем какво ще стане — каза тихо Сесили. — Може да оправим нещата или поне да опитаме. Гледай от хубавата страна.

— Има ли хубава страна? — попита Лета хлипайки.

— Разбира се. Сами ще пипнем онези мошеници от синдиката, ще спасим вожда и парите на племето. Ние ще сме в центъра на новините.

— Пак ли? — попита Лета щом си спомни какво беше направила Сесили.

Пръстите на Сесили докоснаха изящния рак на яката.

— Този път нещата ще са с правилната политическа ориентация — каза тя.

— Как изглежда Мат? — попита Лета, въпреки че нямаше намерение да задава този въпрос.

— Страшен хубавец. Със сребриста коса, арогантен, инатлив и избухлив — също като един друг мъж, когото познаваме — добави тя с усмивка. — Има много високо мнение за теб. Съжалява за постъпка си. Каза, че е направил погрешен избор.

— Сигурно ме мрази, защото не съм му казала за Тейт.

— Не! Няма такова нещо! — Сесили погледна тъжните очи на по-възрастната жена. — Лета, единственото, за което съжалява е, че двамата сте страдали в ръцете на Джак Уинтроп. Много добре разбира защо си скрила истината от него. Проблемът е... ами, двамата с Тейт са непримирими врагове. Новината го е разтърсила.

— Аз го обичах — спомни си Лета, очите ѝ меки и далечни. — Израснахме заедно. Беше по-голям от мен и все пак имаше съвсем ясна представа как иска да подреди живота си. Беше готов да отдаде цялата си помощ на хората тук. Не можех да повярвам, когато започна да ме кани да излизаме. Бях готова да направя всичко за него. След това ми каза, че ще се жени за една богата светска дама и ще се кандидатира в изборите за сената. Скарахме се. След изборите, преди да замине за Вашингтон, дойде да ме види за последен път. Толкова ми беше липсвал през дългата раздяла. Започнахме да се целуваме и не можахме да спрем. — Лета се изчерви от притеснение. — Тогава ми каза, че вече е женен. Беше засрамен, съжаляваше, но аз — не. Това беше всичко, което имах и той го знаеше. Няколко седмици след като си тръгна, разбрах, че съм бременна.

Лета се усмихна.

— Не можеш да си представиш колко бях щастлива. Знаех, че няма да му кажа, и въпреки това бях щастлива. Тогава Джак Уинтроп ми предложи дом и аз приех. — Тя поклати тъжно глава. — Трябваше да усетя какво ще стане. Аз си платих, Тейт също. Веднъж се опитах да избягам, но Джак ме преби така, че дори не можех да ходя. Заплаши ме, че ще нарани Тейт, ако отново се опитам да бягам и аз останах. — Тя погледна Сесили. — Казват, че е много лесно да напуснеш съпруга си ако те малтретира. Но, Сесили, ако бях избягала, той щеше да ни намери и да ни убие. Това не бяха празни приказки, той говореше напълно сериозно. Когато беше пиян, бе способен да убие човек най-хладнокръвно. В онези години все още нямаше домове и приюти за малтретирани жени, никой не ни защитаваше. Тейт също носи много белези, въпреки че са невидими. Както и аз.

— Не съжالياваш, че имаш Тейт — каза Сесили.

Лета поклати глава.

— Никога не съм съжالياвала. Единственото, което ме мъчи, е, че Мат е разбрал по този начин. Нали не е казал на Тейт? — попита притеснено тя.

— Не, но ме помоли аз да опитам — промърмори тя. — А пък аз му обясних, че дълго има да чака.

— На Тейт никак няма да му хареса, че сме скрили истината.

— Не знам какво ще стане — отвърна Сесили неискрено. Така или иначе, той никога няма да ме потърси, дори и когато разбере, че е със смесена кръв. Прекалено дълго вече живея в очакване и празни надежди.

— Ако се опиташ да избягаш далече от него, той ще те последва — най-неочаквано заяви Лета. — Между вас съществува близост, връзка, която никога няма да бъде нарушена.

— Съществува и Одри — изтъкна Сесили.

— Миличко, имало е много други Одрита — отвърна Лета. — Нито ги е канил вкъщи, нито ги е споменавал. Това са непостоянни връзки, а и съвсем не са много и нито една от тях не е с невинно момиче.

— Връзката с Одри е вече от доста време.

Лета срещна погледа ѝ.

— Ако той спи с Одри, кажи ми, Сесили, защо тогава не може да свали очи и ръце от теб?

Сърцето на Сесили трепна.

— Как... какво?

— Един съвсем обикновен въпрос — отвърна необяснимо защо Лета. Тя се усмихна на объркването и притеснението на момичето. — Когато влезе в кухнята при последното ви идване, устните ти бяха подпухнали и не смееше да го погледнеш в очите. Той също бе разтърсен. Не ми е нужен гадател, за да разбере какво се е случило в хола. Не е типично за Тейт да играе играчки с невинни момичета.

— Той мисли, че вече не съм невинно момиче — отвърна кратко тя. — Оставих го да си мисли, че двамата с Колби, че сме... ами много близки.

— Олеле.

Тя се намръщи.

— Защо казваш това олеле?

— Пазеше се единствено, за да не се възползва от теб — обясни Лета. — Ако предположи, че имаш дори съвсем малък опит, веднага ще си намери причина да сте заедно. Играеш опасна игра. Любовта ти ще те подхлъзне, когато той я разпали. Знам какво ще стане, колко добре ми е известно!

Сесили си каза, че няма да мисли за това. Ще забрави Тейт, макар и не веднага.

— Сега не е времето да се притеснявам — каза най-сетне тя. — Избърши сълзите и пийни още малко кафе. След това трябва да си измислим стратегия. Ще повалим врага по всички флангове!

ШЕСТА ГЛАВА

След няколко дни Сесили се запозна с Том Черния нож, възрастен мъж с искрящи черни очи и изключително мил. Запозна се и с някои от членовете на племенния съвет. Нито един от тях не ѝ се стори потаен и прикрит. Сесили бе почти убедена, че каквото и да ставаше тук, те не участваха.

Една вечер сподели мислите и наблюденията си с Лета.

— Проблемът е, че няма да искат да ми се доверят — разказваше Сесили и се опитваше да измисли нещо. — Ще ми се Колби да се беше върнал. Той щеше да се престори на човек от друг синдикат по хазарта и да успее да се промъкне в играта. Аз няма да мога да се справя.

— Хич не ме поглеждай — поклати глава Лета. — Не съм печелила дори на Черен Петър.

— Ще звънна на Колби — каза Сесили и посегна към телефона. Тейт бе поръчал да го прекарат преда няколко години и все още плащаше сметките. — Ако се е прибрал, ще ни помогне.

Набра номера му и изчака да чуе сигнала няколко пъти. Тъкмо се готвеше да затвори, когато чу плътния му глас.

— Лейн — каза той.

— Страхувах се, че още не си се върнал — каза с облекчение Сесили. — Добре ли си?

— Само няколко нови белега — отвърна небрежно той. — Какво ще кажеш да изядем по една пица? Ще те взема в...

— Аз съм в Южна Дакота.

— Моля?

— Дълго е за разправяне. Канапето на Лета е много удобно. Можеш ли да дойдеш веднага?

Последва мълчание.

— Ако толкова много съм ти липсвал, защо не се оженим? — попита направо той.

— Никога няма да се омъжа за мъж, който убива, за да се прехранва — отвърна с усмивка тя.

— Убивам само лошите, но пък знам какво е *foramen magnum* — оправда се той.

— О, скъпи! — възкликна с театрален патос тя. — Веднага вади разрешителното за брак!

Той се разсмя.

— Едва ли ще доживея деня да чуя тези думи. Кажи ми, Сесили, в каква лудория си се забъркала?

— Не е никаква лудория. Просто трябваше да купя някои старинни предмети, но имам нужда от теб.

— Тогава тръгвам. Ще наема кола на летището. До скоро.

Той затвори.

— Нали няма да се ожениш за Колби Лейн — попита Лета с неодобрителния глас на загрижен родител.

— Но той знае какво е *foramen magnum* — отвърна шеговито Сесили.

— Кой?

— Отвор отзад на черепа — преведе Сесили.

— Ужасии!

— Не и за един археолог — отвърна Сесили. — Знаеш ли, че поне една раса може да бъде разпозната по издатините на черепа? Индианците са монголоиди и кътниците им са подобни на гребки.

Обяснението на Сесили накара Лета да прокара език по зъбите си и да разпита Сесили за други подробности. Вниманието ѝ бе отвлечено от шеговитото предложение на Колби.

Колби пристигна на следващия ден. Имаше нова протеза на ръката и шевове на скулата. Той вдигна новата протеза, докато Сесили се приближаваше към колата, за да го посрещне.

— Хубава е, нали?

— Какво стана със старата? — поинтересува се тя.

— Простреляха я. Не ме питай къде — добави мрачно той.

— Нищо не знам и не питам — увери го тя. — Хайде, влизай. Лета е направила сандвичи.

Лета бе виждала Колби само веднъж, когато бе идвал с Тейт. Държа се любезно, но студено и отношението ѝ бе очевидно.

— Тя не ме харесва — обърна се Колби към Сесили, докато седяха на стъпалата пред къщата по-късно.

— Мисли си, че спя с теб — отвърна тя. — Също и Тейт.

— Защо?

— Оставих го да си мисли така — тросна се тя.

Той я погледна с укор.

— Много неправилен ход, Сесили.

— Няма да го оставя да си мисли, че го чакам да ме забележи — заяви с леден глас тя. — Вече е сигурен, че съм влюбена в него и това никак не е добре. Не мога да му позволя да разбере, че... ами, истината за мен. И аз си имам гордост.

— Аз съм на разположение, ако говориш сериозно — заяви той. По лицето му се разля усмивка, която разкри желанието му да се шегува. — Да не би да се притесняваш, че няма да успея да се справя с една ръка?

Тя избухна в смях и се притисна с обич към него.

— Обожавам те, наистина! Но през юношеството си имах неприятно преживяване. След това ходих на терапия, но все още ми е трудно да мисля за истинска интимност.

— Дори и с Тейт? — попита внимателно той.

Тя нямаше желание да обсъжда този въпрос.

— Тейт не ме иска.

— Ти все това повтаряш, а той непрекъснато доказва, че не е вярно.

— Нищо не разбирам.

— Снощи беше при мен. Малко след като говорих с теб. — Той прокара пръст по ранената буза.

Тя възкликна.

— Мислех, че си бил, ранен докато си бил в чужбина!

— Тейт носи на средния пръст на дясната си ръка един огромен сребърен пръстен с тюркоаз — напомни й той. — Доста поражения нанася, когато удря хората с него.

— Ударил те е! Защо? — изуми се тя.

— Защото си му казала, че спим заедно — отвърна направо той. — Честно, Сесили, когато играеш разни игрички и включваш мен, първо ми казвай. Той ме свари неподготвен.

— Какво стана, след като те удари?

— Ударих го и аз и нещата станаха лоши. Вече нямам холна масичка. А не искам и да споменавам какво направи с най-хубавия ми пепелник.

— Много съжалявам!

— Дватамата с Тейт сме равностойни противници — продължи той. — Не че сме се били често. Удря по-здраво и от Пиърс Хътън, когато е ядосан. — Обърна се към нея и се намръщи. — Сигурна ли си, че Тейт не те иска? Защото не виждам друга причина за желанието му да ми разбие главата в пода.

— Големият брат Тейт е тръгнал на спасителна мисия — каза нещастно тя. Засмя се с горчивина. — Той те смята за неблагоприятен.

— Точно такъв съм — отвърна без следа от неудобство Колби.

— Обичам те като приятел.

Той й се усмихна.

— И аз теб. Не са много хората, които останаха приятели през годините. Когато Морийн ме заряза, направо полудях. Не можех да живея с болката и намерих начин да я притъпявам. — Той поклати глава. — Мисля, че изобщо нямаше да дойда на себе си, ако не ме беше изпратила при психоложката в Балтимор. — Той погледна към нея. — Ти знаеше ли, че тя отглежда змии? — добави той.

— Всички си имаме забежки.

— Тя ме убеди, че не можем да притежаваме хората. Морийн не можеше да приеме какъв съм. Сега вече е щастлива — добави той, а горчивината в гласа му бе почти незабележима. — Новият й съпруг е вицепрезидент на някаква банка и има две деца от първия си брак, а и добро положение. Няма вероятност да го уцелят в някоя престрелка.

— Съжалявам, Колби.

Той се приведе напред, подпрял длани на бедрата си.

— Много я обичах.

— И аз обичам Тейт. Но ти поне имаш брака, за който си спомняш. Аз няма да имам и това.

— По-добре е когато няма за какво да си спомняш — отвърна рязко той. — Тейт е глупак. Той самият не знае кой е — обясни неочаквано Колби.

— Защо говориш така?

— Той отдава прекалено много значение на своята култура. Опитва се да я съхрани. Използва я като щит на самоличността си. Културното наследство е наистина нещо много важно, но то не създава човека. Тейт живее в света на белите, работи в този свят. Не може да не

си си помисляла, че човек, който е толкова вманиачен на тема произход, трудно би живял в друг свят.

Тя се зачуди дали Тейт някога е помислял за това.

— Искаш да кажеш, че не живее нито с Лета, нито близо до своите.

— Точно така. Някои от хората, с които е работил са го накарали да се притеснява от произхода си. Чувствал се е неудобно, непрекъснато му е било напомняно, че е част от малцинство, намеждали са, че не е достатъчно изтънчен и образован, че е по-близо до селяните и няма с какво да се гордее.

— Колби...

Той погледна към нея.

— Ти си бяла. Нямах и най-бегла представа какво е когато си от едно малцинство, как се отнасят с теб. Никога няма да го усетиш, Сесили. Въпреки че даваш всичко от себе си за суверенитета на индианците, въпреки че познаваш културата на Тейт и ѝ се възхищаваш, никога няма да бъдеш част от нея!

Тя се почувства неудобно. Дори и Тейт не ѝ бе казвал такива неща. Тя прокара ръка по челото си, притеснена от истината в тези открити думи.

— Чудиш се откъде знам. — Той кимна, когато тя го стрелна с поглед. — Аз съм апах, Сесили — обясни той. — Не ми личи, защото кожата ми е светла от шотландската и германска кръв от предишното поколение, но съм почти чистокръвен апах. Имам право да живея в резервата Бялата Планина ако пожелаея.

— Никога не си ми казвал — прошепна тя.

— Преди не се познавахме достатъчно добре. Дори е смешно. Тейт е обсебен с произход, корени, а аз се срамувам от моите. Дори не посещавам близките си. Не мога да понеса как живеят.

Признанието на Колби я потресе. Не знаеше какво да каже. Този Колби, когото познаваше, бе изчезнал.

— Това е истинската причина, поради която Морийн ме напусна — изрече през стиснати зъби той. — Не беше заради работата, нито заради пиенето. Напусна ме... защото не искаше децата ѝ да са мелези. Знаеш ли, бяхме женени от година, когато ѝ казах, че съм почти чистокръвен индианец. Малко индианска кръв ѝ се струваше нещо екзотично, интересно, но чист индианец... беше ужасена.

Мнението на Сесили за легендарната Морийн се срина. Тя стисна зъби. Не можеше да си представи как някои хора се срамуват от това изключително културно наследство.

Той я погледна и се засмя.

— Направо чувам как ти ври отвътре. Не, ти не би се срамувала от мен. Ти си невероятна. Готова си да помогнеш с каквото можеш. Виждаш бедността около себе си и не вирваш нос, докато отминеш. Напротив, навиваш ръкави и правиш каквото е по силите ти, за да бъде решен проблемът. Караш ме да се срамувам от постъпките си.

— Да се срамуваш? Но защо?

— Защото ти виждаш красота и надежда там, където за мен цари мрак и безнадеждност. — Той поглади изкуствената си ръка, сякаш го болеше. — Имам сигурно наполовина на Тейт в чужди банки. Ще започна да използвам тези пари за по-добри неща от екзотичен алкохол. Всичко това има голямо значение. Не разбирах, че е така докато не се появи ти.

Тя се усмихна и го докосна нежно по ръката.

— Радвам се.

— Можеш да се ожениш за мен — продължи той и я погледна с усмивка. — Не съм кой знае какво, но ще бъда много добър с теб. Няма да близна дори и бира.

— Имаш нужда от някой, който да те обича, Колби. Аз не мога.

Той се намръщи.

— Мога да ти отговоря по същия начин, но ще те обикна с времето.

— Никога няма да заместиш Тейт.

Той въздъхна дълбоко.

— Животът не е лесен. Прилича на пъзел. Тъкмо когато решиш, че си повредил частите му, те се разпиляват във всички посоки.

— Щом ставаш философски настроен, значи е време да се прибираме. Утре ще поговорим за нещата тук. Има нещо много гнило. Двете с Лета се нуждаем от помощта ти, за да разкрием всичко.

— Че за какво са приятелите? — попита той с обич.

— Някой ден ще ти отвърна със същото.

Той не й отговори. Сесили нямаше никаква представа какво невероятно въздействие върху Тейт бе оказала забележката й, че има любовна връзка с Колби. Когато се появи на вратата му снощи, с

блестящи черни очи, готов да убива, Колби едва позна дългогодишния си приятел и колега. Тейт говореше несвързано и двамата се оказаха окървавени и изтощени, когато престанаха да се бият. Тейт може и да не иска да се ожени за Сесили, но Колби познаваше разяждащата ревност. Това не бе старомоден опит да го накаже за изгубената чест на Сесили. Беше си отмъщение, защото бе убеден, че е спал с нея и искаше да го накара да си плати. Това бе ревност, а не желание да я защити, ревността на един дълбоко влюбен мъж, влюбен, без да го съзнава.

Два дена по-късно, Тейт Уинтроп, с няколко синини и натъртена челюст, отиде в музея, за да провери каква е истинската причина Сесили да замине за Южна Дакота. Знаеше, че старинните предмети нямат нищо общо със заминаването ѝ. Нещо ставаше, а и тя се държеше странно, също като възлюбения ѝ, Колби. Тейт смяташе да открие какво става.

Разговаря с доктор Филипс, който обясни, че Сесили е открила необикновен старинен предмет, който ще прослави музея и единствено заради него е заминала за Южна Дакота. Дори сенатор Холдън бил толкова впечатлен от находката ѝ, че платил самолетния билет.

Научил колкото му трябва, Тейт влетя в кабинета на Мат Холдън, без да обръща внимание на секретарката.

— Всичко е наред, Кели — успокои Холдън младата жена. — Би ли затворила вратата?

Макар и притеснена, тя се подчини. Личеше си, че Тейт едва удържа гнева си.

Срещаха се лице в лице за пръв път, след като Мат Холдън научи, че мъжът срещу него му е син. Той се вгледа настойчиво в лицето на Тейт, откриваше прилики със себе си, забеляза следите, оставени от прадедите си в черните очи, гордо вдигната брадичка, високата елегантна стойка. Тейт нямаше представа, че във вените му тече не само кръвта на лакот, но и френска кръв, че дядо му е бил един от младите наследници на мароканската кралска династия, а баба му — френска аристократка. Тейт бе наследник на горда фамилия, а нямаше право да му разкрие този факт. Ако нещата в Южна Дакота се

оправят, синът му никога няма да разбере. Мисълта го натъжи. Бе направил толкова много грешки...

— Е? — попита Холдън, опитвайки се гласът му да прозвучи враждебно, въпреки че сърцето му се сви.

— Защо си изпратил Сесили в Южна Дакота?

Холдън се стегна. Огледа се из стаята, убеден, че в офиса му има поне едно подслушвателно устройство, въпреки че специални агенти бяха проверили всичко с най-модерна електронна апаратура. Въпреки това, не смееше да каже нищо в това помещение.

Тейт разбра значението на угрижения му поглед. С рязък смях той извади някакъв сложен уред от вътрешния джоб на сакото си, отвори го, включи го и го постави на бюрото пред себе си.

Отпусна се на стола.

— Само един шпионин може да надхитри друг шпионин, Холдън — каза доволно той. — Сега можеш да говориш. Няма проблем. Това — кимна той към уреда, — ще причини главоболие на този, който слуша.

Холдън видимо се отпусна.

— Не мога да ти разкажа много — каза той. — Нещата са доста сложни, а се касае и за невинни хора.

Това беше самата истина и Тейт бе един от тези, за които говореше.

— Каж ми каквото можеш — каза след малко Тейт.

Колебанието на Холдън, липсата на всякаква враждебност озадачи Тейт. Холдън се отпусна на виненото кожено кресло и погледна сина си.

— Нещо скрито-покрито се върти в резервата. Обещах на един човек да огледам и Сесили е там, за да поразпита.

— Това засяга интересите на племето. Ти защо си вреш носа там? — попита намръщеният Тейт. Сега толкова много приличаше на баща си, че мъжът срещу него имаше чувството, че вижда образа си на младини. — Нямах никаква власт там.

Холдън поаленя и погледна настрани. Стисна здраво зъби.

— Въпросът е личен. Сесили... тя трябва да разбере някои неща заради мен. Да наблюдава някои хора... това е всичко. Няма никакъв риск.

Тейт рязко се приведе над бюрото, очите му бяха заредени с гневни искри.

— Ако ти се е приискало да наблюдаваш някой, защо не се обърна към мен? Имам връзки и познати навсякъде! Щях да ти направя разследването, без да намесваме Сесили.

Холдън затвори очи.

— Ти просто не разбираш. Не можех... да те замеся.

Всичко ставаше все по-странно.

— И защо да не може?

Той погледна към портрета на Андрю Джексън, закачен на стената в кабинета му. Разсеяно си помисли за скандала, който Джексън бе причинил на любимата си Рейчъл.

— Не мога да ти отговоря.

Отново отправи поглед към сина си.

— Просто стой настрана. Не бива да се намесваш, в никакъв случай!

Тейт се намръщи още повече.

— Говориш безсмислици.

— По дяволите! — Той приглади кичур посребряла коса и прокара ръка по лицето си. — Добре. Става въпрос за политическа заплаха — каза бавно той, внимателно подбирайки всяка дума. — Има нещо в миналото ми, което не искам да се разчува. Свързано е с невинна жена и животът ѝ може да бъде съсипан. Едни хора ме заплашват, че ще разгласят всичко ако не... ако не направя нещо за тях.

— Мога да бъда много дискретен — отвърна Тейт, вече безкрайно озадачен.

— Така е. — Той си пое дъх така, сякаш изпитваше силна болка. Очите му се спряха на лицето на по-младия мъж, изпълнени с тревога и загриженост. — Не мога да те намеся. Ако изпитваш и най-малко уважение към мен, изпълни молбата ми. Не искам да се намесваш. Стой далече, колкото е възможно по-далече!

Тейт изпита странно чувство. Почувства необичайно силна връзка с този човек, който му беше враг. Нищо не разбираше. Сякаш Холдън се опитваше да го защити. Но от какво трябваше да го защитава?

— Работил съм в ЦРУ — изтъкна Тейт. — Мога да се грижа за себе си.

— Знам. Но тук не става въпрос за умението да оцеляваш. — Холдън отново скри лице в ръцете си. — Никога преди не съм изпадал в подобна ситуация, никога преди ръцете ми не са били вързани. Заслужавам си всичко, което ми се случва. Но не мога да я оставя да плаща за моите грехове. Трябва да я защита, на каквато и да е цена.

Тейт никога не бе смятал, че грубият рязък сенатор може да бъде чувствителен. В гласа му прозираше болка, личеше, че е загубил важен, обичан човек.

— Още я обичаш, нали?

— Разбира се, че я обичам! — отвърна натъртено той и изправи угриженото си лице. — Винаги съм я обичал. Но бях безкрайно амбициозен. Исках да стана влиятелен, богат, да покоря света. Ожених се за пари и пожертвах всичко заради този кабинет. И ето, сега си седя и всичките ми грехове ме гледат в очите, а аз чакам гилотината да падне. И не мога да обвиня никой, освен себе си.

Тейт остана загледан в него.

— Има ли това нещо общо с отказа ти от договора за охрана, който ми беше предложил?

Холдън не го погледна, но кимна рязко.

— Наистина нищо не мога да разбера.

— Надявам се да не разбереш — каза напълно сериозно сенаторът. Отпусна се уморено в креслото, а ръцете му стиснаха облегалките толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Не съм изпратил Сесили да върши нещо опасно, честна дума. Имам приятели, за които тя дори не подозира, че я наблюдават и пазят.

Това беше много странно.

— Имаш приятели в „Уапители“?

Холдън отново извърна очи.

— Майка ми преподаваше в училището там, когато бях момче, докато баща ми работеше за военните. Останахме, за да не се налага да пътувам по целия свят и непрекъснато да сменям училищата. Израснах в резервата.

Тук имаше нещо. Някакъв бегъл спомен се въртеше в тавата на Тейт, но това не беше нищо конкретно. Спомни си, че е чувал нещо, но какво...

Холдън се изправи и прекъсна мислите му.

— Не ходи в Южна Дакота — каза той. — Не се намесвай. Може да причиниш непоправими беди. Положението е много... деликатно.

Тейт също стана, но не тръгна към вратата.

— Имало е жена в резервата — каза внезапно той.

Холдън не отговори.

— Срамувал си се от нея. Затова ли си скрил всичко?

Тъмните очи на Холдън го стрелнаха.

— Тя не е жена, от която един мъж би се срамувал — отвърна тихо той. — Напротив. Но тогава направих погрешен избор и я загубих.

Тейт бе изумен, че сенаторът му се доверява. И пак, не разбираше какво става. Нищо от това, което той бе казал, нямаше смисъл.

Тейт вдигна ръка към челото си. Големият сребърен пръстен с тюркоаз привлече погледа на Холдън. Странно, стори му се, че сенаторът го позна.

— Майка ми ми го даде, след като баща ми почина — обясни Тейт, защото беше очевидно, че мъжът е любопитен. — Каза, че бил на баща ми. Дала му го, когато започнали да се срещат. Мразех този човек. А пръстена нося, за да зачета нейното желание. Очевидно е нещо, което тя много цени.

Холдън си спомняше пръстена. Тя му го даде един ден, преди да се наложи да ѝ признае, че двамата не могат да бъдат заедно. Върна ѝ го веднага след признанието си. Ето че тя го бе подарила на сина си. На техния син. Не можеше да овладее болката.

Тейт не можеше да проумее реакцията на Холдън, когато чу разказа му. Очите му се присвиха.

— Познавал ли си майка ми.

Холдън го погледна с празнота в очите.

— Сесили говори много за нея. Казва се Лета, нали?

Тейт кимна.

— Знам много за хората в резервата, но с възрастта става все по-трудно да свързвам хората с имената — обясни Холдън.

— Не си ли си загубил времето да провеждаш част от предизборната си кампания в „Уапители Ридж“? — попита го язвително Тейт.

Холдън се изправи.

— Не, не съм — призна студено той. — Виж, жена ми не понасяше индианците. Срамуваше се, когато хората разбираха, че някога майка ми е преподавала в училището там. — Очите на Холдън заискриха от гняв. — Ако това ти е нещо непознато, попитай приятелката си Одри защо не ходи там с теб. Да не би да се страхуваш от отговора?

Тейт се напрегна и очите му заплашително се извърнаха към по-възрастния мъж. Ръцете му се свиха в юмруци.

— Я върви по дяволите.

Холдън дори не трепна.

— Бях командир на батальон във Виетнам — каза той с престолено благ глас. — Специални части. Голяма грешка е ако си мислиш, че ще оставя един по-млад мъж да ме използва за боксова круша.

Тейт погледна Холдън с истинско любопитство, без притеснение, но нещо в стойката на мъжа, във вида му, изглеждаше познато. Тези проблясъци на интуиция му се сториха странни. Та нали това бе най-ревностният му противник в столицата. Въпреки всичко изпитваше уважение към него. Не! Имаше още нещо, освен уважението, но не можеше да го улови.

— Върни Сесили — изрече заповеднически той. — Не искам да е подложена на риск, за каквото и да е.

— Ще се погрижа за Сесили — отвърна нетърпеливо Холдън. — Ще бъде по-добре, ако изчезнеш от живота ѝ.

Очите на Тейт се разшириха.

— Моля? — попита той, без да крие обидата си.

— Много добре разбираш какво имам предвид — отвърна сенаторът. — Ще ѝ мине. Твърде млада е, за да остане стара мома и то заради мъж, който дори не я забелязва.

— Момичешките влюбвания сами отмират — каза Тейт.

Холдън кимна.

— Точно така. Довиждане.

— Също и увлечението по младежките герои — продължи да обяснява той.

— Сигурно точно заради това в продължение на осем години Сесили се заплита в най-различни връзки — изрече подигравателно Мат.

Думите му оказаха необходимия ефект. Нараниха по-младия мъж.

— Ти си глупак — каза меко Холдън. — Наистина ли мислиш, че ще се остави да я докосне друг, освен тебе? — Отправи се към вратата на кабинета и посочи към бюрото. — Да не си забравиш играчката — добави тихо той.

— Чакай!

Холдън спря. Едната му ръка остана да стиска дръжката на вратата, а очите му наблюдаваха отражението на светлината по метала.

— Кажи.

Тейт взе устройството.

— Да се смесват две култури, едната от които е почти изчезнала е твърде егоистично — каза след минута той. — Не говорим за лични чувства. Това е просто една необходимост.

Холдън пусна дръжката и застана пред Тейт.

— Ако имах син — изрече мъчително той, — щях да му обясня, че има по-важни неща от възвишените принципи. Щях да му кажа... че любовта е нещо рядко срещано и безценно и че никакви заместители нямат значение.

Тейт погледна мъжа в очите.

— С теб е доста интересно да се разговаря.

Лицето на Холдън помръкна.

— Да, така е — съгласи се той и се извърна настрана.

Нямаше за какво да се чувства виновен, но чувството не си отиваше.

— Не исках да кажа точно това — обясни Тейт, раздразнен от това усещане и примирената поза на другия мъж. — Не мога да приема културата си по друг начин.

— Ако не беше тази културна разлика, какви щяха да са чувствата ти към Сесили?

Тейт се поколеба.

— Нищо нямаше да се промени. Тя беше моя отговорност. Грижех се за нея. Тя ще прояви благодарност, малко от старото си увлечение и нищо повече. Не мога да се възползвам от нея. Освен това, сега има връзка с Колби.

— А ти не можеш да преживееш, че ще си вторият мъж в живота й.

Лицето на Тейт се изопна. Очите му гневно блеснаха.

Холдън поклати глава.

— Готов си с всякакви извинения. Ако не е разликата в расите, тогава е културата, ако не е тя, тогава отговорността, която си имал към нея. Ти просто се страхуваш.

Устата на Тейт се превърна в тънка линия и той не отговори.

— Когато обичаш някой преставаш да се контролираш — продължи тихо той. — Замисляш се за нуждите, желанията и страховете на другия. Всичко, което вършиш дава отражение на този човек. Разбира се губиш и част от свободата си. — Той направи крачка към Тейт. — Искам да кажа, че Сесили вече заема това място в живота ти. Все още я защитаваш и няма значение, че има друг мъж. Ти просто не можеш да престанеш да бдиш над нея. Всичко, което каза го потвърждава. — Той се вгледа в гневните очи. — Не обичаш Колби Лейн, но не защото си мислиш, че Сесили има връзка с него. Причината е, че той е обвързан с една жена толкова дълбоко, че не може да се отърси от любовта си към нея години след като се е развел. Не е ли така, Тейт? А ти не можеш да се откъснеш от Сесили. Но Колби винаги е край нея и ѝ обръща внимание и я глези. В момент на отчаяние дори може да се омъжи за него. И какво ще направиш ти тогава? Благородните ти извинения ще имат ли някаква стойност?

Тейт изключи устройството и тръгна към вратата, без да каже нито дума, без да се обърне назад. Много по-късно си спомни, че Мат Холдън се е обърнал към него с малкото му име.

Мат Холдън седна на бюрото, замислен над думите, които бе казал на сина си. Поне Сесили нямаше да се почувства по-нещастна ако Тейт осъзнае защо непрекъснато я отблъсква. Само дано нещо успя да постигне. Синът му се бе разсеял и престана да пита защо Сесили е заминала за Южна Дакота.

СЕДМА ГЛАВА

Денят беше студен, въпреки че есенното слънце грееше весело. Колби бе облякъл стилно яке с риза и панталон, когато Лета и Сесили го запознаха с Том Черния нож.

— Напоследък ти се събраха много гости — обърна се към Лета възрастният Том.

— А, тези двамата са доста близки — обясни Лета и се усмихна към двойката. — Колби си търси работа и затова прекарва известно време със Сесили тук, за да не ги види синът ми. Тейт все бди над нея, също като по-голям брат.

— Спомням си Тейт — каза Том и погледна внимателно Колби. — Какво работите?

— Крупие съм — излъга спокойно Колби. — Sprawяам се и с карти, и с блекджек. Работих за чероките в тяхното казино в Северна Каролина.

Том стана неспокоен.

— Ясно.

— Чух, че се опитват да правят казино и тук — оглеждаше се небрежно Колби. — Реших, че няма да е зле да се включа в желаещите за работа. Може пък да ми излезе късметът да си намеря нещо на място, където Сесили се отбива често.

Том прехапа устни. Приблужи се към Колби и го хвана за ръката.

— Казиното няма да наема... външни хора. Това е ако го построят. Върви си. Не трябва да оставаш тук. Нито пък ти — добави той и погледна към Сесили. — Може да стане опасно.

Колби присви очи.

— Защо пък да стане опасно?

— Не мога да ви кажа нищо повече — изрече мрачно гордият възрастен мъж. — Моля се боговете да ми покажат правилния път, но все не получавам отговор. Май всички ме изоставиха.

С рязко движение Колби дръпна мъжа настрани от жените и му заговори на диалекта на лакотите. Говореше тихо, така че никой от

съседите да не успее да го чуе.

Очите на Том Черния нож се разшириха от учудване.

— Ти говориш езика ми? — попита на лакота той.

— И на твоя, и на моя — апах съм — отвърна Колби. — Няма да кажа нищо нито на Сесили, нито на Тейт. Имаш думата ми. Кажи ми какво има?

Том не скри нито дума. Хората от хазарта знаели за убийство, което бил извършил в резервата по време на въоръженото въстание на сиуксите през седемдесетте. Можели да припишат на Том едно от тези неразкрити убийства. И тогава ще го пратят в затвора. Имало достатъчно доказателства. Въпреки че битката била напълно справедлива, тогава той бил пийнал и някои от подробностите му се губели. Тези хора бяха донесли доказателства, изкопчени от собствения му внук, който продал идеята за казиното на синдиката, за да спаси собствения си живот, защото им дължал огромна сума. Разказал им за миналото на дядото, за прекрасното разположение на малкия резерват и за старата идея да се направи казино. След това ги пуснал по следите на стареца. Те задигнали парите и нагласили нещата, така че вината да падне върху Том. Дори били наели землемери и предприемач и вече подготвяли почвата на политическо ниво, за да могат да получат одобрение за строеж на казино.

— Кажи ми имената им — настоя Колби.

— Тогава ще е свършено с мен — отвърна Том.

— Добре. Кажи ми тогава кога ще дойдат пак.

— Не мога — промълви старият човек. — Не трябва да те заварят, когато се появят. Използват нашите пари за землемери и за маркетинговите си проучвания. Когато се опитам да ги спра, ме заплашиха, че ще се обадят на ФБР.

Колби знаеше как подобни заплахи всяват ужас в старите хора живели цял живот на свобода. Той искаше да пипне негодниците.

— Не казвай на никого нищо — предупреди го той. — Аз ще наблюдавам и ще измисля нещо.

Том Черния нож изглеждаше състарен.

— Ти май не си от комарджиите — предположи той.

— Не съм.

— Но ми се струваш добър човек.

— Вече не — отвърна мрачно Колби. — Но имам хора, които ще свършат работа. — Той се замисли за нещо друго. — Сигурно има нещо написано, някакъв документ за тези пари...

Старият човек се притесни.

— Да, но държа всичко заключено в офиса. Не мога да ти ги покажа. Те ще разберат.

Няма начин да не разберат, помисли си Колби, докато старият човек се отдалечаваше. Но тогава ще е много късно. Имаше прекрасна идея как да се добере до документите. Дори и Том Черния нож нямаше да разбере.

— Кажи ми — настояваше Сесили по-късно и разтърсваше Колби за двете ръце.

— Престани, ще ме разчлениш — предупреди я Колби през смях. Тя пусна изкуствената му ръка и го задържа за другата.

— Искам да разбера. Слушай, това си е моята тайна операция. Ти си просто един наблюдател!

— Обещах да не казвам на никого.

— Обещал си на езика на лакотите. На мен можеш да ми кажеш на английски това, което си обещал на лакота.

Той се предаде. Разказа ѝ само за мъжете, които скоро щяха да пристигнат в резервата. Пред Лета не спомена нищо.

— Ще ни трябва номера на колата — каза Сесили. — Така можем да ги проследим.

— Да, разбира си — отвърна шеговито той. — Те сигурно ще дойдат със собствените си номера и ще се оставят всеки да разбере кои са!

— По дяволите!

Той се разсмя на раздражението ѝ. Тъкмо се канеше да ѝ разкаже за една друга възможност, когато огромна спортна кола профуча по прашния път и закова спирачки пред малката къща на Лета.

Тейт Уинтроп слезе. Носеше дънки, яке от еленова кожа и черни очила. Гъстата му коса се стелеше по раменете и падаше свободно по гърба като копринена завеса. Сесили го загледа с любопитство и

нескрито очарование. През всички години откакто го познаваше, бе виждала косата му пусната много рядко.

— Липсват ти само цветовете на войната — каза малко стегнато Колби. Обърна здравата страна на лицето си към новодошлия. — Хайде! Нямам нищо против еднаквите белези.

Тейт свали черните си очила и премести поглед от Сесили към Колби, без да се усмихва.

— Холдън не пожела да ми каже нищо. Обясни ми какво става!

— Тогава влез вътре — отвърна Сесили. — Вече успяхме да привлечем достатъчно внимание.

Тя влезе в празната къща.

— Къде е майка ми? — попита веднага той.

— На курс. Раздава новите инструкции на жените. Правят обеци и дрехи от еленова кожа, които ще взема за експонати.

Той седна с ръце на бедрата си и я загледа.

Колби леко покашля.

— Ще отида до магазина на Червения лос, за да купя безалкохолно и други работи. Искате ли нещо?

Тейт поклати глава.

— Сесили?

Тя също поклати глава.

— Ще се върна след около час — каза той и тръгна веднага.

— Обясни ми всичко — нареди Тейт на Сесили.

Тя влезе в хола и заобиколи големия фотьойл, където бяха седели двамата и приседна на крайчеца на канапето.

— Ще трябва да попиташ Мат Холдън. Знам много малко за всичко, което става тук. Тъкмо щях да измъкна всичко от Колби, когато пристигна и го спаси.

Той остави очилата си на масичката и седна до нея.

— Какво става тук?

— Аз го помолих да дойде. Имах нужда от човек, когото не познават в резервата, за да се представи за... ами за комарджия и да зададе някои въпроси. Защо си пуснал косата си?

— Няма значение. Защо за комарджия?

— Сенатор Холдън беше прав, че синдикатът се опитва да се настани тук. Том Черния нож знае много неща, но е уплашен. Не зная

лакота, но мога да чета по лицата на хората. Том разказа на Колби цялата история, но на езика на лакота.

— Това ли си се опитвала да измъкнеш от Колби?

Тя кимна.

Тейт я погледна по напълно непознат начин.

— Помолила си го за помощ, без да се обърнеш първо към мен.

Тя сведе поглед, нещо напълно необичайно за нея.

— Да.

В продължение на една дълга минута той не каза нищо. Премести се по-близо до нея. Ръцете му се вплетоха в гъстата ѝ плитка и започнаха да я освобождават.

— Тейт...! — възкликна тя изумена и се опита да се отдръпне.

— Не се съпротивлявай. — Той разплете косата ѝ, извади фибите и остави дългите копринени кичури да се отпуснат под кръста ѝ, обвивайки лицето. Посегна към очилата, свали ги и ги остави до своите.

Стана от канапето, без да откъсва поглед от нея и затвори и заключи вратата. След секунда колебание пусна и веригата.

— Колко време ще се бави майка ми? — попита той.

Тя не можеше да говори. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Тръгна преди малко. Ще обядва с групата.

Той кимна, без да откъсва очи от нея.

— Колби също ще се забави.

Пристъпи към нея настойчиво, с плам, който всяка жена би познала. Тя се опита да се изправи и да се отдръпне, но той нежно я привлече до себе си и я прегърна.

— Притесняваш ли се, Сесили? — попита той до устните ѝ. — Или наистина те е страх?

— Не... не знам. — Тя подпря изпотените си несигурни ръце на гърдите му.

Той повдигна брадичката ѝ, за да срещне очите ѝ.

— Никога не бих те накарал да направиш нещо насила — каза сериозно той. — За нищо на света.

Тя се отпусна, макар и съвсем малко. Отново сведе очи и ги прикова в най-горното копче на ризата му. Дълъг кичур черна коса почти покриваше джоба на ризата. Тя посегна и го докосна, наслаждавайки се на хладината при допира.

Той не направи никакво движение. Позата ѝ, плашливостта ѝ, му разкриваха тайни.

— Ти се страхуваш от мен.

Тя не отвърна веднага, за да успее да се овладее.

— Не, разбира се, че не.

Ръцете му се повдигнаха към спуснатата ѝ коса и се вплетоха в нея. Погледът му се зарея някъде над нея, докато поемаше дълбоко дъх, изпълнен с усещането за топлината на тялото ѝ, притиснато до него и дъха ѝ до гърлото си.

— Защо ми каза, че си се любила с Колби? — попита напрегнато той.

— Слушай...! — започна разгорещено тя.

Той постави пръст на устните ѝ и срещна разгневените ѝ очи.

— Пребих го от бой заради това. Каза ли ти?

— Не си го направил заради мен — отвърна тя. — Не съм толкова важна за теб.

Той се изсмя.

— Нямах никаква представа.

— Как е Одри? — попита нарочно тя.

— Откъде да знам. — Той прихвана гъстата ѝ коса от двете страни на врата и я използва, за да повдигне лицето ѝ към своето. — Напоследък не съм я виждал. И никога не съм спал с нея.

— Обичам детските приказки — отвърна язвително тя.

— Говоря сериозно.

— Ти си непрекъснато с нея — продължи Сесили.

— Някога разглеждала ли си я добре? — попита тихо той. — Тя е слаба, руса, със светли очи.

Той говореше за нещо, на което тя не можеше да повярва. Повдигна поглед към черните напрегнати очи на мъжа.

— Мислех си как те любя — продължи той, без да крие вълнението си. — Сънувам този момент, копнеех за него откакто те целунах. Дойдох тук изпълнен с желание, полудял от ревност заради Колби Лейн. Бях готов да го помета. Дори и така, ако си била с него, нямаше да бъдеш невинна и можех да те имам без усложнения, без да се чувствам... виновен. — Той въздъхна тежко и я пусна. — Бях като полудял. Трябваше да осъзная, че след всичко, което ти се случи, близостта, с която и да е мъж ще се превърне в истинска трудност.

Тя не смееше да помръдне. Очите ѝ бяха приковани в широкия му гръб.

— Той винаги се опитваше да ме гали, дори и докато мама бе все още жива. След като почина... — Тя сведе очи. — Това не беше единствения път, когато се опита да ме изнасили. Просто имах късмет, говоря за последния път. Не знам какво щях да правя без теб. Ти ме спаси.

Когато той се извърна към нея, очите му бяха яростни. Трепереше от гняв. Никога не му беше казвала тези неща.

— Не бях сигурна какво ще направиш на пастрока ми ако ти разкажех — продължи тя. — Не исках да го нараниш, а после да те подгонят. Май извадих късмет. Както и да е, всичко това ме научи да не се доверявам на мъжете. По-късно, приемах много зле момчетата, които се опитваха да ме прегръщат или да станат по-близки с мен. — Тя се усмихна вяло. — Някои от тези, с които излизах на срещи в колежа губеха благоприличието си. Нараних един от тях. Използвах хватките, на които ме научи. След този случай, никой не пожела да излезе повече с мен. Психиатърът ми каза, че дори и с помощта на терапия, ще ми е нужно време, докато се доверя на някой мъж достатъчно, за да се любя с него. Спомените ми за близост са изкривени и ужасяващи и все още изпитвам някакво чувство за вина. По-добре да бях избягала...

— Недей.

Тя погледна към него. Гласът му беше дрезгав и напрегнат от гняв.

— Исках да знаеш всичко това — настоя тя. — Не мога да го разкажа на никой друг, най-малко на майка ти. Когато ме целунеш, ме разпалваш цялата. Искам да си по-близо до мен, отколкото е възможно. Обожавам да усещам възбудата ти до мен и знам, че аз съм я причинила. Но това е всичко, което е съществувало между нас. — Тя приглади стелещата се коса. — Смешно е да повярваш, че съм спала с Колби, въпреки че съжалявам, че си го ударил за нещо, което не е направил. — Тя го погледна с мрачна усмивка. — Дори не зная дали мога да се любя с някого. Дори и с теб.

Той пъкна ръце в джобовете. В настъпилата тишина тя чу лекото подрънкване на монетите, които той прехвърляше с пръсти.

— Защо не си ми казала всичко това преди?

— Нищо нямаше да се промени.

— Може би не, но когато говориш за раните си, им помагаш да се изцерят.

— Ти никога не говориш за твоите — изтъкна тя.

Той седна на канапето пред нея и леко се приведе напред.

— Напротив — отвърна сериозно той. — Говоря с теб. Никога не съм разказвал за отношението на баща ми. Това е нещо много лично. Не мога да го споделям с всеки. Не съм го споделял с никого, освен с теб.

— Аз съм част от живота ти — каза тя и отново приглади косата си.

— И не можем да го променим. Ти беше единствената ми утеха, когато мама почина, единственото ми спасение, когато вторият ми баща се опита да ме нарани. Но вече не мога да очаквам да се грижиш за мен. Тейт, та аз съм на двадесет и пет години. Трябва да се отърся от твоето покровителство.

— Не, не трябва! — Той хвана китките ѝ и я привлече към себе си. Беше по-сериозен отколкото тя някога го бе виждала. — Уморих се от тези препирни. Нека да открием колко дълбоки белези е оставило миналото. Позволи ми да те любя, Сесили. Достатъчно опитен съм, няма да ти причиня болка.

Тя го погледна безизразно.

— Тейт...

Докосна колебливо бузата му. Той ѝ предлагаше рая, ако тя успееше да се пребори с демоните си.

— Това само ще влоши нещата, каквото и да се случи.

— Ти ме желаеш — каза внимателно той. — Аз също те желая. Нека се преборим с призраците. Ако успееш да преодолееш страха, от днес нататък няма да погледна друга. Ще съм с теб, когато съм щастлив, когато съм тъжен, когато целият ми свят се разпада. Ще лежа в прегръдките ти и ще те успокоявам, когато ти си тъжна, когато си уплашена. Можеш да дойдеш при мен, когато искаш някой да те прегърне, винаги, когато имаш нужда от мен. Това ще е най-скъпото нещо в живота ми.

— И ще се погрижиш никога да не забременея.

Лицето му се стегна.

— Знаеш какво мисля по този въпрос. Никога не съм го крил. По този въпрос няма да правя компромиси. Никога.

Тя докосна дългата му коса и си помисли колко е красив, колко много го обича. Дали ще може да живее само с част от него, дали ще преживее момента, когато един ден ще я напусне, за да се ожени за друга? Ако никога не разбере истината за баща си, ще направи точно така. Не може да му разкаже за Мат Холдън, дори в името на собственото си щастие.

Той я погледна, озадачен от изражението ѝ.

— Ще бъда много внимателен — каза той. — Много бавен. Няма да те нараня.

— Колби може да се върне...

Той поклати глава.

— Няма. Няма да се върне.

Той стана и я привлече към себе си. Видя несигурността ѝ.

— Няма да настоявам за повече, отколкото си готова да ми дадеш — каза тихо той. — Ако искаш само да се отпуснеш в прегръдките ми и да те целувам, ще направим точно това.

Тя погледна черните очи и въздъхна леко.

— Готова съм... на всичко само... Само да ме обичаш — каза с пресипнал глас тя. — От осем години!

Устните му спряха тъжните думи. Испита нескрито удоволствие от мигновената ѝ реакция. Дори и без да знаеше цялата истина за мъчителното ѝ преживяване, понякога се бе чудил дали някога ще се отдаде изцяло. Притесняваше се, защото някои мъже бяха напълно безчувствени с жените. Такъв човек би я наранил завинаги. Дори и да не успее да му се отдаде изцяло, той ще превърне първото ѝ преживяване в интимността, в нещо прекрасно.

Усмихна се, когато усети, че устата ѝ се отваря. Усети желанието и липсата на опит. Да, тя го желаше. Първата стъпка бе направена.

Тя усети усмивката и се отдръпна, а очите ѝ го погледнаха с очакване.

— За всички ни е имало пръв път — каза меко той. Ръцете му обхванаха лицето ѝ и той се вгледа с обич в очите ѝ. Устните му леко я докосваха, възбуждаха, отначало притиснати към долната устна лениво и ласкаво. Палецът му се прокрадна в ъгълчето на устата, сякаш за да почувства целувката. Тя се отпускате бавно в ръцете му.

Пръстите ѝ стиснаха ризата. Не смееше да се отдели, изпълнена с наслада от нежния чувствен допир на устните му, напълно завладяващ в настъпилата тишина.

Ръцете му се спуснаха към раменете и гърба ѝ, притискайки я към напрегнатото му тяло. Когато почувства бедрата ѝ, ефектът бе мигновен и той пое рязко дъх.

Тя се отдръпна и го погледна. Веднага забеляза едно непознато напрежение и искрите в притворените очи на мъжа. Това не беше игра. Усети трепет в стегнатото му тяло и главата му отново се сведе към нея. Ръцете му се плъзнаха към бедрата и ги притиснаха, а устата му отново я плени и покри с целувки, в които нямаше нищо закачливо. Това, помисли си тя, е истинско прелъстяване. Въпреки че никога не бе изпитвала такова нещо, тя усети опита на мъжа. Простена, когато едно ново усещане се разля по тялото ѝ. Пръстите ѝ се свиха. Устреми се към него, привличайки ръцете, които възбуждащо галеха бедрата ѝ.

Повдигна се на пръсти, за да се доближи още, потръпна, когато я разтърси нов прилив на желание.

Ръцете му не спираха да я притискат, а целувката ставаше все по-дълбока. Той усещаше ударите на сърцето ѝ. Сесили стенеше под ласките на устните му. Той промъкна ръка под ризата ѝ и бавно прокара пръсти по гърдите и твърдите зърна.

Тя простена отново и ръцете ѝ се обвиха около врата му с молеца настойчивост. Отвърщаше на целувките му с отдаденост и желание.

Той лекичко ухапа долната ѝ устна и се отдръпна, за да я погледне. Тя тръпнеше цялата, изпълнена с желание и той знаеше, че може да я има веднага.

— Кажи ми ако искаш да спра.

Сесили не можеше да мисли и едва успяваше да си поеме дъх. Не бива, мислеше замаяно тя, не бива да спира.

— Недей... — задъха се тя. Цялата тръпнеше, когато отново го привлече към подпухналите си устни. — Обичам те — промълви тя.

Той простена и отново я целуна. Повдигна я като безценно съкровище и я отнесе в стаята за гости, където спеше. Спря само за да затвори вратата с крак и се пресегна, за да заключи.

Тя лежеше в малката стая, разтърсена от усещанията, които ѝ бяха непознати. Той остана изправен докато събличаше дрехите от

стегнатото си тяло. Застана до леглото и я остави да го погледне, наслаждавайки се на любопитството си и очевидната му възбуда.

— Предполагам, че си виждала такива снимки — прошепна той и се приведе, за да свали и нейните дрехи.

— Не и като тебе — отвърна приглушено тя, а очите ѝ не криеха любопитството.

Той се усмихна.

— Няма ли да се откажеш в последния момент? — попита тихо той, докато махаше последната дреха от топлото красиво тяло.

— Не — отвърна тя. Наблюдаваше го как прокарва ръка по кожата ѝ, усмихнат нежно, а тъмните очи галеха голотата ѝ. Знаеше, че не се притеснява. Всичко бе ново и възбуждащо.

Наведе се и притисна устни към корема ѝ, отпусайки се до нея. Устните му я изследваха, докато се спряха на втвърденото връхче на гърдата. Тихият ѝ вик издаде удоволствието и го зареди с нетърпение. Ръцете ѝ се вплетоха в дългата му коса, докато устните му танцуваха по голата ѝ кожа.

Той се усмихна. Щеше да отнеме много време, но вече не се притесняваше за нея. Всичко щеше да е наред. Ласките му станаха побавни, за да може тя в неопитността си да се наслади на всяко ново усещане, за да я научи как да го докосва и как да го дари със същата наслада. Тя се притискаше, обсебена от новото чувство, покорена от опитните му ръце. Сесили вече се намираще във вихрушката на самозабрава и удоволствие.

Когато най-сетне усети, че тя тръпне от прилива на задоволство и стегнатото ѝ тяло се отпуска, той се притисна към нея. Видя, че очите ѝ се отвориха изненадано, когато се намести.

— Това е първият ни момент на близост — прошепна той, без да се откъсва от устните ѝ, когато бе на прага на невинността ѝ. — Не се страхувай. Дори и да те нараня, след това ще стане прекрасно. Нали?

Тя кимна и бедрата му се отпуснаха внимателно. Той не откъсваше очи от нея. Пръстите ѝ се сплетоха със сила около неговите, притиснали нежно главата ѝ. Никога не си бе представяла, че той ще я гледа в очите, докато това се случва, нито че този поглед ще ѝ действа толкова възбуждащо.

— Страхуваш ли се? — попита нежно той.

— О, не — прошепна тя с любов, учудена, че могат да говорят в този момент на интимност. Краката ѝ трепереха, когато той усили натиска. Усещането бе... невероятно. Намести се така, че да му е удобно докато наблюдаваше как лицето му се напруга и усети рязкото парене на внимателното му навлизане в нея.

Когато изхлипа и пръстите ѝ се впиха в неговите, той се усмихна. Движеше се бавно и чувствено и усети как тя се устремява към него.

— Така добре ли е? Кажете ми?

— Д... да! — извика тя и отново изхлипа.

Той се движеше по-бързо в обзелата го страст и се засмя гърлено на откъсналия се от нея стон. Изпитваше хищна наслада, която се предаваше в целувките му. Очите му блестяха, когато се надигна над нея и погледна сплетените им тела.

Тя отново простена. Не го виждаше ясно, но го усещаше дълбоко в себе си при всеки тласък на бедрата им. Той бе толкова силен и завладяващ, толкова... желан и обичан. Изви се приканващо, когато усети разбудената нова вълна от удоволствие. Притискаше се все по-близо. Никога не си бе представяла, че преживяното ще ѝ донесе такава наслада.

— През целия си живот не съм изпитвал такова удоволствие — прошепна той и стисна зъби, когато усети същата вълна да залива и него. Очите им се срещнаха. Той дишаше тежко, накъсано. Ръката му се стрелна към бедрото ѝ и той ускори ритъма. Тя затвори очи и извика докато той я докосваше. Устните му се впиха в нейните. Той също затвори очи, когато великолепието от съединяването им го погълна като огнена стихия. Сякаш се носеше по река от разтопена лава!

Тялото му се разтърси. Усещаше как се извива под него, отчаяно устремена към мига на задоволство, стоновите ѝ заглушени от ударите на собственото му сърце. Името ѝ се откъсна от пресъхналото му гърло, сякаш за да не я изгуби в сладката забрава.

— Сесили... Сесили... Сесили!

Тя извика и дори не разпозна гласа си. Удоволствието бе невероятно, непоносимо! Не искаше да го оставя да ѝ се изплъзне, още не... още не! Изви се към него, шепнейки, настоявайки. Тялото му бе като разпален пламък, който я доближи до очакваното разтърсващо удовлетворение.

— Тейт!

Тя се чу да произнася името му с възторг, открила това, към което тялото ѝ се стремеше и очакваше. Вълните на удоволствието обливаха краката ѝ, корема и я издигнаха над целия свят. Тя отвори очи и видя лицето му над своето, видя нескрития екстаз в любимите черти.

Той извика дрезгаво, когато стегнатото му тяло се изви над нея, без да спира да тръпне. За секунда очите му се отвориха, черни като нощта и се приковаха в нейните.

— Никога... Никога не е било толкова възбуждащо... — изрече той. — О, господи... Никога толкова вълнуващо!

Тя го прегърна и притисна до себе си, докато вълните на удоволствието отшумяваха и той се отпусна в ръцете ѝ. Шепнеше му, целуваше лицето му, очите, издаваше обожанието си с устни.

Омаята на удоволствието го задържа в плен. Тя докосваше миглите му, дълги и меки, притискаше ги до бузата си. Внезапно си помисли, че може да са създали бебе. Не я бе попитал дали е взела мерки. Тя няма да повдига въпроса. Не е нужно той да разбира. След това си спомни, че сенатор Холдън има син, а Лета никога не му е казала за него и изпита вина.

Той се помръдна леко до нея, неспособен да забрави изпитаното удоволствие. Тялото му продължаваше да усеща божествените тръпки.

Ръцете му се плъзнаха лениво по меката ѝ кожа. Той повдигна глава и лекичко се отдръпна от нея. В очите ѝ се появи смущение и объркване и той се усмихна. Като за пръв път бе просто невероятно.

Той се отпусна по гръб и обви с ръка кръста ѝ.

— Ела тук.

Привлече я към себе си като господар и прокара ръка по косата ѝ. Беше изпълнен със задоволство и се учудваше защо не изпитва никаква вина за прелъстяването ѝ. Тя го обичаше. Беше я примамил тук и я бе любил до забрава. Сега вече знаеше какво означава да обичаш една жена физически и бе изумен, изпълнен с благоговение и уплаха от екстаза, до който тя го бе довела. Взаимността им бе неповторима, и все пак той имаше чувството, че се е възползвал от нея. А и не бе използвал никакви предпазни мерки. Надяваше се, че има противозачатъчни. Дори не я беше попитал. Не искаше и да пита. Беше проявил пълна безотговорност, а тя бе твърде неопитна и възбудена, за да помисли за това. Не можеше да повярва, че маниак на тема контрол на раждаемостта като него не е помислил, и то с девствено момиче.

Неговото девствено момиче. Неговата жена. Той си пое въздух бавно и дълбоко, учуден от гордостта, която изпита. От всички мъже на света, тя бе избрала него. Като се сетеше за мъчителното ѝ минало, не можеше да не оцени с какво го бе дарила.

— Вина. Тъга. Или пък се измъчваш. Или си потресен. Кое от всички тези неща? — попитата опряла глава на гърдите му.

— Опитвам се да преценя — прошепна през смях той. — Мисля да се спра на „гордост“ — добави тихо той. — Беше ти хубаво, нали?

— Много повече от това — прошепна в отговор тя до влажното му рамо. Ръката му проследяваше очертанията на гърдите му, усещаше хладната кожа и извивките на мускулите. — Прегърни ме.

Той я обви с две ръце и я прехвърли върху себе си. Краката им игриво се преплетоха.

— Аз те прелъстих.

Тя притисна устни към ключицата му.

— Ммм.

Той сдържа дъха си, когато това незначително движение отново пробуди възбудата му.

Тя повдигна глава.

— Да не направих нещо лошо?

Той повдигна едната си вежда и кимна към плоския си стомах. Тя последва развеселения му поглед и затаи дъх.

Тейт покри устните ѝ със своите и я целуна с настойчивост, преди да се изправи и да седне на леглото.

— Какво правиш? — попита тя, изпълнена с изненада.

Нахлузи боксерките си, а след тях и панталоните и я погледна развеселен.

— Поне един от нас трябва да прояви малко разум — каза ѝ той. — Колби сигурно вече се връща.

— Но той току-що тръгна...

— Преди почти един час — поправи я той и кимна към часовника на нощното шкафче.

Тя се изправи, очите ѝ бяха изпълнени с почуда.

— Прекарахме дълго време заедно — каза нежно той. — Не забеляза ли?

Тя се засмя притеснено.

— Ами да, но не предполагам, че е толкова дълго.

Той я повдигна от леглото и я целуна нежно, сгущвайки лицето ѝ до себе си.

— Струваше ли си да ме чакаш толкова години? — попита той.

Тя се усмихна.

— Що за глупав въпрос.

Целуна я отново, но когато вдигна поглед, в очите му вече нямаше усмивка.

— За мене близостта ни беше истинско удоволствие — каза тихо той. — Трябваше да бъда по-внимателен.

Тя знаеше за какво мисли той. Не бе използвал нищо и сигурно знаеше, че и тя не е използвала. Постави ръка на гърдите му.

— Има едно хапче, което се пие на следващата сутрин. Утре ще отскоча до града и ще си купя — излъга тя, без дори да трепне. Нямаше намерение да ходи за никакво лекарство, но така щеше да го успокои.

Мисълта не му беше никак приятна. Нещо дълбоко примитивно у него бе засегнато и наранено. Той се намръщи.

— Това може да бъде опасно.

— Разбира се, че не.

Той докосна извивката на ноктите ѝ докато се опитваше да мисли. Всичко му изглеждаше като сън, като мечта. Никога преди не бе имал подобно преживяване с друга жена.

Тя затвори очи и се приближи до него.

— Нямаше да мога с никой друг да направя това — прошепва тя. — Беше много по-хубаво от мечтите ми.

Сърцето му подскочи. Той се чувстваше по същия начин. Повдигна брадичката ѝ, за да може да се взре в светлите очи. Те сияеха и излъчваха щастие.

— Целуни ме — прошепна той.

Тя се надигна на пръсти и разтвори устни. Той не се усмихваше вече. На Сесили ѝ се стори, че може да прочете мислите му.

— Не си ме накарал да извърша нищо насила, Тейт — каза нежно тя. — Взех решение напълно самостоятелно. Искях да разбера дали миналото не ме е унищожило като жена. И ето че открих по най-възбуждаващия начин, че всичко е наред. Не се срамувам от това, което направихме.

— Аз също не се срамувам.

Той извърна очи, а по лицето му все още личеше колебание.

— Нямах право на това.

— Да бъдеш първият мъж в живота ми? — Тя му се усмихна нежно. — Преди осем години или след осем години, пак щях да избира теб. Не искам друг, не и по този начин. Никога не съм искала.

Той се намръщи.

— Сесили...

— Не искам от теб обещания за вечна любов. Няма да те преследвам и да ти досаждам. Не е в стила ми. — Тя застана пред него. — Трябва да си тръгваш — каза тя.

Той не можа да скрие учудването си.

— Аз съм си вкъщи.

— Знаеш какво имам предвид. Ще измъкна от Колби всичко, което е научил и ще кажа, на когото трябва.

Тя се пресегна и вплете пръсти в дългата му гъста коса, наслаждавайки се на усещането. Усмихна се и премести пръсти върху устните му.

— Ти каза, че ако това се случи ще бъдем само ние двамата. Няма да има други жени, нито пък Одри. Каза, че ще идваш при мен за утеха, за нежност.

Той също посегна и сви в шепа кичур от меката ѝ коса. Наведе се и я целуна с безмълвна нежност топлите устни.

— Така ще бъде. Въпреки че нямам представа как ще се справя — отвърна дрезгаво той.

— Как ще ме любиш ли?

Той я погледна и в продължение на няколко дълги минути не откъсна поглед от нея.

— Не знаеш много за това — каза най-сетне той. — Има... различни степени на наслада. Понякога е хубаво, понякога е страхотно. Поне веднъж в живота е великолепно.

— Не разбирам.

— Ти беше девствена — прошепна сериозно той. — Но ние съединихме душите си. Аз бях вътре в теб, но ти беше в мен също. — Той докосна връхчето на носа ѝ със своя. — Чудил съм се дали един мъж може да умре от удоволствие. Беше толкова хубаво, че ми се стори, че изпитвах болка.

Тя се усмихна.

— Знам. Обичам те — призна нежно тя.

Той отвърна поглед. Ръцете му стиснаха силно раменете ѝ.

— Извинявай — прошепна тя и се отдръпна. — Не искаш да чуваш такива думи. Но това е самата истина и не мога да я променя. А и ти знаеш, че е така. Нямахте да спя с теб, само защото те желая. Нямахте да мога да го направя след всичко, което ми се случи в миналото.

Той знаеше. Знаеше го много добре. Чувстваше се объркан, уплашен и подвластен на страстта, която бяха споделили. Преживяното бе завладяващо, незабравимо и желано и сега се чувстваше неуверен за пръв път в живота си.

Тя го погледна, вече напълно сериозно, въпреки че също бе разтърсена от близостта им.

— Слушай, трябва да си тръгваш — настоя тихо тя. — Има причина, много сериозна причина, за да те моля.

— Същото каза и Холдън. Защо? Мога да пазя тайна. Ако нещо става тук, имам право да помогна. Знаеш какво е мнението ми за казиното. Защо си толкова сигурна, че Холдън не е съчинил историята за синдиката, за да спре строежа на казиното в резервата.

— Сигурна съм, че не е така — отвърна тя. — Но не му знам тайните, за да ти кажа — излъга тя. — Ако останеш тук ще застрашиш бъдещето на напълно невинни хора.

Той се намръщи ѝ сви ръце в джобовете си. Гледаше я така, сякаш не я беше чул.

— Сесили, когато се върнеш във Вашингтон, искам да се преместиш да живееш при мен — каза решително той.

Сърцето ѝ се преобърна, но тя поклати глава.

— Защо не?

— Вече бях финансово зависима от теб и то много дълго. Сега вече съм самостоятелна жена. Независима съм. Мога и сама да се грижа за себе си.

— И само веднъж да се любиш с мен ти беше достатъчно? — попита съблазнително той.

Тя се усмихна.

— Никога няма да ми бъде достатъчно, дори и да го правим по четири пъти на ден цял живот — отвърна тя. — Но няма да ти стана любовница, Тейт.

— Сесили... — започна колебливо той.

— Тръгвай, и престани да се чувстваш виновен за нещо, което и двамата желяехме. Няма да нахлуя в живота ти. Никога не съм искала нищо, няма и да поискам. — Тя се надигна на пръсти и го целуна точно под брадичката. — И не се притеснявай за последствията. Такива няма да има. Нали?

Тези думи сякаш прободоха сърцето му. Сам я бе принудил да вземе това решение и то заради фанатичното му нежелание да се смесват расите. Знаеше, че ако нещо се случи, тя няма да го преживее лесно. Тя не беше човек, който поставя желанията си на първо място, независимо какво би й коствало това. И двамата продължиха да се обличат. Той не казваше нищо, но мислеше напрегнато и се тревожеше. Когато отидоха в хола, той се поколеба.

— Слушай, не е нужно да предприемаш каквото и да е — каза внезапно той.

— За какво говориш?

— Онова хапче — насили се да обясни той. — Не ми е приятно да мисля за него.

Зарадва се, че се тревожи за нея. Зачуди се дали и с другите жени се люби така. Прииска й се да знае повече за мъжете. Преживяването й този ден бе нещо невероятно, най-красивото нещо в целия й живот. Чувстваше се завършена. Не искаше Тейт да заподозре, че няма никакво намерение да пие лекарство против забременяване.

Гласът й прозвуча успокояващо.

— Както кажеш. Сега си тръгвай.

Пое ръката му в своята, отвори вратата и го поведе към наетата спортна кола.

— Всичко ще бъде наред. Не се притеснявай.

— Престани да ме побутваш да си тръгвам, дявол да го вземе! — каза разгневен той.

— Не те побутвам, а те убеждавам нежно.

— Не искам да си тръгвам — призна той от все сърце.

— Понякога ни се налага да правим неща, които не искаме — напомни му тя. — За мен няма никаква опасност. В момента е най-неблагоприятното време в месеца, за каквито и да е изненади — увери го тя, въпреки че лъжеше.

— Наистина ли? — попита той със смъртно чувство на разочарование.

Тя се усмихна и кимна.

— Наистина. Приятно пътуване.

Той се подчини. Седна в колата и хлопна вратата.

— Щом е така, няма нужда да пиеш каквито и да е лекарства.

— Няма — съгласи се тя.

— Или да правиш каквото и да е друго — продължаваше да настоява той.

Тя отново се усмихна.

— Добре — обеща Сесили.

Той също се усмихна, налагайки си да я запомни в този момент, с великолепната блестяща коса падаща по раменете ѝ, обрамчваща нежното любимо лице. Не си беше сложила очилата и той се зачуди дали го вижда ясно.

— Ако имаш нужда от мен, ще се върна веднага. Само ми кажи.

— Знам.

Тя се приближи, за да се вгледа в черните му очи. Сега изражението им беше различно. Говореше, че е... негова, различно от преди.

Той се протегна и докосна яката на блузата ѝ, новата чиста блуза, на която бе закачен рокът.

— Харесва ли ти? — попита той.

Тя се усмихна.

— Да. Благодаря ти. Много е красив. Извинявай за рачешката супа — каза тя със закъснение и се разсмя безпомощно.

— Както сама се увери в леглото — каза той с хитра усмивка, — не си успяла да нанесеш никакви щети.

Тя се изчерви и той се разсмя.

— Май трябва да тръгвам — промърмори сухо той. — Ела тук и ме целуни за довиждане, а след това тръгвам, щом така искаш.

Тя пристъпи и го остави да я целуне, наслаждавайки се на дългата черна коса и целувката, която разкриваше желанието му.

— Защо си беше пуснал косата? — попита задъхано тя, когато вдигна глава.

— Не знаеш ли? Попитай майка ми. — Той сви устни. — По-добре питай Колби. Още щом ме видя разбра. — Очите му

помръкнаха. — Ако посмее да те докосне, следващия път няма да се отърве само с няколко шева. Сега вече си моя.

Той включи мотора и се отпусна на седалката. Махна ѝ за последно и подкара, за да не ѝ даде възможност да му се скара, че хората не са вещи и никой не ги притежава. Тя наблюдаваше отдалечаващата се кола и по тялото ѝ все още се стелеше изпитаното удоволствие. Искаше ѝ се да тръгне с него. Така той ще има възможност да помисли и ще си внуши, че се е възползвал от нея. Или пък, надяваше се тя, ще започне да се убеждава, че не може да живее без нея. Все пак бе поискал да се премести при него. Въздъхна притеснено. Не искаше да живее с него, без да са женени. Нещата вече не бяха като едно време, но Сесили обичаше традициите. А той няма да се ожени за нея. Знаеше го със сигурност. Нямахте да се ожени за нея, за да нямат деца. Ако имаха, той нямаше да разбере, реши тя.

Докато вървеше към верандата си спомни какво означава пуснатата коса. Някога, преди да тръгнат на война, някои войни си пускали косата и рисували по лицето си бойните цветове, специалната „защита“ срещу рани в битката. Тя се разсмя, когато осъзна какво значение бе вложил Тейт. Без да изрече и дума, бе предупредил Колби, че е готов за битка.

ОСМА ГЛАВА

Въпреки вълнуващото преживяване, Сесили бе напълно спокойна, когато Колби се върна.

— Как го накара да си тръгне — попита развеселен и любопитен Колби.

— Дадох му петаче — отвърна сухо тя.

— При мен този номер не става.

— Не бих и пробвала ако съм на твое място — посъветва го тя и се насили да се усмихне.

Той също се усмихна.

— Сигурно си права, особено като се сетя за пуснатата му коса. Много любезно от негова страна, че показва ясно намеренията си. Предполагам, че вече си недосегаема.

Тя се разсмя.

— Това е имал предвид. Но аз сама решавам.

Той се усмихна, но изражението в очите ѝ бе достатъчно красноречиво. За нея никога нямаше да съществува друг мъж на света, освен Тейт. Колби разбра. Той имаше своите призраци от миналото, но поне Тейт най-сетне бе осъзнал и приел значимостта на Сесили в живота си.

Тя го побутна да седне на канапето.

— Искам да ми кажеш, трябва да знам какво ти каза Том.

— Обещах да не казвам — отвърна той. — Заплашват го с нещо конкретно. Ако го разкрият, губи всичко.

Том, сенатор Холдън, Лета, Тейт... всички щяха да загубят. Почувства се безсилна.

— Мразя изнудвачите — изсъска тя. — Сигурно има нещо, което можем да направим!

— Има — увери я той. — Ще пусна котката през задната врата.

— Каква котка?

— Достатъчно дълго си с Тейт и знаеш за какво говоря. Тайна операция. И не ме питай повече, защото нищо няма да ти кажа —

добави рязко той. — До утре ще съм ти осигурил име. Може и мястото за строежа да съм разкрил. Това ще ти свърши ли работа?

Тя се оживи.

— О, да. Много ще ми помогне.

Денят, след като се върна от Южна Дакота, Тейт имаше среща с Пиърс Хътън. В главата му се рояха мисли, а и все още се чувстваше виновен, че се е възползвал от чувствата на Сесили към него. Вината го връхлиташе веднага щом престанеше да си спомня възхитителните моменти.

— Умът ти изобщо не е тук — измърмори широкоплещестият му мургав шеф, докато Тейт рееше поглед някъде напред.

— Извинявай — отвърна веднага Тейт. — Напоследък имах малко... произшествие.

— Личи си... — Очите на Пиърс се присвиха. — Чух, че живее при майка ти и се опитва да купи старинни предмети за музея.

Тейт го погледна ядосано.

— Защо не си вземеш няколко свободни дни и не отидеш там?

— Вече го направих. Тя буквално ме натовари в колата и ме изпрати да си ходя.

— Удивително момиче. Натовари те значи, а? — повтори Пиърс.

Тейт го погледна лошо.

— Върши там нещо рисковано. Нямам представа какво става. Никой не ми казва нищо.

— Сигурно все още планират тайно празненство за рождения ти ден — предположи той и протегна дългите си крака. — Бриан направи нещо такова за моя рожден ден. — Той се усмихна широко. — Беше поканила една оперна звезда и двама известни играчи на бейзбол, да не споменавам квартета музиканти и френския готвач.

— Декаденти, свършени декаденти — намръщи се Тейт.

— Ела на следващия ми рожден ден. И да доведеш Сесили.

Мисълта, че може да отиде със Сесили го стопли. Рядко се бе случвало да отидат някъде заедно. Както самата тя каза веднъж, той поръчвал храна за вкъщи и през свободните дни седали да гледат телевизия. Животът му бе неизразимо самотен без нея. А сега вече бе още по-зле. Преди поне нямаше никакви интимни спомени, които да го измъчват. Липсваше му много, липсваше му по всички възможни

начини. Помисли си за бъдещето, за време, когато тя би могла да стане част от живота му.

— Може и да го направя — каза умислено той.

Пиърс се отпусна на стола.

— Ако бъдеш така любезен, би могъл да отделиш малко време, за да ме изслушаш. Ще ти кажа какво трябва да се направи.

Тейт се приведе напред и се усмихна извинително.

— Извинявай. Слушам те.

Когато се върна в апартамента си, откри, че вратата е отключена. Намръщи се и я побутна, а след това влезе. В малката кухня откри Одри. Тя изваждаше нещо от фурната.

— А, ето те и теб — изчурулика весело тя, сякаш той никога не ѝ бе заявявал, че връзката им, колкото и неистинска, вече е приключила.

— Как влезе? — попита кратко той. Ядоса се, защото тя имаше навика да нахлува в личното пространство на хората, а и съвсем скоро бе сменил бравите.

— Портиерът ме пусна, разбира се. Както винаги — обясни безцеремонно тя. — Виж, приготвила съм вечеря.

— Вечерял съм — заяви той. — Бях с шефа си. Можеш да си тръгваш веднага щом решиш.

Тя го погледна озадачена, а в очите ѝ трепкаха странни искрици.

— Но защо, Тейт? Аз съм образована, умна, много красива и съм готова да направя каквото пожелаеш в леглото.

Той стоеше и я гледаше. Очите му бяха по-студени от обикновено.

— Бяхме приятели, Одри. Надявам се все още да сме. Но никой не нахлува в дома ми без покана. Включително и ти.

Тя свали от ръката си кухненската ръкавица и изключи фурната. След няколко секунди по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— О, боже — изхлипа тя. Долната ѝ устна трепереше, но тя се опита храбро да се усмихне. — Да не би да си сърдит на мъничката Одри?

Той отвори вратата и я задържа. Не можеше да си представи да я докосне отново, дори и без всякакви задни мисли, след всичко, което бе преживял със Сесили. Той все още копнееше за онези мигове, които бяха надминали всичко, преживяно с жена до този момент.

Когато видя, че маскарадът не дава резултат, Одри избърса крокодилските си сълзи и сви рамене.

— Добре де, но да не си помислиш, че ще се откажа — каза тя, наметна палтото си и профуча покрай него. Сините ѝ очи го стрелнаха и тя се усмихна кокетно. — Само си помисли колко други мъже биха искали да са на твое място. Аз съм богата.

Благодарение на парите на бившия ти съпруг, помисли си той, но не изказа мислите си.

— И аз съм богат.

Тя се опита да се засмее.

— Ти си индианец — каза тя. — Те не са богати.

— Този индианец е богат. — Пренебрежителните ѝ думи го нараниха, но той не го показа. — Лека нощ, Одри.

— Нали няма да ме унижиш като ме изхвърлиш — попита ненадейно тя, приковала поглед в очите му. — Няма да позволя на мъж с твоя произход да ме зареже! Не съм някаква си жалка археоложка, която да подмяташ насам-натам, когато ти скимне!

Беше готов да се наругае за собствената си глупост. Какво изобщо е откривал у тази жена. Какво го бе накарало да я допусне в живота си.

— Ти никога няма да бъдеш дори и наполовина жената, която е Сесили — отсече той.

Тя се усмихна студено. Той никога нямаше да разбере, че преди да се прибере, Сесили бе звъняла. Одри отговори. Той никога нямаше да разбере, че е разказала на Сесили в най-големи подробности за дизайнерската булчинска рокля, която чакаше да стане готова, нито пък за инсинуацията, предадена с мъркащ глас за изумителните умения на Тейт като любовник. Да, никога нямаше да разбере. Сесили бе прекалено горда, за да му поиска сметка, а Одри нямаше намерение да продума и дума. Тейт е неин. Нямаше да го изпусне.

— Ще те чакам, когато дойдеш на себе си, скъпи — измърка Одри. — Но ти, разбира се, нямаш намерение да ме изключиш от живота си. Ще се върнеш. Всички се връщат.

Той посочи към коридора. Тя излезе и Тейт затвори след нея. Утре, обеща си той, отново ще смени бравата и ще се разбере веднъж завинаги с този добросърдечен портиер. Не можеше да проумее поведението на Одри. Сякаш животът ѝ зависеше от него. Веднъж, по

време на тайна операция се бе сблъскал с нещо подобно. Една жена преследваше негов приятел, докато накрая той бе принуден да подаде жалба и я арестуваха. Беше се опитала да убие жена му. Одра не беше чак толкова обсебена от мисълта за него. Тя просто не умееше да губи. Посегна към телефона, за да се обади в къщата на майка си и да поговори със Сесили, но имаше много неща за довършване. Щеше да мисли за връзката си с нея по-късно, когато се успокои след случилото се.

Сесили бе необичайно притихнала, когато двете с Лета седнаха да вечерят. Колби излезе, без да каже къде отива, нито кога смята да се прибере.

Лета прикова очи в нея, докато момичето не вдигна поглед.

— Някой спомена, че Тейт е идвал вчера — каза тя. — Защо не ми каза?

— Накарах го да се прибере. — Сесили се опитваше да забрави проведения телефонен разговор.

— И защо да не остане тук? — поинтересува се Лета.

— Защото сенатор Холдън не иска и той да се намесва. Страхува се, че може да открие нещо, докато се рови в проблема.

— Самата истина — тъжно промълви Лета. — Щеше да ми е приятно да го видя. — Тя отново вдигна поглед. — Много си тиха тази вечер. Какво не е наред?

Тя сви рамене.

— Нищо особено. Звъннах, за да проверя дали Тейт се е прибрал и попаднах на Одри.

— Сигурно живее с него. Все се надявах да греша.

— Очевидно не грешиш — отвърна студено Сесили. Спомни си, че Тейт бе отрекъл да има интимна връзка с онази жена. Беше я излъгал. Одри приготвяше вечерята, а малко преди това бяха станали от леглото. На Сесили ѝ прилоша и ѝ се стори, че няма да може да хапне нито хапка. Защо я беше излъгал Тейт? Само за да я вкара в леглото си? Знаеше, че я желае безкрайно много и това бе причината да дойде, заради ревността, която изпитваше към Колби. Но мъжете ставаха големи хитреци, когато ги тласкаше желанието към някоя жена. След това сигурно е размислил. Каза, че се чувства виновен и

сигурно не я лъжеше. Чувствал се е виновен, защото е изневерил на Одри. Нищо не ѝ бе причинявало по-голяма болка!

— И какво каза Одри? — настоя Лета.

— Че се е прибрал нормално, че е изключителен любовник и че си шие сватбена рокля. — Сесили вдигна поглед. — Ти си щастливка. Ще имаш много красива снаха.

— Той няма да се ожени за нея — заяви уверено Лета. — И ти много добре знаеш защо.

— Тя си мисли, че ще се женят. Аз съм на същото мнение. Ще стане веднага щом Тейт научи истината.

В очите на Лета се появи тревога.

— Съжалявам, но сама разбираш, че рано или късно истината ще излезе. Дори и пресата да не успее да се добере до тази сензация, той все някога ще научи.

— Дори не искам да мисля за този момент.

— Знам.

— Ще ме намрази.

— Няма — увери я Сесили. — Ще бъде разстроен, гневен и ще замине някъде, за да се посърди ден-два. След това ще приеме нещата и ще се прибере. Знаеш какъв е — каза тъжно тя и се усмихна.

— Да, знам.

Лета огледа посърналото лице на Сесили.

— Трябва да му кажеш какво изпитваш към него.

— Той знае какво изпитвам — отвърна Сесили. — Но това не променя нищо. Все повтаря, че няма да се ожени за бяла жена. Изглежда Одри е изключение.

— Тук нещо не е както трябва.

— Така е. Вождът крие някаква тайна.

— Сесили!

Сесили се усмихна нежно.

— Сега нямаме време да се тревожим за моите проблеми. Трябва да спасим сенатор Холдън.

Тя въздъхна тежко.

— Ще побеснее, когато разбере, че съм ти казала, че знае за Тейт. Обещах му да не казвам нищо.

— Ще преминем и този мост, когато му дойде времето. Сега си яж пудинга. Толкова си слаба.

Сесили се усмихна и взе лъжицата.

На Колби не му отне много време да отвори заключеното бюро на Том Черния нож. Веднага откри каквото му трябваше. Снима главната счетоводна книга, фактури и едно писмо без подпис, изпратено от Ню Джърси. Направи копие и на бележника с адреси и телефони. След това затвори чекмеджето, заключи го внимателно. Беше оставил всяко листче на мястото му. Излезе тихо и се сля с нощната тъма.

— Ето — каза той на Сесили на следващата сутрин, когато ѝ подаде филмчето. — Предай това на твоя човек в окръг Колумбия. Имаш благословията ми. На филма е всичко необходимо, за да открие, когото трябва.

— Ти си чудесен, Колби. Ще се върнеш ли с мен?

— Ще изчакам Тейт да се успокои. Ще замина за Аризона за няколко дни. Искане ми се да видя братовчедите.

Тя му се усмихна.

— Браво! Много ти благодаря, Колби — каза искрено тя. — Нямах да се справя без помощта ти.

— За мен беше удоволствие. Ще се видим във Вашингтон.

— Разбира се.

На тръгване Сесили прегърна Лета с обич и потегли по криволичещия път към магистралата. Внезапно се сети, че напълно е забравила за реликвата, която обеща на доктор Филипс.

Сърцето ѝ се сви, когато си помисли, че не може да иска такова нещо от племето. За тях старинните неща бяха свещени. Все едно да поискаш от някого още туптящото му сърце. Най-неочаквано нещо ѝ дойде наум. Обърна колата и се отправи към малкия магазин на Червения лос. Старецът нямаше семейство и живееше сам. Може пък той да предложи нещо за музея, нещо, за което тя не се е сетила.

Червения лос беше възрастен сиукс, толкова стар, че на никой не му беше удобно да го попита за годините. Здрависаха се като стари приятели. Двамата се познаваха от години.

— Трябва ми нещо необичайно — призна Сесили, поглеждайки към една двойка, която слизаше от пращен пикап. — Имам нужда от някаква реликва за музея. Правим изложба на ръчни изделия на лакотите, но не мога да поискам от племето някой от свещените им предмети. Какво можеш да ми продадеш, без да нарушим традициите?

Той ѝ се усмихна, без да крие липсващите зъби.

— Имам точно това, което ти трябва, Сесили.

Той се скри в задната част на магазина и след малко донесе кожена раница, много стара, изцапана с петна протрита на места и дори с една дупка. Подаде ѝ я внимателно и нежно. Двойката от пикапа, мъж и жена на средна възраст, облечени като туристи разглеждаха стоките до тях. Мъжът любопитно разглеждаше раницата в ръцете на стареца?

— Беше на дядо ми — обясни Червения лос на Сесили. — Нямам живи роднини, на които да я предам, а и с племето на Том Черния нож нямаме кръвна връзка. Много ми се искаше да се съхранява на сигурно място, хората да я виждат. Тя е спасила живота на дядо ми при Грийзи Грас. Поставил в нея каменна лула, свещената церемониална лула. Куршумът на един войник раздробил камъка, но не успял да достигне до гърдите на дядо ми. Той точно се подготвял за битката и я бил прехвърлил през рамо.

Постави раницата в ръцете на Сесили.

Тя я пое с благоговение.

— Мога ли да я отворя? — попита тя.

Той кимна.

Сесили повдигна капака, без да крие вълнението си. Вътре още лежаха остатъците от червената каменна лула. Имаше и малки късчета дърво, потъмнели от времето.

— Дори не съм си мечтала за подобно нещо. Ще платя колкото поискаш за нея.

Той махна с ръка.

— Няма да я продам — отвърна той. — Това ще опорочи всичко. Вземи я за музея. Само ще те помоля да поставиш името на дядо ми Гарваново крило, на табелка, и да запишеш, че е бил от широкополите индианци, които са се били при Грийзи Грас.

— Ще го направя — обеща тя. — Кажи ми какво да направя за теб, нещо, което ти се иска да имаш? — добави тя, следвайки обичая

да предложи подарък със същата стойност.

— Има едно нещо — отвърна замислен старецът. — Много ми се иска да получа една германска лула. Веднъж един човек мина и имаше немска лула. Една огромна чашка и извита дръжка. Много красива.

Тя веднага разбра за какво говореше Червения лос.

— Във Вашингтон живея до магазин за тютюн и цигари — каза тя. — Разбрах какво искаш. Ще я изпратя на Лета войнстващата Уинтроп и тя ще ти я донесе.

— Познавам Лета. Смела жена. Дъщеря на горди хора.

Тя му подаде ръка.

— *Пиламайя йело.*

Той се разсмя.

— *Пиламайя йе* — поправи я той. — Аз ще кажа: *пиламайя йело* защото съм мъж. Не забравяй, че жената говори по един начин, а мъжът по друг.

— Все още се уча — каза му тя.

— Много добре напредваш. — Той й каза как е на лакота *пак заповядай*. — Пожелавам ти приятен път — добави той.

Тя пое сбръчканата ръка в своята.

— Бъди здрав. Благодаря за подаръка.

Тя погледна кожената раница в ръцете си.

Докато пристъпваше към вратата, той се обърна към жената, която се бе приближила и слушаше разговора на стареца със Сесили. Другият турист, мъжът, я спря, докато излизаше на верандата.

— Не разбрах какво ви каза той — заговори я с усмивка той и кимна към Червения лос. — Какво означаваха думите му? Каза, че дядо му се е бил при Грийзи Грас. Никога не съм чувал за такова място, нито пък за широкополите индианци. Бихте ли ми обяснили. Много се интересувам от история, но както изглежда не съм чел подходящите книги.

Тя се усмихна.

— Аз съм антрополог — обясни Сесили. — Повечето хора не са чували тези названия, освен ако не са се посветили на историята на американските индианци. Грийзи Грас е името, с което сиуксите наричат реката Литъл Бигхорн. Широкополите индианци са сиуксите санти. Сиуксите е сборно име, а хората в областта се наричат лакоти. Има различни лакоти като например минеконджу, хункпапа и оглала.

Това, което казах на Червения лос означава „благодаря“ на езика на лакота, но използвах грешно лично местоимение — обясняваше с усмивка тя. — Все още уча. А той ми отвърна „пак заповядай“.

— Преподавате ли? — попита любопитно той.

Тя поклати глава.

— Помощник-уредник съм в новия музей във Вашингтон. Занимавам се с новите експонати. Музеят е посветен на културата на индианците в Съединените щати. Надявам се да се отбиете, когато дойдете във Вашингтон. Много се гордеем с всичко направено.

— На всяка цена. — Той погледна към кожената раница.

— История — каза тихо той. — Това е историята, която човек може да види и да пипне. Чета ръкописи от шестнадесети век със специални ръкавици и маска, но не е същото.

Тя му се усмихна.

— Така е. Но запазването на културното наследство е огромна отговорност. Ако всеки пипа нещата, те няма да издържат дълго заради мастните отлагания по пръстите ни.

Той се засмя притеснено.

— Знам.

Сесили им пожела приятно пътуване, качи се в колата с безценната придобивка и подкара към летището.

Доктор Филипс бе изключително щастлив, когато видя кожената раница.

— Първият ни истински старинен предмет, Сесили — изрече развълнувано той. — Истинска реликва! Защо да не поканим Червения лос да разкаже за нея при откриването!

— Чудесна идея — съгласи се тя. — Имам и друго наум. Да направим същата раничка, за да могат хората да я пипат и разглеждат спокойно.

— Още една чудесна идея — съгласи се незабавно той. — Ще уредиш ли да я изработят?

— Веднага ще поръчам на мама в резервата.

Преди да се обади на Лета, тя отнесе филма в офиса на сенатор Холдън и му го подаде, без да говори.

Той се усмихна широко.

— Снимала си се в резервата?

— Има и снимки на реликвата — излъга спокойно тя. — Намерих кожена раница, в която е останала свещена лула. Лулата спасила живота на притежателя от куршум по време на битката при Литъл Биг Хорн.

— Трябва да я видя — каза веднага Холдън.

— Елате когато имате време. С удоволствие ще ви я покажем.

Той повдигна филма и стана сериозен. Кимна ѝ и се усмихна. Тя също се усмихна в отговор. Поне едно добро нещо бе свършено при това пътуване.

Тейт ѝ се обади в офиса, когато се върна.

— Лета каза, че двамата с Колби сте си тръгнали много набързо — каза нежно той. — Какво открихте?

— Линията не е безопасна — каза му тя с безизразен глас. Заболя я при мисълта, че той ѝ говори толкова интимно след всичко, което Одри ѝ каза.

— Престани да говориш като таен агент — подразни я той.

— А ти престани да мислиш като таен агент — отвърна тя. — Ще се срещнем в обичайното кафене.

— Кое обичайно кафене?

— Където ходите с Одри, разбира се.

Той веднага усети по гласа ѝ, че не се шегува.

— Ходили сме там само веднъж, Сесили, когато ни срещна...

— След десет минути...

Тя затвори, облече си якето и на излизане каза на секретарката, че има среща и ще се върне след час. Притесняваше се как ще протече срещата им. Ако успееше да го посрещне с вдигната глава, все някак щеше да избегне усложненията. Чувстваше се предадена.

Тейт я очакваше неспокойно на малка маса до прозореца. Пред него димеше чаша кафе. Не откъсна поглед от нея, докато поръчваше кафе и за себе си. Тя плати и седна до него. Беше ѝ трудно да се преструва, че между тях не е станало нищо. Погледна го и усети топлината на тялото му, притиснато в нейното, разгарялата се страст докато се любеха. Беше ѝ казал, че няма да има друга, но тя откри Одри в апартамента му, в неговия дом. Отпи от кафето, без да прецени, че е твърде горещо и се опари.

— Защо тук? — попита веднага той.

Тя го наблюдаваше над ръба на чашката. Косата му бе сплетена на плитка. Носеше сив костюм на Армани и поло. Както обикновено беше много елегантен. Това беше мъжът, когато помнеше още от младежките си години, защото днес не се усмихваше.

— Мислех, че обичаш хубаво кафе — отвърна тя, без да вдига очи от чашата. — Тук правят ямайското „Блу Маунтин“. Чудесно е.

— Обичам гъсто кафе, в което лъжичката може да стои изправена. Нямам предпочитания към марката. — Отпи от кафето си, учуден на промяната у Сесили. Бяха се любили, а сега седяха и си разменяха любезности. Тя се държеше студено също като него преди. Поведението ѝ го озадачи и притесни. Бяха любовници, а тя го отблъскваше.

— Кажи ми какво става, Сесили.

— Много добре знаеш.

Той поклати глава.

— Инсинуации, клюки, слухове. Никой нищо не ми казва. Все едно че наблюдавам кода на мълчанието в действие.

Беше притеснен и напрегнат. Усецаше го по гласа му.

— Колби откри някои неща — каза най-сетне тя. — Предадох информацията на съответния човек. Сега чакаме и се надяваме откритото да предотврати политическия скандал.

— В който е забъркан и Холдън.

Тя повдигна глава. Светлите ѝ зелени очи бяха напрегнати.

— Как разбра?

— Знаеш ли с какво го изнудват?

— Да, разбира се, ще кажа на най-големия му враг — отвърна тя.

— Може и да не ми повярваш, но той сам ми каза — отвърна Тейт.

Тя сякаш замръзна. Погледна го неуверено.

— Казал ти е... всичко ли?

Риболовът е доста благодатен спорт. Той погледна внимателно чашката, която държеше Сесили. Ръцете ѝ бяха с безупречен маникюр.

— А ти как разбра?

Тя остави кафето и отклони поглед към бялата покривка. В заведението се носеше приятната мелодия на Виенски валс.

— Сенатор Холдън трябваше да ми разкаже всичко, за да се съглася да му помогна — отвърна след минута тя. Най-сетне вдигна

поглед към него. — Приемаш нещата много спокойно — каза тя. — Не си ли ми сърдит?

Той се усмихна небрежно.

— И защо да ти се сърдя?

— Мислех, че ще приемеш всичко много по-зле — едва се насили да каже тя. Той изглеждаше озадачен, а тя се зачуди дали не я подвежда нарочно. — Сега ти ми кажи какво ти каза Мат Холдън!

— Каза, че го изнудват заради някаква жена в миналото — отвърна той. — Имали са връзка, когато е бил женен, а жената живее в резервата.

Тя кимна, възвърнала част от самоувереността си.

— Да. Какво друго?

Той се намръщи.

— Какво друго?

Той не знаеше! Не беше и предполагала, че може да приеме новината за истинския си баща толкова спокойно. А тя за малко да се издаде.

— Сенаторът сам ще ти разкаже останалото — заяви тя. — Повече не мога да ти кажа. Защо искаше да се видим?

Той я погледна с любопитство.

— Защо винаги искам да те видя? — отвърна той. Гласът му бе мек като кадифе. — Сега си част от мен, Сесили.

Тя се изчерви. Нямаше сила да срещне погледа му. Дали пък не си мислеше, че не знае за Одри?

— И ти не си ме лъгал?

— Не повече отколкото ти мен — отвърна нежно той.

Значи и двамата бяха лъжци. Тя се загледа в големия сребърен пръстен с тюркоаз на ръката му. Лета имаше същия, малко по-малък.

Тя отпи от кафето, без да отговори. Не можеше да се пренастрои толкова бързо като него, от обич към интимност. Сигурно това е разликата между опитните и наивните, помисли си мрачно тя.

Допиха кафето в мълчание. Сесили му се усмихна любезно и стана.

— Трябва да се връщам. Работя над една нова експозиция и ме чакат десетки телефонни разговори.

Той също стана и се намръщи. Лицето му помрачня.

— Какво не е наред между нас? — попита рязко той.

Тя го погледна, без да крие тъгата в очите си.

— Нищо.

— Каж ми!

Тя си пое дъх.

— Одри ти приготвяше вечеря — каза тя с неприкрита болка в гласа. — Каза, че вече си е избрала рокля за сватбата. Че си страхотен в леглото.

— Дяволите да я вземат Одри — измърмори той.

Тя сви едното си рамо.

— Трябва да вървя.

Забеляза, че той не отрече.

В този момент Тейт не можеше да мисли. Тръгна до нея, защото не искаше да я остави да си отиде, преди да са изяснили нещата.

— Ти не си натам — изтъкна тя. — Офисите на Пиърс Хътн са в друга посока.

— Музеят е в тази посока — настоя той. — Няма да си тръгна, преди да чуя всичките ти обвинения.

Тя се обърна към него и се загърна с якето, за да се предпази от студа.

— Върнал си се при нея.

— Не съм.

— Звъннах по телефона. Тя беше там, в апартамента ти...

— Накара я да й отвори. Чакаше ме, когато се прибрах. Веднага я изгоних. — Той изглеждаше напълно убеден в думите си. — Единственото, за което съм те лъгал е кой плащаше сметките. За всичко друго съм ти казвал истината. Но ако не ми вярваш...

Това само й напомни, че тя също е излъгала като премълча за заплахата, тегнеща над него и истинския му баща.

— Одри е красива — каза тя.

— Също и гърмящата змия, гледана на подходяща светлина.

Сесили не се сдържа и се засмя.

Той въздъхна.

— Предстои ни дълъг път. Сигурна ли си, че не искаш да се пренесеш при мен?

Тя поклати глава.

Очите му се присвиха.

— Да вечеряме заедно днес. Или да отидем да гледаме някоя пиеса.

Очите ѝ се спряха на гърдите му.

— Идеята не е много добра.

— Желая те!

— И аз те желая, толкова много — погледна го с копнеж, но очите ѝ останаха забулени в тъга. — Ти не искаш да бъда с теб завинаги, Тейт. Рано или късно ще ти омръзна и ще си намериш друга. Не е ли така? Живееш с някого, докато не решиш, че ти е писнало и си търсиш друга любовница.

Той се намръщи. Караше го да се чувства като използвач, а той не бе такъв.

— Какво смяташ да правиш, Сесили? Ще си тръгнеш, все едно че нищо не се е случило в къщата на майка ми?

— Точно така — отвърна тя. — Не мога да живея ден за ден с мъж, който не споделя мечтите ми за бъдещето.

Той пъкна ръце в джобовете си.

— Можем поне да опитаме.

— Ще живея с някого, за когото ще се омъжа — рязко отвърна тя. — Няма да правя компромиси.

Той също не беше готов за компромиси.

— Живеем в двадесети век — напомни студено Тейт. — Бракът не е задължителен, за да живеят хората заедно. Вече съм ти казвал, че нямам намерение да се женя. Нито сега, нито по-късно. А и какво значение има, след като вече си спала с мен?

— Ако не разбираш какво значение има, защо да ти обяснявам?

Тя се обърна.

— Сесили!

Погледна го през рамо.

— Ходи ли в клиниката? — попита той.

Искаше да разбере дали няма опасност да е бременна. Истината бе, че вероятността да е забременяла бе голяма, а и не бе ходила в никаква клиника. Но ако се окажеше, че чака дете, щеше да задържи бебето и да го обича. Нямахше да натрапи на Тейт дете, което не е от лакотите. Сигурно това го плашеше най-много.

— Няма защо да се безпокоиш — излъга тя. — До скоро, Тейт.

Тя си тръгна. Тейт стоеше и я наблюдаваше с ръце дълбоко пъхнати в джобовете. Не си спомняше някога да се е чувствал толкова самотен. Не искаше да я губи, но тя настояваше за неща, които той не можеше да изпълни. Изключваше брака като възможност, също и децата. Тя знаеше това. Какъв тогава беше проблемът двама здравомислещи възрастни да се съберат да живеят заедно. Особено пък, когато двамата споделяха страст като тяхната. Защо се инатеше Сесили?

Чудеше се какво ли са открили двамата с Колби в Южна Дакота. Искаше му се да звънне на майка си и да я накара да му каже, но ако Колби не бе казал на Сесили, едва ли е споменал нещо пред Лета.

Тейт бе разочарован. Но същевременно изпитваше и огромно любопитство. Сесили знаеше нещо за миналото на Холдън, но не искаше да му каже. Явно се притесняваше сенаторът да не ѝ се разсърди. Ще трябва сам да поразрови нещата. Що се отнася до бъдещето им, решението щеше да почака. Тя бе същият инат като него, но сигурно ще се съгласи, когато се почувства самотна. Работата му, наследството, което толкова ценеше, свободата в живота, всичко това превръщаше брака в нещо неприятно. Въпреки всичко, любовта на Сесили бе в ръцете му. Съвестта го измъчваше, защото я прельсти, а и желанието му към нея не стихваше. Нямахте да се откаже докато тя не размисли.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Две седмици по-късно, Мат Холдън посети Сесили в апартамента ѝ.

— Извинявай, че те притеснявам — каза той, когато Сесили го въведе в малкия хол и го покани да седне в нейното любимо кресло. — Мисля, че офисът ми се подслушва. Трябваше да наема напълно непознати да се заемат с охраната и ми се струва, че сега е по-зле и от преди. Поне Тейт ще разбере ако има подслушвателни устройства в апартамента ти.

— Само ако е екстрасенс — отвърна мрачно тя. — Той вече не идва тук — добави Сесили.

Холдън въздъхна.

— Явно си видяла пръстена, който Одри показва навсякъде.

Тя преглътна с усилие.

— Пръстен ли?

— Копие на тюркоазния, който той носи. — Холдън се отпусна назад и кръстоса дългите си крака, без да крие раздражението си. — Целият град знае каква е хиена. Щом се увери, че Тейт е неин, ще тръгне да си търси друг. Няма да се омъжи за него. — Той се приведе напред. — Та той е индианец!

Сесили се намръщи и се сви на дивана.

— Той ми заяви ясно, че вече не са заедно, а последния път, когато се обадох, тя беше в апартамента му. Бил я пуснал портиерът. Вчера видях тяхна снимка във вестника, на някаква благотворителна вечеря.

— Знам. И аз я видях.

— Не ме разбирайте погрешно, но защо сте тук? — попита тя.

— Имам имена, дати, счетоводни данни и конкретни места — отвърна той. — Дадох ги на член на екипа ми, на когото имам пълно доверие. Брат му работи в детективска агенция. Подробностите ще отнемат малко време, но имам всичко необходимо. Вече запалих огъня. Рискът, медиите да се доберат до нещо, си остава. Щом изоблича тези

негодници, те ще искат да си отмъстят. Не мога да ги държа настрана от всички репортери в страната.

— Притеснявате се как ще се отрази всичко това на Тейт и Лета ли?

Той кимна.

— Лета ще се справи. Тя е твърд човек. Но Тейт ще научи неща, които ще го наранят. Мисля, че майка му трябва да му каже. — Той въздъхна. — Обадох ѝ се и ѝ казах, че знам всичко, и че тя трябва да каже на Тейт истината, преди да я е чул по новините. След като тридесет и шест години не сме се чували, тя изведнъж стана приказлива. Нарече ме... е, не мога да го повторя. Каза ми какво мисли за мен и кариерата ми и затвори. Звъннах отново, но тя не се обади. — Той прокара ръце през косата си. — Какво да правя?

— Ами ако я поканя да ми дойде на гости — предложи Сесили. — Така ще можете да поговорите...

— Нямаме време, Сесили. — Той постави ръце върху бедрата си и лицето му разкри мъката, която изпитваше. — Ще трябва сам да му кажа.

Тя се намръщи.

— Съжалявам.

Той въздъхна.

— И аз съжалявам. Ще ни намрази всички, дори и Лета, за известно време. Казах ѝ го! Тя побесня, но това е самата истина. В следващите няколко седмици ни очаква страшна буря, но след това слънцето пак ще се появи.

Тя се усмихна.

— Да не се окаже, че очакваната буря е торнадо?

Холдън стана.

— Просто исках да те държа в течение. Иска ми се за известно време да си скрия главата в пясъка. Мислех да отбия атаките от Том Черния нож, да отстраня синдиката от резервата, а Тейт никога да не научи истината. Празни надежди. Не можеш да скриеш една лъжа завинаги.

— Той ще бъде наранен.

— Ти също, нали го очакваш? — каза тихо той. — Знаела си истината и не си му я казала. Той е злопамятен и няма да е склонен да ни прости. Също като майка си, като Лета — добави мрачно той.

— Лета не е такава.

— Към теб не е. Мрази ме до смърт — каза той и изглежда това го бе наранило много. — Не я обвинявам. Аз самият се мразя. Двамата с Тейт ще имат към кого да насочат гнева си, когато той разбере всичко. Единственото, на което се надявам, е да намеря думи, които да смекчат нещата. Тя ще се почувства силно наранена, ако Тейт ѝ обърне гръб.

— Знам, че ще постъпите правилно. Ами Том? — Мат Холдън бе разказал на Сесили всичко за Том.

— Ангажирах най-добрите следователи, за да намерят някаква пролука в закона за него. Има двама свидетели, които са видели всичко през седемдесетте. Един от тях е в затвора и може да успеем да постигнем споразумение с него, ако разкаже каквото знае. Само това можем да направим. Говорих с Том. Той разбира как стоят нещата. Няма да се остави.

— Да. Всичко това е много тъжно.

— Е, да се захващам. — Той тръгна към вратата. — Тъй като никой друг няма смелост да свърши мръсната работа, утре ще отида при Тейт, за да му разкажа кой е баща му.

— Късмет.

Той сви рамене. Погледна я унило, изпълнен с презрение към себе си.

— Страхувам се, че ще ми трябва нещо повече от късмет.

Тейт пиеше бира. Обикновено не пиеше, но напоследък беше мрачен и умислен. На което и парти да отидеше, Одри беше там, плътно до него щом блеснеше светкавицата на някой фотоапарат. Тя отрече да е говорила със Сесили, но той добре я познаваше, а Сесили не лъжеше. Искаше му се да види Сесили, но тя бе непреклонна. Не желаше да има нищо общо с него щом женитбата е немислима. Полудяваше от яд, когато си мислеше, че лишава и двамата от удоволствието на напълно нормалното желание, единствено защото не искаше да застане до нея пред свещеник. Някой ден може и да се пречупи, но въздържанието му напоследък го караше да се държи враждебно с всички.

Звънецът на вратата го стресна и откъсна от мислите му. Остави бирата и тръгна да отвори както беше по чорапи. Дънките и суитчъра правеха вида му напълно неподходящ за гости. Ако беше Одри, дори нямаше да отвори проклетата врата. Беше сменил ключалката и заплашил портиера, че ще го убие, ако я пусне да припари до апартамента.

Не можа да повярва на очите си, когато видя Мат Холдън, също в дънки и суитчър. Все пак беше неделя следобед. Може би сенаторът не прекарваше уикенда облечен в костюм.

Отвори вратата с нескрито нежелание, почти враждебно.

— Да не би да си се загубил? — попита той Холдън. — Сената е няколко пресечки на изток.

Холдън погледна по-високия мъж.

— Трябва да говоря с теб. В офиса ми има подслушвателни устройства. Човекът, който се зае с охраната, сигурно също е добавил.

— Вината не е моя — каза Тейт. — Аз щях да открия всичките.

— Знам. — Той отклони очи към стената и закачените на нея старинни маски и оръжия. — Хубави неща — добави той.

— Щитът би трябвало да ме предпазва от злини — каза Тейт и се дръпна, за да влезе Холдън. — Не действа, нали? — добави той с красноречив поглед.

— Аз не съм въплъщение на злото. Забъркал съм се в нещо, което не мога да избегна. Искам да ти разкажа, преди да си го чул по Си Ен Ен.

— Какво общо има с мен? — поинтересува се Тейт. — А и доколкото си спомням публичността не те притеснява. Доста точки натрупа при залавянето на Брауер, да не говорим за изпълнението на Сесили със супата от раци на благотворителната вечеря.

Холдън се приближи до прозореца, подминавайки предложения му стол. Пъхна палци в задните джобове на дънките и се загледа навън.

— Тази публичност няма да ни донесе нищо добро.

— Сесили каза, че двамата с Колби са открили нещо в Уапити Ридж.

Той кимна.

— Открили са неопровержими доказателства за присвояване на големи суми и намеса на мафията в плановете за строеж на казиното.

— Той се обърна. — Вече се свързах с държавната прокурорка и ѝ предадох данните. Говорих с Том Черния Нож и племенния съвет. Всички са запознати и ме увериха, че ще се противопоставят на натрапниците. Но те ще си отмъстят. Том Черния Нож може да отиде в затвора, въпреки опитите ми да го спася. Белята ще стане не защото е извършил нещо умишлено, а заради стореното и скритото по време на въстанието през седемдесетте.

Тейт се подпря на ръба на бюрото и се намръщи.

— Значи така са си осигурили сътрудничеството му.

Холдън кимна.

— Изнудвали са го. Също както заплашиха и мен.

Той се обърна към сина си.

— Помолих майка ти да ти каже, но тя ми затвори телефона и отказа дори да си помисли да дойде. Не иска да говори с теб за това. Сесили също отказа. Тъй като съм единственият от семейството с достатъчно смелост, ще ти разкрия нещо, което е трябвало да научиш преди години.

— Искаш да ми кажеш, че жената, с която си имал връзка, е майка ми — каза Тейт, стигнал сам до този извод.

Холдън се стресна.

— Ами да. Как разбра?

— Това беше единствената причина, за да искаш да стоя далеч от проблема. Искал си да защитиш майка ми. Не че изпитвам някакво уважение към теб, след като знам как си се отнесъл с нея — добави студено той. — Дори и ти не би могъл да бъдеш по-лош съпруг от баща ми. Ти, разбира се, не би се оженил за някоя с по-ниско положение, нали? Индианка от племето лакота да...

— Правиш нещата по-трудни! — прекъсна го Холдън. Прокара ръка през косата си и я остави напълно разбъркана.

— Можеш да кажеш на майка ми да не се притеснява — каза Тейт. — Всеки прави грешки. Няма да я обвинявам. А аз ще направя всичко по силите си, за да я защитя от медиите.

— Ти си този, който трябва да бъде защитен, дявол да го вземе! — сопна се Холдън. Очите му горяха също като на Тейт. — Не е само тази връзка от преди тридесет и шест години! От нея е останало и дете! Лета е била бременна, когато се е омъжила за Джек Уинтроп!

Тейт не помръдна. Не смееше да диша. Дори не трепна. Всички липсващи парчета от загадката на живота му внезапно си дойдоха по местата. Ето защо Джак Уинтроп пиеше толкова много уиски. Затова биеше Лета. Затова мразеше него.

— Джак Уинтроп не е бил мой баща — каза Тейт със спокоен равен глас.

— Не. Копелето не ти е баща. — Мат стисна зъби. Беше по-трудно отколкото си представяше. — Цял живот мислех, че Лета се е омъжила, защото го е обичала. Когато малко по-късно роди, реших, че това е животът, който иска. Никога не ме обвини, че съм се оженил за пари, че съм поставил кариерата си над щастието й. Остави ме да си отида и никога не ми каза, че е... бременна!

Той не можа да продължи. Обърна гръб на сина си. Не смееше да го погледне, нито да говори с него, докато не се овладее. Тейт бе пребледнял.

— Дяволски начин да науча, че имам дете — каза накрая Холдън. — Дяволски, да! Някакъв мошеник синдикалист сядя в офиса ми и ми обяснява как ще предизвика политически скандал като изложи любовницата ми от племето лакота и незаконороденият ми син.

Тейт не казваше нищо. Опитваше се да приеме думите на по-възрастния мъж, но не успяваше. Забеляза позата на сенатора, обърна внимание на сивата му коса, разбра, че носът му е съвсем същият като неговия, а черните очи са неговите очи. Приликата винаги я е имало и подсъзнателно той я е забелязвал. Но никога не се бе замислял. Никога до днес.

— Ти не си от племето лакота. — Тейт прекъсна напрегнатото мълчание.

— Майка ми е францужойка — каза Холдън. — Баща ми е мароканец. Преселили са се тук, когато съм бил на три и са станали натурализирани американци.

— Кое то значи, че съм мелез — каза Тейт, гласът му задавен от гняв.

Холдън се обърна.

— О, по-зле — каза той наострен. — Ти си незаконен син на сенатор републиканец от Южна Дакота. Пресата жив ще те изяде, когато това се разчуе. Ти, Лета, Сесили. Ще бъде една от атракциите с нейната диплома по антропология.

— Избирателите ти ще загубят доверие в теб — каза студено Тейт.

— О, по дяволите това! Може и работата си да загубя, е и? — повиши глас Холдън. — Всичко това е без значение, след като майка ти не иска да ми говори! Срязва ме, преди да съм изрекъл и две думи. Не искаше да дойде и да помогне да ти кажем истината. Затвори ми телефона!

— Браво на нея. Жалко, че не го е направила преди тридесет и шест години.

Очите на по-възрастния мъж потъмняха.

— Аз я обичах — каза тихо той. — И все още я обичам. Направих най-голямата грешка в живота си, когато реших, че парите и властта си струват да се ожениш за една злобна противна светска дама, която да подпомогне политическото ми издигане. Майка ти е много повече от десет такива като покойната ми съпруга. Не знаех какво е ад, докато не се опитах да живея след това дяволско споразумение, което ми даде сили да спечеля място в сената. — Той се обърна и седна уморено на канапето, вперил поглед в бирата. — Не бива да пиеш — каза разсеяно той.

Тейт не му обърна никакво внимание. Взе бирата, довърши я напук и смачка кутийката.

— Няма ли да си тръгваш? — попита той с нескрито презрение.

Холдън въздъхна.

— Къде да отида? Живея в огромна празна къща с джакузи и две сиамски котки. Само преди две седмици си мислех, че нямам живи роднини.

Въпреки че искаше да разбере повече неща за истинския си произход и дедите си, Тейт не беше готов да попита за тях. Стоеше намръщен срещу мъжа, разрушил живота му.

Холдън го наблюдаваше с безпомощна гордост.

— Един от дядовците ти е бил бербер — спомни си той. — Участвал е в походите на Ризули, марокански революционер от края на деветнадесети век. В кабинета вкъщи, точно над камината има негов портрет. Ходил съм в палата на Ризули в Азила. Намира се на крайбрежието, малко под Танжер. Градчето е много красиво.

Тейт мълчеше. Пъхна ръце в джобовете си. Мислите отново се рояха в главата му.

— Значи затова не искаше да ходя в Уапити.

Холдън отново кимна.

— Сесили е знаела. Знаела е от самото начало, нали? — попита той, припомняйки си нещата, които тя бе казала, и които го бяха озадачили.

Холдън стана. Младежкото му излъчване се беше стопило. Нещата сигурно щяха да се влошат. Трябваше да си тръгва, за да даде време на Тейт да премисли новото положение. Сигурно чутото го е шокирало. Спомни си как се почувства, когато непознатият му съобщи, че има син. Холдън не повярва сляпо. Провери в акта за раждане на Тейт пълното му име. Тейт Рене Уинтроп. Бащата на Холдън се казваше Рене, а Лета знаеше, че той го е обожавал. Кръвната му група, рядко срещана, бе същата като на Тейт. След тези проверки не оставаше място за чудене.

— Исках да ти кажа истината, преди да я чуеш като някаква клюка по новините — обясни той и спря до вратата. Посрещна без уплаха враждебния поглед на сина си. — Никога няма да разбереш как се почувствах, когато разбрах за теб. Известно време мразех майка ти. Имах дете, което никога не бях виждал. Пропуснал съм първите му стъпки, първите думи, пропуснал съм целия му проклет живот? Докато съм си седял на розовия облак, Джак Уинтроп е тормозел семейството, което нямах. Докато си зает да ме мразиш, помисли и над това. Можех да ви спестя тормоза ако знаех истината!

Той отвори вратата, излезе и я хлопна след себе си.

Тейт си отвори нова бира. Беше доволен, че има няколко. Повдигна кутията с присмех срещу отражението си в огледалото.

— Наздраве копелета по цял свят! — изрече подигравателно той и пресуши бирата на един дъх.

По-късно, успокоил се достатъчно, за да успее да се обади по телефона, той набра номера на майка си.

— Познай кой ми беше на гости? — попита той леко завалено, напълно неспособен да крие гнева си. — Татенцето.

Последва дълга мъчителна пауза.

— Баща ти... така ли? — заекна тя шокирана. След разговора си с Мат Холдън дори не бе предполагала, че той ще разкаже на Тейт истината. Сърцето ѝ се свиваше като си мислеше, че детето ѝ е разбрало, че целият му живот е бил лъжа. Почувства се гузна и

виновна също както когато чу любимия глас на Мат след повече от тридесет години. Беше толкова объркана, че не знаеше какво да му каже и накрая, за съжаление, му затвори, просто защото не знаеше как да постъпи.

— *Защо не си ми казала?* — повиши глас той. — *Защо?*

Последва ново мълчание.

— Не мога да ти опиша колко съжалявам, но сега не е моментът да го обсъждаме. Някой ден ще поговорим. Когато си готов да ме изслушаш. Обади ми се, когато преодолееш шока. Моля те прости ми. Обичам те!

Лета затвори.

Той набра отново.

Тя не се обади. Тейт изскубна телефонния кабел от стената и запокити апарата към другия край на стаята. С искрено удоволствие го чу как се разби. Зачуди се, въпреки че съзнанието му бе замъглено, дали реакцията на баща му е била същата, когато Лета му е затворила телефона.

Баща му. Неговият баща! Отпусна глава на дланите си, опитвайки се да се пребори с гаденето. Беше се чувствал неповторим, представител на изчезваща раса, изчезващо племе, той бе човекът, който трябваше да даде продължението на една древна общност. Сега се оказваше един от хилядите мелези, вече не беше неповторим, дори не беше лакот. Излизаше, че е част мароканец, част бербер, ако можеше да се вярва на сенатора. Незаконен син на сенатор, супер сензация! И ако не бяха онези отрепки от синдиката по хазарта, които със зъби и нокти се опитваха да направят казино на земята на сиуксите, за да изсмукват печалбата, никога нямаше да научи истината. Майка му я бе крила цели тридесет и шест години. През целия му живот.

Спомни си лошия нрав на Джек Уинтроп, жестоките побои, неприкритата омраза. Нищо чудно, че го е ненавиждал. Сега вече всичко придобиваше смисъл, но бе прекалено късно, за да има значение. И то по вина на Лета. По вина на майка му. Не че тя не беше страдала.

Отпусна глава назад и се облегна на стената. Не искаше да изтрезнява. Не искаше да мисли за нещата, които бе научил. Не сега. Идваше му твърде много. Трябваше да се наспи.

Строполи се в леглото и почти загуби съзнание след шестте кутии бира, които го бяха зашеметили, понеже обикновено не пиеше. На следващата сутрин се събуди с главоболие, готов да убива. Сесили го бе излъгала. Тя го бе излъгала! Нямаше да я остави да ѝ се размине. Веднага тръгваше за офиса ѝ, за да ѝ каже някои неща.

Беше около обяд на един напълно обикновен ден, поне до мига, в който Сесили вдигна обезпокоен поглед, когато някой отвори със замах вратата на офиса и веднага след това я хлопна. Секретарката ѝ бе излязла да обядва. Наоколо нямаше никой. Над бюрото ѝ се извиси заслепен от гняв черноок мъж, който изглежда смяташе да прескочи бюрото и да ѝ се нахвърли. Тя разбра какво се е случило, преди разплакалата Лета да ѝ позвъни, за да ѝ разкаже. Успя да убеди Лета да се качи на самолета във вторник и да дойде при нея, преди медиите да надушат скандала и да я обсадят в Уапити.

— Да не би да си си въобразявала, че няма да разбере? — попита гневно Тейт.

Тя не знаеше как да се държи. Той изглеждаше като обезумял.

— Какво да разбереш? — попита тя, въпреки че знаеше много добре.

— Мат Холдън най-после благоволи да ми каже кой е баща ми — каза той с неприятна усмивка. Спокойствието в гласа му противоречеше напълно на гневните искри в очите му.

Вече нямаше смисъл да се преструва. Тя въздъхна тежко.

— Всички се опитвахме да те защитим — започна тя. — Ако имахме достатъчно доказателства срещу синдиката, те нямаше да разгласят каквото знаят. Но никога не помислихме, че ще си отмъстят, след като Мат е провалил подлия им план. Мат прецени, че трябва да знаеш и само той се съгласи да говори с теб. Майка ти отказа.

— Майка ми не е имала никакво право да пази тайна от мен. Нито пък той, нито ти! — Той насочи пръст към нея. — Нямала си никакво право, Сесили!

— Дадох дума на сенатор Холдън и на майка ти, че няма да ти кажа — отвърна тихо и стана. Заобиколи бюрото и бавно се приближи до него, внимателно, сякаш бе луд. Той целият трепереше от ярост, шок, обида и гняв. — Знаех, че ще е невъзможно да се опази тази тайна, но те искаха да опитат да ти спестят истината.

— Цял живот знаех кой съм — каза ѝ той. — Знаех какво представлявам, къде са корените ми, какъв ще бъде животът ми. И ето че един ден се оказвам пуснат във водовъртеж. Оказвам се чужд сред своите. Всичките ми наследствени ценности са лъжа. Животът ми... и той е лъжа!

— Не е така — отвърна нежно тя. — Майка ти не е посмяла да каже истината на баща ти. Жена му е ненавиждала индианците. Можела е да нарани и нея, и теб. Самият факт, че съществуващ, е щял да унищожи кариерата му.

— Джак Уинтроп е знаел истината — каза дрезгаво той. — Затова ни мразеше толкова много. Нея, защото е обичала друг, а мен, защото не съм негово дете. Накара ни да плащаме всеки ден, а до вчера дори не разбирах защо!

Тя се сви, усетила болката му. Протегна ръка към него, но той отстъпи назад.

— Недей — предупреди я нежно, а очите му отразяваха блясъка на противоречивите му чувства. — Господ да ми е на помощ, ако ме докоснеш — изрече задъхано той. — Ще се нахвърля върху теб тук, на килима.

Думите му прозвучаха като заплаха, но в действителност той имаше нужда точно от това, а и сигурно затова бе дошъл. Търсеше утеха и само тя можеше да му я даде. Грубостта бе само за да прикрие истинските му намерения. Тя не се страхуваше от него. Обичаше го прекалено силно, за да я стреснат горящите черни очи и стиснатите устни. Той имаше пълното право да е ядосан и наранен. Това, с което само тя можеше да го успокои, не бяха думи. Той копнееше за нея. Сигурно сега, когато е загубил обичайния си контрол и не мисли трезво, ще е последният път, когато ще я докосне. Не беше от хората, които прощават лесно, а тя го бе предала.

Протегна се и заключи вратата, след което се приближи до него. Протегна ръка и приведе главата му към устните си, без да каже нищо.

Той тръпнеше още преди ръцете му да я обгърнат. Притисна я към възбуденото си тяло. Устата му се спусна върху нейната. Стегнатата прегръдка ѝ причиняваше лека болка, но ѝ се стори толкова хубаво, че я желае така силно. Въздъхна до устните му. Сякаш бе изменила цяла вечност от последния път, когато я целуна.

На него също му се струваше, че са били разделени безкрайно дълго. Той се самозабравяше с нея, а сега Сесили го прелъстяваше умишлено. Не искаше да продължава. Не беше редно, но я желаше до полуда, имаше нужда от нея, изпитваше болка без нея. Дълги седмици, в които си бе налагал да стои далече, бяха забравени. Утощение след глада, въпреки че яростта още бушуваше в гърдите му. Тази ярост някак се преобрази в най-разпалената изгаряща страст, която някога бе изпитвал към жена.

Оказа се, че целувките не са достатъчни. Напълно забравил къде се намират, той я положи на пода и се отпусна до нея. Разкопчаваха копчета и колани, премахваха всичко, което им пречеше, а ръцете им търсеха голата кожа на другия, неспособни да спрат.

Тя се отпусна под бавните тласъци на тялото му върху персийския килим. Затвори очи, докато отвърщаше на дълбоките му жадни целувки, усмихвайки се на настойчивостта на устните му. Въпреки, че заключи вратата на офиса, всичко ѝ се струваше трескаво, първично и малко опасно. Но тази опасност разпалваше страстта ѝ още повече. Тя го привлече още по-близо и бегло забеляза, че са почти напълно облечени. Това нямаше значение. Нищо, освен... удоволствието нямаше значение!

Той бързо покри устата ѝ, за да заглуши изненаданото възклицание на удоволствие, преди да усети трепета на тялото ѝ под себе си. Притисна бедрото ѝ, повдигайки я, за да посрещне ускорения възбуждащ ритъм. Простена до устните ѝ, когато разгорелият се пламък в тялото му внезапно се пръсна на огнени искри, които плъзнаха навсякъде у него. Напрегнатото му тяло се отпусна тръпнещо. Едва в този момент усети погледа ѝ. Простена дрезгаво от насладата, коя изпита под изучаващите ѝ очи.

Когато задиша по-спокойно, той повдигна лице и също я погледна. В очите му още се таяха бурни чувства.

— Гледала си ме — констатира студено той.

— Да — промъкна ръка и разкопча ризата. Ръката ѝ се плъзна по гладките мускули над сърцето. Усещаше го вътре в себе си и се раздвижи нарочно, тъй като възбудата му още не беше спаднала. Леките ѝ движения възпламениха страстта му.

— А ти... ще гледаш ли... този път? — прошепна тя и привлече главата му към себе си.

Той загуби контрол. Очите му все още бяха гневни, изражението му също. Първият му тласък я остави без дъх. Беше възбуден до полууда. Очите му блестяха, а цялото му тяло гореше.

— Да, точно така — прошепна трескаво тя. Ръцете ѝ се спуснаха по гърба му и се промъкнаха под колана на панталона. — Да! Направи го отново. Не спирай. Искам да продължиш така завинаги! Можеш да ме гледаш, хайде...!

— Да те вземат дяволите, Сесили — изсъска той, напълно безпомощен в обзелата го страст. Отново пое устните ѝ и стегнатото му тяло поднови мощните си тласъци. Това не беше възможно. Тя изискваше от него, наслаждаваше се диво на всичко, а той никога не бе стигал такава възбуда.

Повдигна глава и впи очи в нея. Тя се смееше от удивление и удоволствие, в погледа ѝ се четеше безгранична любов.

Надигна се към тялото му с остър вик и той забеляза, че очите ѝ са потъмнели от неповторимото усещане. Хлипайки тя се притисна към него.

Лицето ѝ бе толкова красиво в този момент, помисли си той. Бе забравила напълно задръжките си, сякаш миналото бе заличено, вече бе пълноценна жена. Някъде подсъзнателно знаеше, че не съществува друг мъж на този свят, на който би се отдала, и който да я дари с такова удоволствие. Тази мисъл го смири. Стегнатото ѝ лице и тихите вопли го отнесоха отвъд ръба на бездната и той полетя с нея в нажежената пропаст, която примамливо разтвори обятия. Чу собствения си вик, дрезгав след изпитания екстаз и се отпусна изтощен върху нея.

— Защо направи това? — попита грубо той, когато възвърна самоконтрола си. — Защо ме извади от равновесие?

— Знаеш защо — отвърна нежно тя и отмести един тъмен кичур от широкото му чело. — Имаше нужда от мен.

Той повдигна глава и я погледна.

— Искан да те накажа!

Веждите ѝ се вдигнаха и тя се усмихна игриво.

— Сериозно? Дори не забелязах. Направи го отново — прошепна дръзко тя. — Ще се опитам да проявя смирение.

Нямаше друг на този свят, който да успее да го извади от контрол. Но моментът бе твърде сериозен за шеги. Той все още кипеше от гняв към всичко, което бе научил и нейната роля. Освен това не му

беше приятно, че тя разбира колко е безпомощен с нея. Беше дошъл, за да ѝ каже, че не се нуждае от жена като нея в живота си, от една лъжкиня. Каква заблуда, че след седмици на пълно въздържание ще може да мисли разумно, когато се озове до нея. Дори и в този момент тръпнеше от желание, въпреки че бе напълно задоволен.

Гордостта го разяждаше. Отдръпна се от нея, без да я поглежда и стана. Не я погледна и докато оправяше дрехите си, изпълнен със срам и огромно чувство на вина.

Тя стана от пода, доволна, че чистачката си е свършила работата както трябва. Изтупа и приглади дрехите си. Преживяното беше безкрайно вълнуващо, а ако той знаеше, че тя подозира, че е бременна, това сигурно щеше да е последната капка. Вече бе преживял достатъчно удари.

— Не мога да повярвам какво направих — каза той сякаш говореше на себе си. Извърна се към нея, гневът му възпламенен. — Не мога да повярвам, че *ти ми позволи* да го направя. На проклетия килим! Нямах ли срам, нямах ли гордост?

Тя се облегна на бюрото с уморена, но доволна усмивка.

— Очевидно не. И двамата знаем, че съм готова да допълзя при теб по счупени стъкла и да направя каквото пожелаеш — отвърна прстичко тя. — Защо си толкова възмутен от това, което се случи?

Той я погледна преизпълнен с ярост.

— Не желая да се преместиш при мен, защото няма да се ожена за теб. Обаче сега, след като разбра, че съм наполовина бял, си въобразяваш, че ще тръгна да си търся бяла жена. Затова ли ме прелъсти на пода на офиса си, за да получиш пръстенче, а? Така ли мислиш?

Тя поклати глава. Думата „пръстен“ ѝ причини болка. Спомни си какво бе казал Холдън за Одри и пръстена ѝ, копие на тюркоазния на Тейт. Спомни си снимката от клюкарското списание, където го бяха снимали пак с Одри. Не беше нужно много, за да се сети, че сега ще се ожени за онази противна личност единствено напук. И тя не можеше да направи нищо. Въпреки че, мислеше си тъжно тя, той не се държа като мъж, който получава каквото пожелае в спалнята на желаната жена.

— Сега не си в състояние да мислиш трезво — каза тя. — Мат каза, че ще се чувстваш предаден и известно време ще ни мразиш

всички. Разбирам те. Всичко е наред.

— Защо и тримата не престанете да казвате какво ще направя и какво няма да направя — озъби се той. — Майка ми ми затвори телефона. И на него му е затворила. Сигурно не си говорила с нея?

— Напротив — отвърна тя. — Беше притеснена и много нещастна. Поканих я да дойде при мен, преди медиите да разгласят всичко. Утре ще я посрещна на летището.

— Не искам да виждам никой от тях двамата — заяви той. — И теб не искам да те виждам.

— Добре — кимна тя и повдигна вежди. — Сега какво следва. Трябва да облека власеница или да се самобичувам?

Този път реши да не се отпуска. Все още ѝ беше ядосан и му личеше.

— Защо не ми каза, Сесили?

— Не мога да издавам чужди тайни — отвърна сериозно тя. — Съжалявам, че го научи по този начин, но можеше да е по-зле. Ами ако го беше чул по новините? Смятаха така да постъпят, ако баща ти не изпълнеше исканията на синдиката. Затова заминах за „Уапити“. Затова и Колби дойде там.

Той я стрелна с поглед.

— Значи съжаляваш. И си мислиш, че някакво си извинение ще оправи нещата?

Очите ѝ помръкнаха от тъга.

— Не — отвърна уморено тя, без да отделя поглед от него. — Невинаги получаваме нещата, които най-силно желаем. Знаеш много добре, че расовите различия съвсем не са причината да не искаш да се ожениш за мен — каза неочаквано тя. — Истината е, че искаш да си напълно самостоятелен. Не искаш да зависиш от никого, защото хората са те разочаровали много пъти. Работата ти за правителството те е превърнала в циник и те е откъснала от обикновените хора. Сега си мислиш, че собствената ти майка те е предала, и то с най-злия ти враг. А и аз. Аз също те разочаровах.

Той не отговори. Продължаваше да я гледа лошо.

— Ще те обичам — каза нежно тя — цял живот. Но не мога да живея сама, да работя сама и да умра сама. Няма да скърбя за теб, докато побелея. На тебе ти харесва да си самотник. На мен — не. Искам собствен дом и деца. Ти не можеш да ми дадеш тези неща. Отне

ми много време, за да разбере защо си непрекъснато с Одри, но вече ми е ясно. Тя по никакъв начин не застрашава личния ти живот. Дори и да се ожените, тя няма да търси близост, освен в леглото. Това за мен не е никаква връзка. Ти нямаш какво да ми дадеш. Искаш само да получаваш.

Думите ѝ отекваха като удари. Той се извърна. Отпусна ръка на дръжката на вратата и се обърна към нея, без да крие непресъхващия гняв.

— Никога няма да забравя, че си ме предала — каза той. — Никога няма да ти простя.

— Знам, Тейт — каза тя спокойно, но ѝ се искаше да извика. — Ти не прощаваш на хората. Очаквах най-накрая да намериш нещо, за което не можеш да ми простиш. Това е чудесно извинение да ме изхвърлиш от живота си, преди да си се привързал.

— Недей да се ласкаеш — каза той с подигравателна усмивка. — Не си първата ми жена. Нито пък ще бъдеш последната — добави злобно той.

— И това ми е известно — съгласи се тя, опитвайки се да запази усмивката, докато приемаше поредният очакван удар. Лицето ѝ не издаваше поглъщаща я тъга.

Той се подразни, защото не можеше да я нарани. Знаеше, че се държи с непривична за него злоба, но не успя да се въздържи. Беше загубил всичко, което ценеше. Тя го бе предала. Беше го излъгала. Нищо друго не го нарани толкова дълбоко, дори и фактът, че майка му е мълчала цели тридесет и шест години.

Черните му очи се спряха на нея за последен път.

— Сбогом, Сесили — каза кратко той.

Тя продължаваше да се усмихва.

— Сбогом, Тейт.

Той затвори вратата. Изкуствената усмивка се стопи. Тя остана безсилна. Отпусна се зад бюрото и си пое дълбоко дъх. Полата ѝ беше отесняла и не можеше да закопчае копчето. Пусна ципа и смъкна блузата. Вече дишаше по-спокойно. Постави ръка върху леко заобления си корем и се усмихна нежно. Не беше нужно да гадае защо талията ѝ се е разширила. Имаше още една тайна, която Тейт не знаеше. Но това бе нейната лична безценна тайна. Нямахше намерение

да я споделя. Дори и той никога да не ѝ прости, тя вече имаш част от него, която да ѝ стигне за цял живот. Носеше неговото дете.

— Всичко е наред — каза тя на мъничкото създание под сърцето.
— Искам те и ще те обичам. Ще се справим... само двамата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сесили си купи две нови поли и няколко обемни пуловера към тях. Не искаше Лета да заподозре причината за закръглената ѝ талия. Това беше тайна, която нямаше намерение да споделя с никого.

Лета бе потисната, когато пристигна.

— Синът ми ме мрази — каза тъжно тя, докато приготвяха лека вечеря в кухнята на Сесили. Беше вторник и на следващия ден Сесили започваше работа по-късно.

— Беше побеснял, когато ми се обади.

— Мрази ни всички — напомни ѝ Сесили с измъчена усмивка. — Ще му мине.

— Не направих нищо както трябва в този живот — отвърна още по-мрачно тя.

— Затова моливите се продават с гумичка, защото никой не е съвършен — отбеляза Сесили.

— Да, но ти не си объркала живота на семейството си като мен.

Сесили не беше напълно съгласна с това твърдение. Наряза лук, домати и репички, и ги прибави към зелената салата. Надяваше се гаденето, което се появяваше напоследък да не се появи отново в най-неподходящия момент. Хората го наричаха „сутрешно гадене“ и то сигурно беше нещо нормално, мислеше тя, защото в повечето случаи нейното се появяваше вечерно време. Беше и много уморена. Купи си тест за бременност и събираше кураж, за да го направи. Толкова силно искаше това дете...

— Сесили! — възкликна неочаквано Лета, загледана в нея. — Сесили, отрязала си си прекрасната коса!

Чудеше се кога ли Лета ще забележи. Отряза я в деня, в който Тейт си отиде завинаги от нея. Сякаш новата прическа символизираше новото начало. Опипа късите кичури с кисела усмивка. Фризьорката каза, че ѝ отива, а и тя намираше, че ѝ отива. Така овалното ѝ лице изглеждаше по-зряло, а гримът, който напоследък си слагаше, подчертаваше привлекателността на чертите ѝ. Направи още една

промяна. Откри нови контактни лещи, които можеше да поставя, без да си причини инфекция. Лета сигурно бе напълно съкрушена и нещастна, за да не забележи, че младата жена изглежда толкова различно.

— Направих някои дребни промени — усмихна се Сесили. Извади печеното от фурната, а след него сложи на масата и ябълковия сладкиш, който беше направила. — Между другото, забравих да ти кажа, че чакаме гост за вечеря. Нали нямаш нищо против?

Лета поклати глава.

— Колби ми харесва.

Предположението дойде точно навреме и щеше да спаси Сесили поне за момента. Тя погледна Лета, облечена в красива пола на есенни листа и кремав пуловер. Косата ѝ бе стегната в сложен кок на тила. Не изглеждаше по-млада от възрастта си, но скулестото лице бе запазило красотата си, а черните очи бяха пълни с жизненост дори и в моментите, когато бе тъжна.

— Добре ли изглеждат? — попита притеснено Лета.

— Чудесно!

На вратата се звънна. Сесили нарочно се обърна към печката.

— Нали ще го поканиш? — попита невинно тя. — Не ми се иска да оставя месото.

— Разбира се.

Лета отвори, усмихната широко, за да посрещне Колби Лейн. Оказа се очи в очи с мъжа, когото не беше виждала цели тридесет и шест години.

Мат Холдън сравняваше лицето ѝ със спомените за младата стройна красива жена, с прекрасни очи, които издаваха любовта ѝ с всеки поглед. Сърцето му препускаше като обезумял кон.

— Сесили ми каза, че е Колби — каза несигурно Лета.

— Странно. Тя ми се обади и ме попита дали съм свободен тази вечер. — Широките му рамене се повдигнаха и той леко се усмихна. — Свободен съм всяка вечер.

— Това съвсем не прилича на живота на един плейбой-вдовец — отвърна злъчно Лета.

— Жена ми беше истински вампир — каза той. — Изпи целия ми живот, всичките ми надежди. Пиянството ѝ ме изтощи. Смъртта ѝ бе облекчение и за двамата ни. Няма ли да ме поканиш? — попита той

поглеждайки към празния коридор. — Ще събера прах, ако останем тук още малко, а съм и гладен. Един хамбургер от Макдоналдс и малко пържени картофки не са ми достатъчни.

— Доколкото разбрах хамбургерите в Макдоналдс са любимите на президента — обади се Сесили. — Заповядайте, сенатор Холдън.

— Преди бях Мат — изтъкна той. — Да не би да се опитваш да ме подкупиш, за да пусна по-голяма дотация за музея?

Тя сви рамене.

— Измисли си каквато причина пожелаеш.

Той погледна към Лета, която се чувстваше неудобно.

— Е, тук поне няма да ми затвориш телефона. Сигурно ще ти достави удоволствие, че синът ни не ми говори. Не желае да говори и с теб, или поне така ми каза — добави той. — Сигурно и с теб? — погледна той към Сесили.

— Казахме си „сбогом“, след като ми обясни, че съм пълна идиотка, ако съм си въобразявала, че ще ми прости и ще се ожени за мен само защото се е оказало, че е със смесена кръв — обясни тя, без дори да загатне за всичко, предшествовало тази забележка.

— Такъв бой ще му сложа заради това — каза мрачно Мат.

— Ах тези бивши специални части — опита се да се пошегува Лета гледайки към Мат. — Когато излязохме на първата среща, още беше в униформа.

— А ти беше с бяла памучна плисирана рокля — продължи спомена той. — И си беше пуснала косата. Косата...

Той се извърна към Сесили и се намръщи.

— Боже господи, защо си го направила?

— Тейт харесва дълги коси. Затова — отвърна тя, неспособна да крие, че го е направила напук. — Нямам търпение да ме види така. Ако трябва ще му изпратя снимка!

— Надявам се никога да не ми се разсърдиш — каза Мат.

— Надявай се! Вие двамата няма ли да влезете в хола? Вечерята е сервирана.

Мат се чувстваше малко неудобно. Също и Лета. Само след няколко минути, храната и хубавото вино, което Сесили бе купила специално за тази вечер, ги отпуснаха.

— Ти не пиеш ли? — попита Мат.

— Нещо стомаха ми не е наред — отвърна честно тя. — Напоследък киселините не ми понасят, независимо дали са във вино или цитрусови плодове.

— Колко неприятно — отвърна той. Погледна към Лета с топлите си черни очи. — Помниш ли портокалите, които Червения лос продаваше в магазина си? Винаги бяха най-сладките, особено по празниците.

— Спомням си.

Той се усмихна с тъга.

— Съжалявам за всички тези изгубени години. Съжалявам, че излъгах и себе си, и теб.

— Тъкмо се бях върнал след войната, с медали, пълен с мечти, а баща ѝ беше много богат — каза той с горчив цинизъм. — Ожених се за нея на малка церемония и започнах да подготвям кампанията си за сената. След това се срещнахме отново и осъзнах какъв глупак съм бил. Искях да ти кажа, че съм женен, но все отлагах и накрая се оказа прекалено късно. Също като сега.

— Това е минало — каза Лета, без да крие тъгата си. — Не можем да променим нищо.

— Ще ми повярваш ли, ако ти призная, че ми се иска да беше възможно? — попита нежно той.

Тя се усмихна с малко повече топлота.

— Да, но това няма да промени нещата.

Той взе ръката ѝ и видя, че все още носи пръстена, който ѝ бе подарил толкова отдавна.

— Никога не го свалям — каза срамежливо тя.

Той повдигна ръката ѝ към устните си и нежно я целуна.

— Дала си моя на Тейт.

— Да, ръцете му са същия размер като твоите. Той не знае нищо за пръстена — добави тя. — Както не знаеше и за теб. Съжалявам. Мислех си, че постъпвам правилно.

Той пусна ръката ѝ.

— Разбирам напълно. Странно, винаги ми е доставяло някакво удоволствие присъствието на Тейт, дори и когато ме дразнеше толкова много. Карахме се много, но знаеш, че никога няма да те изненада подличко. А и единствения случай, когато имаше нужда от помощ, се обърна към мен — спомни си сенаторът. — С Пиърс Хътън и

момичето, за което Хътън се ожени, доведоха при мен един арабин-изгнаник, който беше готов да разкрие истината за едно съмнително въстание, което щеше да въввлече страната му във война. Обадох се на приятел в телевизията и нещата си дойдоха на място. — Той се усмихна при спомена. — Само си представи! Никога преди не съм се замислял. Имаше и други възможности, но той се обърна към мен.

— Може и да не те харесва много — промърмори Сесили, — но винаги те е уважавал. Мисли, че си арогантен и инатлив — добави през смях тя.

— Май всички знаем как се е сдобил и той с тези качества, нали? — попита той с гордост в гласа.

Никой не оспори твърдението му. Той остана доста време. Двамата с Лета седнаха на канапето и се разговориха за хора, които са познавали, за местата, където са ходили заедно. Сякаш изминалите тридесет и шест години не бяха изминали. Малко по-късно вече се държаша за ръце. Говориха за Тейт, но им беше тъжно. Сесили ги наблюдаваше и си мислеше колко трудно им е било да разкрият истината пред сина си. Тя леко докосна корема си, притеснена заради собствената си тайна. Изглежда всичко щеше да се повтори с нея.

— Той я вбеси — каза Лета, след като Мат се опита, но не успя да привлече вниманието на Сесили.

— Добре казано — съгласи се той и се усмихна на Сесили, която излезе от унеса със смях.

— Не съм бясна — каза тя. — Поне не много. Той преживя страхотен удар. Ще му трябва време, за да се съвземе.

— Повече време, отколкото ни остава. — Сенаторът погледна ролекса си, намръщи се и се изправи. — Трябва да се разправам с един колега заради промените в новия бюджет. Моля да ме извините, но много трудно го открива човек, освен късно вечер.

Сесили си взе довиждане с него.

— Радвам се, че дойде. Ще трябва да се съберем отново.

— Защо не дойдете двете у дома утре вечер. Аз не мога да готвя, но главният готвач приготвя страшни пилета. Какво ще кажете? Ще изпратя колата да ви вземе.

— Не ли малко опасно точно сега? — попита притеснена Сесили.

— Всеки момент ще се разчуе — каза ѝ той. — Да правят каквото искат с информацията. Намерил съм хора, които да помогнат на Том Черния нож, а крадливият му внук вече е зад решетките. Тейт знае истината. Двамата с Лета ще се справим. Нали? — обърна се той към по-възрастната жена с усмивка, която бе въплъщение на мечтите ѝ.

Годините на страдания и лишения бяха запечатани във фините бръчици, но тя се усмихна от все сърце.

— Всичко мога да понеса.

Той кимна и в очите му искреше същата гордост, която изпитваше и към сина им.

— Значи?

— Ще дойдем.

— Доведи Колби ако се появи — добави той.

— Не знам къде е — каза тя и се намръщи, защото го нямаше вече доста време. — Каза, че заминава за Аризона, но това беше, когато си тръгнах от „Уапити“. Не може да е останал там толкова време.

— Сигурно не е в страната — отвърна прекалено небрежно Мат, но Сесили не обърна внимание. — Ако се появи, му кажи, че е поканен.

— Благодаря — каза Сесили и се зае да разчиства масата, а Лета тръгна да изпрати госта.

Холдън отвори вратата и притегли Лета в празния коридор.

— Мат — опита се да протестира тя.

Той я пое в прегръдките си и се наведе да я целуне, влагайки желанието, потискано години наред. Тя бе същата както си я бе представял през всяка една от изминалите години и имаше вкус на божествена амброзия. Ръцете му я обгърнаха, устните му изискваха. Тя се стегна за минутка, след това въздъхна и се притисна до него, притегляйки го към себе си.

Най-сетне той вдигна глава. Сърцето му биеше бързо също като нейното. Жадно се вгледа в замъглените ѝ очи.

— Дарила си ме с дете. Дала си ми син. — Пое лицето ѝ в едрите си длани. — Това не беше просто една кратка връзка, Лета. Аз те обичах!

— Знам. — Очите ѝ плувнаха в сълзи. — Аз също те обичах. Но ти беше женен. Какво можех да ти кажа? Тя щеше да те накара да си

платиш заради Тейт.

— И тебе. А също и Тейт. Изгубих толкова много, скъпа, толкова много години. — Той избърса сълзите й. — Не плачи. Всичко ще се оправи. Бяхме загубени един за друг, но вече няма да скърбим, няма да сме самотни и докато съм жив, няма да позволя на никой да те нарани!

Тя не можеше да спре. Чудно, до този ден не бе плакала, успяваше да потисне болката от гнева на сина си. Но сега Мат я прегръщаше и вече не се чувстваше сама. Отпусна глава на сакото му и се предаде на мъчителните самотни години, прекарани без него, на болката, причинена от враждебното отношение на Тейт.

Той избърса очите й с кърпичката си. Неговите очи също блестяха издайнически.

— Кръстила си го на баща ми. Рене.

Тя се усмихна.

— Да. Срещала съм го само веднъж. Прецених, че Тейт трябва да носи неговото име.

— След като спечелих поста в сената, той се премести в Мароко. Майка ми вече беше починала. Казваше, че не може да остане под един покрив с Мейвис, когато се преместихме в Мериленд — обясни мрачно той. — Много я мразеше. Никога не ми прости, че съм те оставил.

— Няма смисъл да съжаляваме — каза тя.

— Така е. Но една рана трябва да се почисти, за да може да зарасне. — Наведе се към нея с усмивка. — Ще ви чакам утре вечер.

— Обикна ли я поне малко? — не се въздържа Лета.

— С годините се привързах към нея и я съжалявах. Човек не може да обича такава жена. А и не се ожених по любов. Направих огромна грешка, Лета и двамата страдахме заради нея. Сега нашият син страда. Никога нямаше да ми кажеш, ако не се беше случило това, нали?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Исках да ти кажа, но се страхувах. Беше минало много време. Мислех, че ще ме намразиш.

Той поклати глава.

— Никога не бих могъл да те намразя. Имам съвсем бегла представа какво е трябвало да изтърпите от мъжа ти — отвърна той. — А ти обичаше ли го?

— Не можех — призна тя. — Нямах за какво да го обикне човек. Знаеше, че съм бременна, но нямаше представа кой е бащата. Казваше, че ме обича достатъчно, за да приеме и детето, и мен. Мислеше си, че любовта му е достатъчно силна, за да приеме Тейт, но не беше така. Когато научи, че не може да стане баща, се превърна в жесток човек. Накрая ни ненавиждаше и двамата. Детството на Тейт беше ужасно.

Лицето на Мат се напрегна.

— Много съжалявам. Но това го е превърнало в мъж — отвърна той. — Трудностите са ни калили, както огънят калява стоманата.

— Така казват. — Тя проследи бръчките по лицето му с върховете на пръстите си, сякаш отново го опознаваше. — Мислех за теб, когато лежах сама в тъмнината. Имах само Тейт. Той ми беше утехата, когато се чувствах загубена и ме беше страх.

— И аз си мислех за теб — отвърна той. В очите му се криеха силни чувства, докато търсеше погледа ѝ. — Аз също бях самотен. Докато беше жива и откакто почина.

Тя кимна.

— Какво проклятие, да желаеш да имаш до себе си само един човек.

Той я привлече в ръцете си и отново я целуна.

— Каква невероятна благословия, да желаеш да имаш само един човек до себе си, и да ти отвръщат със същото, дори и след тридесет и шест години — прошепна той.

Най-сетне си тръгна. Лета се върна в апартамента с подпухнали устни и искрящи очи.

— Ето как си разбрала — каза игриво Сесили със стисната уста, когато си спомни разбиращия поглед на Лета, след като Сесили и Тейт бяха останали сами в хола онзи път в къщата ѝ.

— Какво? — попита разсеяно Лета.

— Нищо. Приключих с кухнята. Време е за лягане.

— Да — съгласи се Лета, очите ѝ пълни с мечти. — Утре ще бъде един чудесен ден.

Наистина денят беше чудесен. Лета и Мат разгледаха цялата къща, а Сесили остана да пие кафе на сребърен поднос в хола. Тя

помоли да не участва в обиколката, защото знаеше, че двамата с удоволствие биха се насладили на малко време заедно.

Тя не знаеше, че първата стая, в която влязоха, беше на Мат. Едва изчакаха да заключат вратата и се хвърлиха на огромното легло с преплетени ръце и крака.

— Тук... двамата с нея...? — прошепна тя докато устата му пълзеше по тялото ѝ.

— Никога тук — рече натъртено той. — Никога с нея! Никога и с... друга!

Докато ѝ отговаряше се опитваше да свали дрехите ѝ. Тялото ѝ бе меко и красиво, изпълнено с желание, също както преди години. Нейните ръце също се опитваха да махнат дрехите му и трескаво дърпаха колана и копчетата.

Целуваха се и се докосваха, а след това се смяха, когато разбраха, че годините не са забравили да наложат своя отпечатък върху издръжливостта им. Но той я любеше със същата сладост, както и в младостта им, не бързаше, нагласяваше се постепенно, докато гладът прерасна в необузdana страст.

Целуна я и я намести и чу тихият ѝ стон, когато тялото ѝ го прие за пръв път след толкова години. Повдигна глава и се взря усмихнат в любимите ѝ очи.

— Ти не знаеш ли, че старците не се любят — прошепна той и започна да се движи отново, много внимателно. — Така четох някъде.

Пръстите ѝ се вмъкнаха в гъстата му хладна коса.

— Престани да четеш книги.

Косата ѝ се стелеше по раменете. Той я събра с една ръка и я поднесе към устата си, а тялото му се движеше топло и чувствено върху нея.

Тя целуна гърлото му и плъзна език под брадичката. Усети как сърцето му бие лудо.

— Спомням си, че това ти харесваше — прошепна тя. — И това също...

Той простена.

— О, да. — Тя се изви към него, усещайки как тялото му се спуска над нейното, следвайки бързия нестихващ ритъм, който сякаш я издигаше в рая. Тя възкликна, когато отново я обзеха напълно забравени чувства.

— На моята... възраст! — извика задавено тя, стискайки зъби, когато екстазът я заля с топлите си вълни. — Мат!

Името му прозвуча като вопъл и той едва го чу над бесния ритъм на сърцето си. Не бе успял да се сдържи достатъчно дълго, за да я задоволи. Тя дори нямаше представа колко години са минали откакто е бил за последен път с жена. А сега, с Лета, с жената, която обичаше, която винаги бе обичал...

Той простена до устните ѝ, разтърсен от удоволствието. Не можеше да диша. Сякаш умираше, сякаш се раждаше, плаваше през огън. Изрече задъхано името ѝ и се напрегна, чудейки се дали ще преживее това усещане.

Тя се засмя. Той чу игривите нотки в гласа ѝ от много далече. Отвори очи. Лежеше по гръб, напълно гол, а тя го наблюдаваше.

— Сега си също толкова красив, както и през онази нощ, когато създадохме нашия син — прошепна тя и се наведе да го целуне нежно.

Пръстите му проследиха извитите дълги вежди, бузите, устните.

— Искан ми се да имаме още едно дете — въздъхна той.

— И аз искам, но вече съм твърде стара — каза тъжно тя. Отпусна буза на широките му влажни гърди и погали сребърните косъмчета. — Вече ни е време да чакаме внучета, ако някога ни прости.

Той я притисна силно, сякаш прегръдката щеше да я пази. Исканше да я защитава от всичко и всички.

Тя разбра погрешно жеста му. Усмихна се и въздъхна.

— Не можем да го направим отново. Сесили ще реши, че сме я изоставили.

Ръката му приглади дългата коса.

— Тя сигурно много добре знае какво правим — отвърна той през смях. — Тя те обича.

— И тебе те харесва. Можем да я осиновим.

— По-добре синът ни да се ожени за нея.

Тя се усмихна широко.

— Да знаеш как ми се иска.

Тя се изправи и се протегна. Стана ѝ приятно как той гледа все още стегнатите ѝ гърди. — Последния път, когато се чувствах така беше преди тридесет и шест години — призна тя.

— Мога да кажа същото и за себе си — отвърна той.

Тя срещна погледа му, готова да си тръгне отново. Ще трябва да се прибере в резервата, у дома.

Той четеше мислите ѝ много по-добре, отколкото тя си мислеше. Привлече ръката ѝ към устата си.

— Знам, че е прекалено късно, но искам да се ожениш за мен. Още тази седмица. Възможно най-скоро.

Тя бе изненадана. Не знаеше какво да каже.

— Обичам те — каза той. — Никога не съм преставал да те обичам. Прости ми и кажи „да“.

Представи си какво я очаква ако каже „да“. Трябваше да е негова домакиня. Щеше да се налага да посреща приятелите му, да ходи на благотворителни вечери, да носи скъпи дизайнерски дрехи и да се представи като изтънчена дама.

— Животът ти е съвсем различен от моя — започна тя.

— Не започвай — измърмори той. — Видях какво причиниха подобни думи на Сесили, когато Тейт използва тези аргументи пред нея и наблегна на различията. При мен този номер няма да мине. Обичаме се твърде много, за да се притесняваме за тривиални неща. Кажи „да“. По-късно ще отработим подробностите.

— Ще трябва да ходим на партита, на благотво... — Той я привлече в ръцете си и я целуна нежно. — Не съм запозната с етикета — опита отново тя. Той я прехвърли върху себе си. Дългият му крак раздели нейните и той я целуна. — О, по дяволите, какво пък толкова — прошепна тя и обви крака около неговите, стенички, когато ставите изпукаха в знак на протест.

— Артрит ли е това? — попита той.

— Остеоартрит.

— И аз го имам. — Той се премести с пъшкане и се отпусна до нея. — Някой ден ще трябва да измислим нови пози. Но сега... вече е прекалено късно... Лета! — пое шумно въздух той.

Не ѝ беше останал дъх, за да му отговори, но той дори не забеляза. Без да обръщат внимание на ставите, които напомняха за себе си, те успяха да направят неща, напълно неспоредни за хора на тяхната възраст. А някои от тях дори неспоменати в книгите.

Сесили разбра, че ще се женят, още преди да ѝ кажат. Личеше по начина, по който се гледаха, по обожанието и нескрития захлас. Не можеха да издържат далеч един от друг. Завиждаше им най-чистосърдечно.

Лета не се прибра с нея в апартамента, но Сесили не очакваше друго. Сега вече по-възрастната жена се превърна в най-скъпото, в безценното съкровище на Мат Холдън и щеше да остане в ръцете му, докато сложи халка на пръста ѝ. Беше трогателно.

На следващата сутрин, точно когато Сесили излизаше от банята, на вратата се звънна. Обу бикини и облеche тежката хавлия, тъй като очакваше да види Лета. На вратата стоеше Колби, по-изморен от обикновено.

— Влизай! — каза ентузиазирано тя и го дръпна навътре. — Имам да ти разказвам толкова много неща!

— И аз имам да ти разказвам — каза едва-едва той, без да се усмихва. — Страхувам се, че няма да ти хареса.

Тя го изгледа уплашено, докато влизаше. Колби изглеждаше напълно изтощен.

— Къде беше? — попита тя.

— Последно — у Мат Холдън — отвърна той.

— Защо?

— Беше ми поръчал да му свърша нещо във връзка с нашия приятел Том. Успях да накарам свидетеля да проговори. Всичко с Том ще бъде наред.

Той направи гримаса и погледна Сесили.

— Поканиха ме да пия кафе с тях. Ако не бях останал, нямаше да се окажа в центъра на тази бъркотия.

— Каква бъркотия?

— Забъркаха я сенаторът и побеснелият Тейт Уинтроп.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сесили се загърна по-плътно с хавлията и седна.

— Хайде. Разказвай!

— Момент.

Той извади същия уред, който го беше виждала да използва и преди, включи го и го постави на масата.

— За всеки случай — каза той. — Може да има подслушвателни устройства, а аз трябва да внимавам.

— Благодаря — отвърна тя. — Сенаторът изпрати някакъв човек в офиса да провери. Там е другото място, където се чувствам в безопасност. — Тя се поколеба. — Как е Тейт?

Той се отпусна на стола срещу нея и изпъшка раздражено.

— Това не е човекът, когото познавах.

В очите ѝ бе скрита мълчалива тъга.

— Ти не знаеш ли каква е причината?

— И още как! — усмихна се криво той. — Нарече Мат Холдън с всякакви имена, освен мъж, а след това се зае с майка си. Беше възмутен, че е крила кой е истинският му баща години наред, че му е затворила телефона, когато ѝ се е обадил, за да разбере истината. Съвсем побесня, когато научи, че се е преместила да живее при Холдън. Нарече я... не мога да го повторя.

— Какво стана? — настоя Сесили, когато той замълча.

— Сенатор Холдън го запрати с един удар на канапето. Лета се намеси и прекрати боя, но Тейт изфуча навън като луд и се закле никога повече да не им проговори...

Познаваше Тейт от години и очакваше това да се случи. Стана ѝ жал за Лета и Мат.

— Знаеш ли къде отиде? — попита тя.

— Не каза. Не посмях да го попитам — добави мрачно той. — Напоследък с Тейт нещо не се разбираме.

— Каква неразбория.

— Всичко ще си дойде на мястото — добави той. — Хората се ядосват, после го преодоляват.

— Тейт няма да го преодолее.

— Е, може поне да се опита да се държи човешки. — Той се намръщи. — Защо си тук? Понеделник сутрин е.

Тя отново пристегна хавлията.

— Прилоша ми сутринта. Щом ми премине, ще отида на работа.

— Прилошало ти е... сутринта?

Тя срещна шокирания му поглед.

— Точно така — наклони глава тя. — Хайде, давай. Попитай ме кой е бащата.

Той се усмихна.

— Толкова ли глупав ти изглеждам?

Тя отметна късата си коса с въздишка.

— Той не знае, а ти няма да му кажеш и дума. На английски, на езика на апахите или на лакотите — натъртено изрече тя, защитавайки се от всякакви изненади.

Той кимна.

— Какво ще правиш?

— Нямам никаква представа — призна тя. — Едва тази сутрин си направих тест за бременност, но и преди това бях сигурна. Трябва да си намеря къде да живея, за да не ме вижда Лета известно време. Не мога да рискувам да разбере и да каже на Тейт. — Тя го погледна. — Къде беше толкова дълго? — попита тя.

— Седях си тихо в един шезлонг, пиех кафе и се опитвах да стана невидим. — Той повдигна вежди, когато забеляза недоверието, изписало се по лицето ѝ. — Някой поне трябва да запази здравия си разум.

— Има една стара поговорка, в която се казва, че ако само ти си успял да запазиш разсъдъка си, когато другите полудяват, значи нямаш представа какво става около теб — каза тя, въпреки че промени малко значението.

— Може и така да е. Но поне лицето ми не е насинено като на някои наши общи познати. — Той се приведе напред. — Ще се ожениш ли за мен?

— Благодаря, Колби — каза мека тя. — Наистина ти благодаря. Няма да бъде честно за никой от нас. Най-вече за теб.

Той скръсти ръце и се облегна на стола.

— Предложението не е ограничено във времето. Аз наистина обичам децата.

— Аз също — отвърна унесено тя. — И момичета, и момчета. Ще съм щастлива каквото и да е.

— И си решила да не казваш на Тейт?

По лицето ѝ се изписа несигурност, породена от въпроса му.

— Поне няма да е скоро. Истината е, че той не ми говори. Каза, че никога няма нито да ми прости, нито да забрави, че съм знаела за баща му и не съм му казала. Сигурна съм, че говореше сериозно.

Изречението ѝ бе много по-красноречиво от спокойния глас. Лицето на Колби стана още по-мрачно, когато се замисли за непреклонността на Тейт.

— Човек, който не може да прощава, не е човек.

— Иди и му го кажи, ако успееш да го намериш. Говорих му, докато прегракнах. Той не чува това, което не желае. — Тя стана. — Отивам да се преоблека и да препека филийки. Ти искаш ли?

— Аз ще ги направя. — Той тръгна към кухнята, а тя се преоблече в широка рокля.

Чувстваше се замаяна, когато влезе в кухнята. Той беше заредил тостера, а кафето ухаеше приятно.

— Надявам се да не си го направил много силно — измрънка тя. — Това е единственото, което ми успокоява стомаха.

— Сварих безкофеиново — отвърна той. — Не трябва да пиеш с кофеин.

— Благодаря, мамо Лейн.

Той ѝ се намръщи.

— Дватамата с Тейт споделяхме всичко. Остави го да прави каквото иска. Готов съм да приема бебето му. Ако не се върне, ще го осиновя.

— Това е област, в която всичките ти умения на командос ще ти изневерят, любими приятелю — обърна се към него тя с много обич. — Много си ми скъп и ако искаш можеш да станеш кръстник на детето. Но съм решила да го отгледам сама.

— Кръстник. — Той обмисляше значението на думата, когато филийките изскочиха от тостера.

— Лошо се изразих — промърмори тя. — Не ме разбирай погрешно. Не желая детето ми да носи мека шапка и автоматичен пистолет.

— Кръстниците командоси са съвсем различни.

— Черните сакове и пълната екипировка не са много по-различни — уведоми го тя.

— Каква си ужасна. Къде отиде приключенският ти дух?

— Виси в банята и се суши. — Тя сипа кафе и двамата седнаха. Той беше намазал филийките с масло и ги бе подредил в една чиния.

— Нямах ли представа къде е? — попита тя, въпреки че вече беше решила да не повдига този въпрос.

— Не. Съжалявам.

— Горката Лета.

— Мат ще се грижи за нея.

— И тя за него. — Тя се загледа в него над чашката с кафе. — Виждаш, че не могат да останат разделени и за секунда. И това е след цели тридесет и шест години.

— Да — отвърна той, докато отхапваше от препечената филийка, все още неспособен да прикрие притеснението си.

— Сега пък какво има?

— Не съм ти казал това, за което дойдох.

— Ами, казвай! — настоя тя.

— Цялата история гръмна тази сутрин. Съобщиха по новините в седем. Сигурно са я отпечатали в повечето вестници.

— За сенатор Холдън ли? — попита напрегнато тя.

— Да, и за незаконния му син. Това е подпалило Тейт, освен ако не съм сбъркал. Ти най-добре знаеш колко мрази публичността.

Тя изпъшка на глас и пусна филийката.

— По дяволите.

— Рано или късно ще те намерят и теб. Можеш да се преместиш или да отидеш на хотел, но се налага да бъдеш на работа, а те ще те причакат там. Най-добре се приготви за въпросите, които ще ти задават. — Лицето му беше мрачно. — Няма да е много приятно.

— Най-хубавото е, че не отидох на лекар — добави тя с неудобство.

— Да, наистина. Бебе. Ако открият за него, това ще бъде върхът на сензацията. Как мислиш ще реагира Тейт, ако чуе за това някоя

сутрин по новините?

Тя потрепери.

— Как можа да го кажеш! — Тя остави последната хапка и отпи кафе. — Как, според теб, го приемат сенаторът и Лета?

— Както можеш да предполагаш — много зле. — Очите му бяха пълни със съчувствие. — Това беше другото, което побърка Тейт. Пак по новините разбра, че майка му се е преместила да живее при истинския му баща. Очите му бяха кървясали от яд, когато пристигна у Холдън.

— Жалко, че Мат не му е помогнал да излезе през прозореца, наместо да го просва на канапето — измърмори тя. — Има нужда някой да му попроямени държанието.

— Не можеш да го обвиняваш, Сесили. Целият му свят е обърнат наопаки.

— Моят също — отвърна нещастно тя. — Също и на родителите му. И всичко това, заради една лъжа, заради един малък пропуск от преди тридесет и шест години. Значи е истина, че недискретностите, които сме си позволили в миналото ни настигат някой ден. Май най-добре е човек да казва истината, колкото и болезнена да е тя. Помниш ли колко ме нарани, когато разбрах, че е крил кой е благодетелят ми. Сигурно вече е забравил.

— Малцина могат да погледнат достатъчно напред в бъдещето, за да предвидят какви ще са последиците от стореното — напомни й той.

Това й напомни нещо. Тейт никога не се бе замислял за предпазни мерки, когато бяха заедно. Нито пък тя. Но тя го обичаше и с радост щеше да отгледа едно дете. Той пък бе фанатик по отношение на смесения произход, а първия път той не знаеше нищо. Много любопитен пропуск за човек, който все повтаря, че не иска деца. Сигурно е решил, че тя пие нещо. Не може да е чак такъв оптимист, нито пък е глупак. Просто си бе загубил главата или просто съществуваше някаква причина, която той нямаше никакво намерение да признае, причина за тази пълна липса на предвидливост. Ами ако все пак искаше дете от нея, макар и подсъзнателно? Звучеше доста интересно. След това си спомни студенината в очите му, когато й каза сбогом, а също и решителността му да си тръгне завинаги. Каза, че никога няма да й прости. Трябваше да му повярва.

— Слушаш ли ме? — попита Колби. — Тази вечер в шест трябва да се кача на самолета и няма да се връщам две-три седмици.

— О, извинявай. Заминаваш ли?

— Да, и не мога да ти кажа къде отивам. — Той допи кафето. — Лета ме помоли да ти предам, че следващия петък двамата със сенатора ще направят малка церемония в онази приятна католическа църква близо до Белия дом. Искаше да ти се обади сама, но е уплашена, че телефонът може да се подслушва.

— Това няма да ме учуди — каза мрачно тя.

— Ще прегледам апартамента, преди да си тръгна — обеща той. — За момента това — той посочи уреда на масичката в хола, — ще ти свърши работа. Сега, какво ще кажеш за още една чаша кафе и тръгвам!

Колби откри едно подслушвателно устройство и я предупреди да не пуска техници, освен ако не провери самоличността им. Не можеше да прецени кой е поставил уреда. Медиите не биха се справили толкова бързо, това беше ясно. Оставаха синдиката по хазарта и онази агенция, наета от Мат Холдън за поддръжка на мерките за сигурност. И в двата случая той бе притеснен, че има хора, които наблюдават или подслушват всичко, което тя казва. Опита се да омаловажи нещата, но я предупреди да не ходи никъде сама. А и трябваше много да внимава и да не казва на никого за състоянието си.

Когато тръгна за работа, откри, че скандалът бе на първа страница на всички вестници. В някои бе представен по-умерено, но всички наблягаха на факта, че републикански сенатор от Южна Дакота има незаконен син.

Пиърс Хътън успя да облекчи Тейт като го изпрати по работа за няколко дни веднага след като се разчу. Мат Холдън, Лета и Сесили нямаха този късмет. Нито пък Одри, но на нея публичността ѝ харесваше и тя преувеличаваше максимално близостта си със сина на сенатора пред пресата.

Дойде и моментът, в който медиите откриха Сесили и тя разбра колко е ужасно да си в центъра на общественото внимание. Репортерите искаха да научат подробности за връзките ѝ с Тейт, Мат Холдън и Лета. Когато разбраха, че Тейт ѝ е плащал образованието, решиха, че му е любовница. Това беше истина, но не и по начина, по който се опитваха да представят нещата. Откри снимката си на първа

страница на един от клюкарските вестници, описана като бившата сексуална робиня на Тейт през младежките ѝ години.

Одри ѝ звънна в офиса, кипяща от гняв, за да я обвини, че е дала фалшива информация.

— Да не мислиш, че на Тейт много ще му хареса? — каза злобно жената. — Обадох му се в Насау и му казах какво си направила. Бесен е, защото си го направила за смях като някакъв перверзник, луд по малолетни! Какъв жалък опит да привлечеш вниманието му!

— Нищо не съм им казвала — изсъска Сесили. — Но не мога да кажа същото и за вас, госпожице Ганън.

— Аз нямам защо да преувеличавам, след като с Тейт ще се женим — каза тя с копrienен глас. — Горката малка Сесили. Да си въобрази, че има някакъв шанс с него. Той те съжалява, а в мен е влюбен. Вече никога няма да ме остави. Фактът, че не е чистокръвен сиукс означава, че няма да се притеснява да се ожени за бяла жена. Та той самият е почти бял.

Сесили беше готова да я удуши.

— Много ти се иска да е така, нали? Но какъвто и да е той, майка му е чистокръвна представителка на племето лакота!

— Майка му е една досадница — каза Одри. — Но той не разговаря вече с нея, така че няма значение. Стой настрана от Тейт, защото ще те накарам да съжаляваш — добави тя с дрезгав от злоба глас. — Не му се обаждай и не идвай да го виждаш. О, и не очаквай да получиш покана за сватбата! Смятаме да се женим по Коледа и поне това репортерите са разбрали правилно!

Тя затвори, преди Сесили да успее да ѝ отговори. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Значи е стигнал достатъчно далече. Наистина щеше да се ожени за тази ужасна сплетница. Стисна зъби и тресна слушалката толкова силно, че ръката я заболя.

— Ти си дори по-лошо наказание, от това, което той заслужава — изсумтя тя и обърна гръб на телефона. — Не бих го пожелала и на най-злия си враг.

Телефонът звънна отново и тя посегна към слушалката, готова да каже на Одри каквото ѝ се полага. Оказа се журналист, който се интересуваше дали историята за Тейт и Сесили е истина и дали наистина са били любовници, докато тя още е била ученичка.

— Разбира се, че не — заяви остро тя. — Но ще ви кажа кое е истина. Тейт Уинтроп ще се жени за вашингтонската светска дама госпожица Одри Ганън на Коледа. Можете да напишете това с благословията ми!

Тя отново тресна слушалката.

Клюката гръмна във вестниците като истинска бомба и Сесили се опитваше да сдържа сълзите си, всеки път, когато видеше красивото лице на Одри на първа страница на някой вестник. Единственото хубаво нещо беше, че престанаха да се интересуват толкова много от нея. Медиите прецениха, че Одри е значително по-фотогенична и разговаря с тях с желание и зарязаха Сесили като остаряла новина. Одри разкриваше интимни подробности от връзката си с Тейт, от които на Сесили ѝ прилошаваше. Тя реши да не чете нищо повече за предстоящата сватба. Тейт бе направил избора си. Нека живее както намери за добре.

Сватбата на Мат и Лета се състоя една седмица по-късно. Колби бе разбрал и се обади на Сесили да ѝ предложи да се върне, в случай че Тейт реши да се появи, но тя не му позволи.

— Не се страхувам от него, Колби — заяви тя. — Много се съмнявам, че ще дойде. Не е нужно да идваш заради мен. Много мило, че ми предложи.

— Да внимаваш — каза той напрегнато. — Не ми е приятно, че някой е поставил подслушвателно устройство в апартамента ти. Все още мисля, че не са от медиите. Притеснявам се.

— Всичко е наред — увери го тя. — Сложила съм си вериги на вратата и знам номера на полицията ако изникне проблем.

Той замълча.

— Просто внимавай. Обещай ми, че ще внимаваш!

— Ще внимавам. — Тя се поколеба. — Колби, да не би да знаеш нещо и да го криеш от мен?

Последва ново мълчание.

— Нека просто кажем, че ако очакваш неприятности, по-добре да ги избегнеш. Нямам какво повече да ти кажа. Да внимаваш. Много да внимаваш.

— Добре. Ти също — добави през смях тя.

— Аз съм стара пушка — каза той. — Иначе нямаше да съм жив — увери я той. — Да се храниш добре и да си пиеш витамините за

бременни.

— Престани да ми натякваш — измърмори тя.

Той се засмя.

— Някой трябва да го прави. Ще се видим, дечко.

— Добре.

Тя затвори. Щеше да се чувства самотна без Колби, но и без това имаше много работа. Зачуди се къде е Тейт и как се справя с ударните вълни, които се опитваха да пометат живота му. Налагаше му се да приеме истината и да преодолее първоначалния шок. Но като знаеше в какво състояние се появи в офиса ѝ, щеше да му е необходимо много време, за да свикне.

Тя отиде на сватбата, облечена в красива синя рокля, един размер по-голяма от обикновено. Денят беше студен и затова си сложи коженото палто и симпатична шапка, която скри късата коса. Палтото бе широко и добре прикриваше закръглеността ѝ. Влезе в църквата, опитвайки се да не обръща внимание на камерите и журналистите, които бяха направили подвижна стена пред входа.

Тъй като не бе роднина с никого, въввлечен в скандала, още повече, след като годежът на Тейт и Одри бе обявен, медиите престанаха с настойчивостта си и тя се поотпусна. Въпреки това, и в апартамента, и в офиса имаше телефонни обаждания. Държеше се любезно, но неотстъпчиво. Нямахше какво да разказва.

По новините гледа колко напористо репортерите преследват сенатора. Най-сетне той се предаде и разказа всичко на един от по-консервативните ежедневници. След това двамата с Лета можеха малко по-лесно да излизат. Лета използва публичността, за да насочи вниманието към проблемите на резервата „Уапители Ридж“. Това бе удивителен пример как лошата слава може да бъде превърната в нещо положително и Сесили се гордееше с начина, по който Лета използва инцидента в полза на резервата. Мат също преливаше от гордост съдейки по широката му усмивка, докато я наблюдаваше пред микрофоните.

В църквата нямаше много хора. Присъстваха предимно приятели на Мат от Конгреса, които се бяха обърнали към пресата в негова подкрепа. Когато влезе, Сесили се спря колебливо, но Лета и Мат се приближиха, за да я поздравят. На бузата на Мат все още личеше белегът от боя със сина му, но сенаторът искреше от щастие в

официалния си костюм и не пускаше ръката на Лета, сякаш се страхуваше, че тя ще избяга. Лета бе в бежов костюм, косата ѝ вдигната в сложна прическа. Изглеждаше изключително елегантна. Сесили ѝ каза и двете се прегърнаха.

— Няма да дойде — каза тъжно Лета. — Изпратихме му покана, но той напълно я пренебрегна.

Сесили знаеше, че говори за сина си. Погали рамото на по-възрастната жена, за да ѝ вдъхне увереност.

— Поне аз съм тук.

Мат я огледа и в този момент толкова силно ѝ заприлича на Тейт, че сърцето ѝ се сви.

— Добре ли си?

— Колкото може да се очаква — каза кисело тя. — Надявах се, че Тейт ще се появи, за да поговоря с него.

— Де такъв късмет — изръмжа Мат. — Доколкото разбирам си чула какво се случи.

Тя кимна.

— Добре си направил — отвърна му тя с усмивка.

Той се намръщи.

— Не исках да губя самообладание. — Той прегърна Лета, сякаш за да я защити. — Просто влоших нещата още повече.

— Не можеше да стане по-зле — прошепна Лета. — Погледни пред вратата и веднага ще разбереш.

— Поне има полицаи, които не ги пускат да нахлуят вътре — посочи Мат. Обърна се към олтара, видя, че свещеникът вече е на мястото си и се усмихна. — Започваме — добави той и се усмихна нежно на Лета. — Хайде.

Тя стисна ръката му и се усмихна на Сесили.

— Пожелай ми късмет.

— Нямаш нужда от късмет — отвърна топло Сесили. — Радвам се, че нещата се подредиха така добре при вас двамата.

— Още не сме стигнали края на тунела — каза Мат. — Но за това ще поговорим по-късно. Ще обядваме в Карлтън с някои от членовете на Конгреса, които дойдоха за подкрепа — добави той и помахаше с ръка на неколцина достолепни господа, седнали на първия ред. — Искаш ли да дойдеш?

Тя поклати глава.

— Благодаря, но помолих да ме пуснат само за церемонията. Доктор Филипс е в провинцията, а в музея чакаме делегация, за да обсъждаме бъдещите експонати.

— Не се оставяй да те убеждават за неща, които не харесваш. Кажу на Филипс, че аз съм го казал — настоя Мат. — Като един от основните дарители на музея, мисля, че имам право да се намесвам по отношение на насоката, която поемате.

— Добре.

Тя седна на един от задните редове, докато те вървяха към олтара и малката, но изискана церемония започна.

Не беше сигурна кога точно разбра, че не е сама. От тълпата навън се понесе жужене, но тя не обърна внимание, когато вратата се отвори. Погледна през рамо и видя Тейт изправен до стената в дъното. Беше в костюм на Армани, който му стоеше великолепно. Палтото си бе прехвърлил на ръката. Стоеше облегал, наблюдавайки гневно церемонията. Изглеждаше различно, но Сесили не разбра веднага какво има. Определено не беше синината на скулата, там, където Мат го е ударил. Имаше нещо друго... В този момент разбра. Косата му бе подстригана късо, като нейната. Той я погледна гневно.

Сесили нямаше намерение да се свие на мястото си и да го остави да си мисли, че се страхува от него. Съобразявайки се с тържественото събитие, тя стана и отиде при него до вратата.

— Все пак дойде. Въпреки синините — прошепна тя с шеговитата усмивка, взирайки се в жълто-зеленото петно на брадата, оставено от Мат.

Погледна я със заплашителен блясък в очите. Не отговори, само я наблюдаваше, отбелязвайки разликата във външния ѝ вид. Очите му се присвиха, когато се спряха на късата коса. Стори ѝ се, че присви очи, но причината може да беше в светлината.

Очите му отново се отклониха към церемонията. Не каза нищо. Нямаше какво да каже. Той си бе отрязал косата. В неговата култура — част от него все още ѝ принадлежеше — отрязването на косата бе знак на скръб.

Знаеше, че го боли, тъй като хората, които най-много бе обичал на този свят, са го излъгали. Искаше ѝ се да му каже, че с всеки следващ ден болката ще отслабва, че е по-добре да знае истината, отколкото да живее в лъжа. Искаше да му каже, че смесването на две

култури не означава, че е настъпил краят на света. Но той стоеше, без да трепва, същинска каменна статуя, стиснал зъби толкова силно, че мускулите му изпъкваха. С нищо не показва, че тя е до него.

— Между другото, поздравявам те за годеща — каза тя без следа от горчивина в гласа. — Радвам се, че си щастлив.

Очите му напълно безизразно посрещнаха нейните.

— Не си се изразила така пред репортерите — каза студено той. — Не мога да повярвам, че си способна да стигнеш до там, само за да ми отмъстиш.

— До къде? — попита тя.

— Да пуснеш такава неща в жълтата преса — обясни той. — Мразя те за това.

Сигурно става въпрос за непълнолетната сексиграчка, помисли си тя. Погледна го ядосано.

— И аз те мразя щом можеш да повярваш, че бих направила неща толкова подло — отвърна тя.

Той се намръщи към нея. Не се опитваше да прикрие гнева си. Беше го предала по всеки възможен начин, а сега го унижаваше публично като признаваше пред медиите, че му е била любовница, докато е била тийнейджърка. Пълна нелепост. След това беше довършила удара си, заявявайки, че той смята да се жени за Одри по Коледа. Не можеше да повярва, че е толкова отмъстителна. Одри не се отделяше от него нито за миг и разказваше на всички за сватбата. Не че хората вече не бяха прочели във вестниците. Гадеше му се при самата мисъл за подобно неща. Нямаше начин да се обвърже с Одри. Не че би признал това на Сесили, не и след като го беше продала.

Понечи да каже неща, но размисли и обърна гневните си очи към двойката пред олтара.

След минута Сесили се върна на мястото си. Повече не го погледна.

Той остана сам в дъното на църквата, вплетен в мрежите на гнева и объркването. Мразеше човека, който се оказа истинският му баща, мразеше майка си, защото цял живот го е лъгала, мразеше и Сесили, защото се бе набъркала във всичко това. Не знаеше защо изобщо дойде, освен че е редно, въпреки че бе разтърсен и гневен.

Погледна към Сесили и присви очи. Веднага забеляза, че си е подстригала косата, също като него. Зачуди се защо. Неговото

извинение бе скръбта, но се съмняваше, че тя изпитва подобни чувства. Прекарваше достатъчно време с Колби. Може пък на него да му харесва повече с къса коса. Мисълта за Сесили с друг мъж, след всичко, което бяха преживели заедно, го прободеше. Напоследък всичко му действаше така. Дълбоко в себе си бе доволен, че е разбрал истината за родителите си, но все още не можеше да се пребори с обидата. Погледна напред, където приглушените гласове бръмчаха в ушите му като пчели. Зачуди се дали болката някога ще премине.

Минути по-късно, свещеникът обяви Лета и Мат Холдън за мъж и жена. Сесили внимаваше да не поглежда назад, когато стана и се приближи, за да ги поздрави.

Мат я прегърна и едва тогава забеляза през рамото ѝ кой стои в дъното.

— Точно това ли ми трябваше — измърмори той. — Точно това!

Очите на Сесили проследиха изпълнения му с отвращение поглед и сърцето ѝ подскочи, когато забеляза Одри, притисната към ръката на Тейт. Значи затова беше толкова дръпнат. Чакал е Одри. Сесили се почувства напълно загубена. Сега вече знаеше, че Одри не е лъгала за връзката им. Двамата погледнаха още веднъж към Лета и Мат и излязоха. Тейт не се обърна. Одри не можа да се сдържи, но го направи с хитра усмивка, предназначена за Сесили.

— Поне дойде — каза Лета, опитвайки се да говори весело. — Много мило от негова страна, като имаме предвид обстоятелствата.

Мат искаше да каже нещо, но се отказа. Хвана Лета за ръка и повече не погледна към задната част на църквата.

Следващите три седмици преминаха невъобразимо бавно. Тейт изглежда отново беше извън страната, а и Колби не се обаждаше. Един петък следобед, докато се опитваше да се справи с оплакванията на индианска делегация от Монтана, ситен мокър сняг започна да засипва прозореца на офиса. С напредването на бременността се чувстваше все по-уморена. След като обядва, групата от Монтана се събра в офиса ѝ, за да протестира заради експонатите, предадени на музея от по-възрастните представители на племето. Те не бяха от племенния съвет и имаха връзки с някакви военни групировки. Сесили успя да се справи с тях, след като им обеща да получат необходимата публичност

след откриването на изложбата. Това ги учуди. Бяха си имали разпратии и с други бюрократи и очакваха празни извинения, след което сигурно щяха да ги отпратят. Сесили говореше с тях с дълбоко познаване на проблемите им.

Едно от положителните неща от последните десетилетия бе обновената гордост на американските индианци в наследството и културата им. Всичко това идваше от факта, че индианците сами говореха за суверенитет, изискваха промени и търсеха сметка от агенциите, които отговаряха за тях. Малко по малко нещата се оправяха. Все повече индианци учеха право и съществуваше поне една организация, която им осигуряваше правна защита в съда.

Сесили бе горда, че разбира достатъчно добре проблемите им и говореше авторитетно за методите, които могат да променят условията на живот в резерватите. Тя дори направи предложения, които ги изненадаха приятно.

Един от по-възрастните членове на племето ѝ се усмихна, когато си тръгнаха.

— И тебе си те бива — прошепна той.

Тя също му се усмихна, зарадвана от комплимента.

— Благодаря.

Мокрият сняг не спираше да вали. Това не беше изненадващо за Вашингтон през ноември, но Сесили не бе слушала прогнозата за времето и сега се притесни. Обувките ѝ бяха с хлъзгави подметки и нисък ток и едва щеше да успее да стигне до колата.

Чудеше се дали Тейт е чул съобщението, което му остави на автоматичния секретар за публикуването във вестниците. Искаше той разбере, че не тя е казала тази сензационна лъжа пред пресата, но искаше той да разбере, че Одри ѝ е казала за сватбата им. Тя просто бе повторила чувото от нея. Сигурно за него нямаше да има значение, но искаше да изчисти името си. Не бе толкова зловна, че да му причини това, особено след като знаеше колко много цени той тайната на личния живот.

Дори не забеляза тъмната кола в долния край на паркинга. Нямаше представа, че шофьорът я е следвал по петите цяла седмица.

Когато тръгна към колата си, другата даде газ и се понесе към нея, а веригите я държаха в утъпканата от другите следи пътека.

Сесили, все още замислена за приятно протеклата среща в офиса си гледаше в краката. Чу мотора на колата, но обърна внимание, едва когато близкият шум я притесни и едва тогава вдигна поглед, тъкмо навреме, за да види, че се насочва право към нея. Остана напълно заслепена от светлините.

Вдигна ръка и пое шумно въздух, отскачайки на една страна. В последния миг успя да избегне челния удар. Както и бе очаквала, кракът ѝ се хлъзна на тротоара. Тя извика и падна върху бетонния бордюр, който ограждаше празния паркинг и се плъзна на пътя пред някаква приближаваща се кола. Последното, което си спомняше беше ужасяващия писък на спирачките по хлъзгавата настилка.

Свести се в бърза помощ. Ръцете ѝ веднага се насочиха към корема и тя се огледа за лекар, за сестра, за който и да е.

Една сестра улови погледа ѝ и се усмихна.

— Всичко е наред — каза мило тя. — Бебето е добре.

Сесили изпусна въздуха, който сдържаше. Благодаря ти, господи за малките чудеса!

— Имате неприятни натъртвания и навехната китка — продължи сестрата. — Докторът настоява да останете за наблюдение през нощта. Имате и леко сътресение.

— Имам страхотно главоболие — призна Сесили.

— Той ще ви даде нещо. Подхлъзнали сте се на леда, сигурно.

Сесили се поколеба.

— Нещо такова.

Не искаше да разкаже какво точно се е случило, не и докато не поговори с Мат Холдън. Колата се бе опитала да я блъсне. Ако не бе отскочила навреме, сигурно щеше да е мъртва. Но когато падна на пътя, за малко не загина. В момента бе прекалено разстроена, за да мисли и говори.

Сестрата се усмихна.

— Има ли на кого да съобщим? Имате ли семейство?

Сесили притвори очи, защото успокоителното, което ѝ бяха дали започваше да действа.

— Нямам семейство — прошепна сънено тя. — Нямам си никого.

Това бе самата истина, въпреки че Лета щеше да е изненадана и учудена ако я чуеше. Лета веднага би дошла, но Сесили не би ѝ причинила подобно нещо. Поне не по време на медения месец. Двамата с Мат бяха успели да заминат за малко в Насау и Сесили нямаше да им се обади, за да се върнат. Освен това, бебето е единственото ѝ семейство. Постави ръце на заоблената си талия с унесена усмивка и избута някъде дълбоко в съзнанието си ужаса на случилото се.

Два дни по-късно я изписаха, след като ѝ бяха направили множество изследвания. Китката ѝ бе бинтована и трябваше да я държи неподвижно, докато не се излекува. За щастие това беше лявата ѝ ръка, не дясната и можеше да продължи да работи.

Поне репортерите не плъзнаха след нея в болницата. Но сега във Вашингтон назряваше един пикантен нов скандал и скритото минало на Мат Холдън вече оставаше в историята.

Сесили се зачуди къде е Тейт. Сигурно е завел Одри на някое тайно място. Намеренията му бяха повече от очевидни, след като я доведе на сватбата на родителите си. Всеки пък, когато си помислеше за това, знаеше, че цял живот пред очите ѝ ще стои образът на Тейт, който ѝ обръща гръб. Нищо друго не ѝ бе причинявало такава болка.

Тя не забрави какво се е случило на паркинга. Нямаше представа, как да постъпи. Сигурно трябва да каже на някого. След като шофьорът се бе опитал да я убие веднъж, положително щеше да опита пак. Единствените, които можеха да имат нещо против нея, бяха онези от синдиката, а шефът им бе пратен в затвора и сигурно нямаше търпение да я види закопана.

Обу широки панталони и син суитшърт и си направи половин кафеварка кафе без кофеин. Намаза си половин кифла с обезмаслено сирене и седна на масата, отхапвайки по малко, докато врялото кафе изстине. Не беше гладна, но трябваше да се храни заради бебето.

— Извинявай, мъниче — прошепна тя и погледна към неапетитната кифла. Остави я. — Трябва да ям плодове и зеленчуци, и риба, и бобови с високо съдържание на протеини, нали така? Утре ще отидем на пазар...

На вратата се звънна. Това трябва да Колби. Вече трябваше да се върнал. Може да му каже какво се е случило и той ще се погрижи.

Усети как ѝ олеква, когато посегна да отвори вратата. Усмивката и мигновено се стопи. На вратата стоеше Тейт.

Той я гледаше, преценяваше изпитото прежълтяло лице, очилата отново кацнали на носа, защото не можеше да си сложи лещите заради превръзката на ръката. Той беше с черно поло и панталон. Изглеждаше много изискан. С тази къса коса вече не приличаше на лакот.

— Какво искаш? — попита тихо Сесили, без да го поздрави.

Гърдите му се повдигаха.

— Трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим — каза напрегнато тя, припомняйки си думите му при последната им среща, на сватбата на Лета.

— Трябва, и още как. Била си в болница — каза рязко той. — Закарали са те с линейка преди два дни.

Как ли беше разбрал?

— Подхлъзнах се на леда — отвърна тя и отмести очи. — Сега съм добре.

Той не сваляше очи от нея и изглеждаше притеснен и загрижен.

— Казала си на персонала в болницата, че нямаш семейство, на което да съобщят.

— Нямам — отвърна тя и го погледна гневно. — Освен може би Лета. Двамата с Мат са в Насау на малко позакъснял меден месец и нямах никакво намерение да ги притеснявам.

Това сякаш го притесни. Той се облегна на касата на вратата и се намръщи.

— Без значение какви недоразумения имаме, ти винаги ще си останеш част от семейството за мен.

Зачуди се как ли е приел съобщението ѝ. Беше готова да попита, но нямаше смисъл.

Тя повдигна брадичка, без да се усмихва.

— Много съм уморена — каза тя. — Ако това е всичко, което искаше да казваш...

Стори ѝ се странно, че той се колебае.

— Не, не е всичко, Сесили. Много по-удобно ще ни бъде ако седнем и поговорим. Не е ли така?

Не искаше той да влиза в апартамента ѝ. Беше изтощена, болеше я всичко и започваше да ѝ се гади, а и щом го видя, старите рани отново се отвориха. Очите ѝ я предадоха.

— Моля те, Тейт, върви си — каза уморено тя. — Вече си казахме всичко, което трябваше. Ти си живеи живота и ме остави да намеря спокойствие в моя.

— Не мога да го направя — отвърна той, а гласът му стана още по-напрегнат. Побутна я внимателно навътре и затвори вратата. Не можеше нищо да прецени по изражението му. Там ту се появяваше загриженост, ту ранимост и любопитство. — Наех един човек да те наглежда, след като скандалът се разрази. Ти не си паднала на леда, Сесили. Някаква кола се е опитала да те прегази и мътните я взели, но почти е успяла. Ще ми кажеш какво става и то веднага!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сесили изгледа Тейт с нескрито раздражение, но отстъпи. Тръгна пред него към малкия хол и му предложи да седне на канапето. Тя се сви на любимия си фотьойл, изпълнена с възмущение и болка, но твърдо решена да не ги показва. Само сърцето ѝ ако можеше да бие побавно. Само ако можеше да забрави усещането, когато е близо до него, когато я прегръща. Той бе притеснен за нея само заради миналото.

— Разполагам с цял ден — натъртено изрече той и остави палтото си на канапето.

— Вървах към колата, когато случайно вдигнах поглед и видях черна кола, която ми се стори, че идва към мене. Отскочих от пътя ѝ, подхлъзнах се на леда, паднах върху насипа и изглежда съм се свлякла точно на пътя на приближаващ автомобил. Сигурно човекът е имал вериги и добри спирачки, защото едвам ме е закачил. Получила съм сътресение и съм си изкълчила китката, когато съм паднала. — Тя вдигна ръка, за да му покаже превръзката. — Задържаха ме за наблюдение и ми бинтоваха ръката. Сега вече съм добре.

Разказа му само най-основното. Изглеждаше по-бледа от обикновено, лицето ѝ бе изпито, тревожно. Мисълта, че някой едва не я е убил му причини болка.

— Ти ли си казала на лекарите да не дават информация по твоя случай? — попита той.

Тя премигна.

— Да.

Беше помолила да не казват нищо в болницата, защото се страхуваше Тейт да не разбере за злополуката и да не започне да разпитва. Не искаше той да разбира за бебето.

— Защо? — попита кратко той.

Сесили го погледна, опитвайки се да не дава израз на неудобството си.

— Това си е само моя работа — отвърна натъртено тя. Лицето му бе станало толкова мрачно, че тя му обясни още. — Не е станало нищо

страшно, ако затова ме гледаш така загрижено.

Той сякаш се отпусна. Но не много. Приведе се напред към нея. Синината на бузата, където Мат го бе ударил вече я нямаше.

— Кой има причина да иска да те убие?

Тя сви ръце в скута си.

— Мислех, че нямам врагове. Може би някой е преследвал Колби — добавя тя, признавайки един от страховете си, от който не можеше да се отърси. — Той върши различни поръчки, а и хората знаят, че прекарва доста време тук — добави с равен глас тя.

— Да. Той прекарва тук много време — повтори ледено Тейт. — Значи, с други думи, някой се опитва да се добере до Колби чрез тебе.

Тя кимна.

— Доста неправдоподобно.

— Изобщо не е неправдоподобно. Може дори да е някой, който иска да си отмъсти на мен — добави раздразнено той и прекара неспокойните си пръсти през късата коса. Погледна я. — Да не забравяме и Мат Холдън.

Тя кимна.

— И за това съм си мислила. Доста съмнителни личности загубиха мръсните си пари заради него, а някои ги очакват присъди след всичко, което се случи в „Уапити“. — Тя намести краката си. — Търсят отмъщение. Не могат да се доберат до Мат и Лета. Той има двадесет и четири часова охрана. Малко вероятно е отново да се спрат на Том Черния нож. А само пълен идиот би се заел с теб — мислеше на глас тя. — Аз изглежда съм единственото слабо звено във веригата, а Лета и Мат ме обичат. Сигурно са решили да се заемат с единствения човек, до когото имат шансове да се доберат. Поне така си мисля.

Той кимна сериозно.

— Двамата с мъжа, който наблюдава апартамента ти стигнахме до същия извод.

Тя отново се намести, за да ѝ е по-удобно.

— Какви са ми шансовете да ме вмъкнеш в Програмата за защита на свидетелите? — поинтересува се тя.

— Същите, както и да получиш главната роля в следващия филм за Батман. Не си видяла нищо, за което да свидетелстваш.

Тя въздъхна.

— Щом си накарал някой да ме наблюдава, предполагам, че знае как се използва пистолет? — попита с неудобство тя.

— Да. Но ти си моя отговорност...

— Не, не съм. — Гласът ѝ прозвуча много по-спокойно отколкото издаваха заплашително блестящите ѝ очи. — През изминалите осем години бях твоя отговорност. Но това приключи. Живея сама. Във всеки един ден мога да се грижа за себе си. Единственото, от което имам нужда, е някой, който да ме наглежда, докато тази буря отмине и онези мошеници влязат в затвора.

Изражението му я обезкуражи.

— Сесили, хората непрекъснато успяват да избегнат присъдите през най-различни вратички и с помощта на благосклонни съдии. Няма гаранция, че хората, които имаш предвид ще бъдат осъдени. Дори и така, те имат много поддръжници, които си остават на свобода. Ще платят на някого да се добере до теб и да свърши всичко вместо тях.

Тя усети как гаденето отново се надига. Та той описваше един истински кошмар. Беше много по-зле отколкото го описваше, защото нямаше никаква представа за бебето. Погледна го жадно, изпълнена с желание да му признае истината. Но той нямаше да посрещне тази новина с радост. Не, не смееше да му каже за детето.

— Няма да те оставя сама, дори и с подходящ човек, който да е твоя сянка — заяви накрая той. — Или се премести при мен, или аз ще спя на дивана тук. Избирай.

— А къде ще спи Одри? — попита студено тя.

Той едва прикри яростта си.

— В нейния апартамент — прозвуча троснатият отговор.

Всичко у нея пламна. Не можеше да остане с него. Ами нали сутрин ѝ прилошаваше. Тейт не е глупак. Няма да му трябва дълго, за да разбере, че това непрекъснато повръщане и умората се дължат на бременност. Не може да му позволи да разбере.

— Ще се преместя при Мат и Лета, когато се върнат — излъга тя. Лета щеше да забележи бременността ѝ, преди още да ѝ каже. Не смееше да остане и при Лета, но нямаше никакво намерение да му го каже.

Тейт знаеше, че при родителите му ще бъде на сигурно място. Чувстваше се обиден, защото тя дори не искаше да чуе и да го остави да я защити. Двамата с Одри отидоха заедно на сватбата, защото не му

бяха останали сили да отиде сам. Може да го беше направил и нарочно, за да нарани Сесили задето е скрила истината от него и е разправяла какви ли не лъжи пред медиите. Одри пък бе станала толкова прилепчива и ревнива, че той не я бе виждал след сватбата. Искаше му се да каже на Сесили, но изражението ѝ му подсказа, че няма да повярва нито на една дума. Не можеше да ѝ се сърди. Беше продал приятелството им и то заради Одри. Беше преживял истински ад, а липсата му на прозорливост сега започваше да го измъчва.

— Мога да остана и при Колби, когато се върне — добави нарочно тя. Дори се усмихна. — Той ще се грижи за мен.

Черните очи на мъжа се присвиха.

— Едва успява да се погрижи за себе си — заяви той. — Той е загубена душа. Не може да се отърве от миналото, не може и да погледне към бъдещето без Морийн. Не е готов за връзка, с когото и да е, въпреки че си въобразява друго!

Тя не ухапа въдицата.

— Мога да разчитам на Колби. Той ще ми помогне, когато имам нужда.

Тейт не скри разочарованието си.

— Защо не ми разрешаваш аз да ти помогна?

— Колби не е свързан с жена, която ще ревнува времето прекарано с мен. Това е разликата.

Той въздъхна ядосано и в очите му се появиха искри.

— Както изглежда не можеш да се стърпиш да не повдигнеш въпроса.

Сесили се опита да се престори на равнодушна.

— Ти си имаш собствен живот, Тейт. Аз вече не съм част от него. Показа ми го много ясно.

Той стисна зъби.

— Значи с лека ръка зачертаваш миналото? — попита той.

— Нали така искаше — напомни му тя. С някакво изкривено чувство на наслада тя видя как очите му се присвиват. — Каза, че никога няма да забравиш и няма да ми простиш — добави с равен глас тя. — Приех думите ти за истина. Спомените ми за вас с Лета винаги ще бъдат изпълнени с много обич. Но вече съм зряла жена. Имам собствена кариера, бъдеще. Години наред те спъвам финансово и дори не съм го знаела. Сега, след като вече научих...

— За бога! — избухна той, стана и закри със свити юмруци пъхнати в джобовете. — Ако си искала можех да те изпратя в Харвард и дори нямаше да усетя таксите!

— Ти просто не ме разбираш — каза тя и отново усети пристъп на гадене. — Можех да работя и да уча, да си плащам наема и разноските. Нямах нищо против. Но ти ме върза за себе си и аз никога няма да мога да ти се отплатя.

Той престана да крачи и я погледна ядосан.

— Искал ли съм да ми се отблагодаряваш?

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Изглеждаш точно като Мат, когато гледаш така ядосано.

Погледът му стана още по-гневен.

Тя вдигна ръка.

— Да, знам. Не ти се говори за това. Извинявай.

— Всички искат да говорят за това — каза раздразнено той. — От първия ден, когато се разчу трябва да отблъсквам репортери. Как можа да го направят! По националната телевизия!

— Мат нямаше избор — обясни тя. — Ако се беше опитал да се скрие, медиите щяха да полудеят още повече. Той е влиятелен член на сената. Трябваше да мисли как да омаловажи всичко или да каже сбогом на кариерата си.

Тейт чудесно знаеше това, но не се чувстваше по-добре.

— Трябва отново да започнат да четат новините четири пъти на ден, а не на всеки час — каза той. — Имат прекалено много време и почти никакви значителни вести.

— Не ми го казвай на мен! — отвърна тя. — Кажи го на тях.

Той погледна хлътналите ѝ бузи и пребледнялото лице.

— Лошо ли ти е? — попита неочаквано той.

— Не. Защо?

Приближи се до нея.

— Лицето ти е жълто като лимон.

— Паднах лошо. Това доста ме стресна, но вече съм добре — увери го тя.

Той не повярва на обяснението ѝ. У нея имаше нещо по-различно. Не ставаше въпрос за някакво падане, нито пък за уплахата ѝ. Не можеше да прецени какво точно има.

— Зяпаш ме — отрязва го тя, почувствала се притеснена.

— Нещо се е променило — отвърна бавно той. — Има нещо различно в теб.

Тя се насили да не реагира на подозренията му.

— Пораснала съм. Имам отговорна работа и непрекъснати пререкания с най-различни хора заради изложбите — отвърна тя. — А и един друг музей на индианската култура, с повече дарители, източници, експонати и място ни притиска непрекъснато. Имам чувството, че сме излишни.

— Уникални сте — призна той. — Музеят може да е малък, но всичко е представено с невероятен усет към индианската култура. Не сте го напълнили с бюрократи като другите.

— Благодаря — отвърна изненадано тя.

Той сви рамене. Спря точно пред нея, очите му бяха присвити и замислени.

— Криеш нещо, Сесили — каза той и сърцето ѝ подскочи, защото виждаше, че той е убеден в думите си. Между тях винаги бе съществувала връзка, но сега я чувстваше много по-ясно отколкото преди. Причината не беше, че са се любили. Имаше нещо... друго.

Тя отпусна ръце на панталоните си и се опита да си придаде небрежен вид.

— Нищо не мога да скрия от теб — отвърна тя. — Ти веднага ще прозреш лъжата.

— Изобщо нищо не разбрах, когато скри от мен истината за баща ми.

Тя се намръщи. Това ще си остане болно място и каквото и да кажеше нямаше да е достатъчно.

— Изглежда забравяш, че и ти си ме лъгал, Тейт — отвърна тя и вдигна очи към него. — Издържаш ме откакто съм на седемнадесет и трябваше да го науча от Одри.

Той стисна устни.

— Криех го за твое добро.

Тя повдигна ръка.

— Точно така. Какво добро щеше да ти донесе ако знаеше, че Мат ти е баща, преди да ти каже? — Той не отговори. Пръстите му прехвърляха някакви дребни монети в джоба. — Той не знаеше как да подходи, за да ти каже — продължи тя с по-нежен глас. — Ако имаше начин нямаше никога да ти признае истината. Нито пък Лета.

— Защо? — попита той.

— Защото ти толкова се гордееше, че си чистокръвен лакот — обясни тя. — Нищо друго нямаше такова значение за теб. И двамата знаеха колко силно ще те нарани, а Лета се притесняваше, че ще я намразиш, когато разбереш истината.

— Джак Уинтроп ме мразеше — заяви студено той.

— Да, защото не е можел да има собствени деца. Твоето присъствие непрекъснат му е напомняло този факт. Обичал е Лета, а тя е обичала друг. Ти си му напомнял и за това.

Той извърна поглед.

— Една-единствена лъжа, а още оказва влияние.

Тя кимна.

— Дори добронамерените лъжи причиняват вреда — обобщи тя.

Той се загледа в стената за момент и се обърна към нея.

— Добре — изрече решително той. — Ако си решила да си останеш тук, ще поставя двама мъже наблизо, които да те наблюдават непрекъснато. — Той вдигна ръка, когато тя отвори уста, за да протестира. — Колби не се обаждал на никой, така че сигурно е под прикритие някъде извън страната. Това е единственото решение. Няма да оставя да те убият.

— Благодаря — прошепна тя.

— Само че искам да ми отговориш честно на един въпрос.

Тя се замисли.

— Ако мога — отвърна най-сетне.

Той се приближи.

— Защо не ме искаш тук?

Това бе сложен въпрос, а тя не искаше да му каже истината. Погледна любимото лице.

— Ти не ми принадлежиш — отвърна най-сетне тя, подбирайки внимателно думите. — Сгоден си за друга.

Той се намръщи. Не беше очаквал подобен отговор.

Канеше се да ѝ каже истината за Одри, когато на вратата се звънна. Той се обърна и плъзна ръка под сакото със пистолета 45 калибър. Направи знак на Сесили да не мърда от стола си и се приближи към вратата.

Тя веднага разбра, че той очаква неприятности и че е готов да се справи с всяка смъртоносна заплаха. За пръв път го виждаше да

действия така, въпреки дългогодишното им познанство. Оцени го по нов начин, като възрастен човек. Нищо чудно, че не можеше да улегне и да се ограничи със семейство. Каква лудост, да си въобразява, че може да се промени. Той бе свикнал с опасностите и предизвикателствата му харесваха. Все едно да затвориш тигър в апартамента. Въздъхна, разбирайки, че последната ѝ надежда за бъдеще с него отлита.

Той погледна през малката шпионка и пусна пистолета. Погледна Сесили с неясно изражение и отвори рязко вратата.

Колби Лейн влезе с вдигнати вежди и нови белези по лицето. Умората бе начертала нови бръчки.

— Колби! — извика Сесили с преувеличено удоволствие. — Добре дошъл вкъщи!

Лицето на Тейт се сви сякаш някой го беше ударил.

Колби забеляза израза му и се усмихна на Сесили.

— Да не прекъсвам нещо? — попита той, поглеждайки от Тейт към Сесили и обратно, забелязал напрегнатите им лица.

— Не — отвърна студено Тейт и закопча пистолета в кобура. — Обсъждахме мерките за сигурност, но след като си вече тук, няма да е необходимо.

— Какво е станало?

— Почти съм сигурен, че синдиката по хазарта са се опитали да я убият — обясни мрачно Тейт и кимна към Сесили. — Една кола за малко да я прегазя на паркинга пред музея. Закарали са я в болница. А и решила да не казва на никого — добави той застрашително.

— Браво, Сесили — отвърна Колби. — Накрая ще те намерим да се носиш по Потомак. Казах ли ти, преди да тръгна да внимаваш? Защо не ме слушаш?

Тя го погледна злобно.

— Да не съм малоумна. Мога да се обадя на 911 — отвърна обидено тя.

Колби гледаше Тейт.

— Отрязал си си косата.

— Плитката ми омръзна — отвърна кратко той. — Трябва да се връщам на работа. Ако имаш нужда от мен, аз съм в града. — Когато стигна вратата, спря. — Наглеждай я — каза Тейт на Колби. — Забърква се в какво ли не.

— Нямам нужда от един огромен мъж да върви след мен и да ми казва какво да правя. Мога и сама да се пазя от неприятностите. Много ти благодаря — каза тя на Тейт.

Той я погледна обидено и затвори врата след себе си.

Докато вървеше към апартамента си не можеше да се отърси от образа ѝ — как изглеждаше и как се държеше. Нещо не беше наред при нея, а той бе решен да открие какво има.

Сесили направи още кафе и Колби внесе подноса в хола, а след това седна срещу Сесили и се намръщи. Постави електронния заглушител на масата с кисела усмивка.

— Доколкото разбирам, той все още не знае — попита веднага той.

Тя поклати глава, повдигна дебелата си чаша от подноса и си сложи сметана и захар.

— Ако успея както съм намислила, няма никога да разбере.

Тя отпусна глава на облегалката.

— Сигурно ще трябва да си намеря нова работа, някъде далече, в малко градче.

— Не трябва да бягаш така. — Той се размърда на канапето сякаш всяко движение му причиняваше болка.

— Какво ти се е случило? — попита тя.

— От куршумите боли — отвърна той. — Пропусна изкуствената ръка с няколко сантиметра, тъпия стрелец. Мразя хора, които нямат точен мерник.

— Колко са раните този път? — попита с усмивка тя.

— Само една — отвърна той. — В рамото. Сега вече съм по-добре. — Той поклати глава. — Вече съм стар за тази работа. Толкова много счупвания имам, че не мога да се движа достатъчно бързо.

Тя се усмихна още по-широко.

— Някой ден ще намериш жена, заради която си струва да изоставиш опасностите. — Усмивката ѝ се стопи. — Същият си като Тейт. Той обича работата си. Сигурно адреналинът го държи жив. Странно. Никога не съм разбирала тези неща преди. Сега изведнъж всичко става ясно. Живяла съм зареяна в мечтите си.

Той въздъхна.

— Не е само наследството, което го е държало далеч от теб — каза той. — Знаех, но не намирах как да ти го обясня. Нашата работа

изисква саможертви. Всеки един от хората, които обичаме може да бъде взет заложник. Всяка, с която имаме връзка може да се обърне срещу нас и да ни предаде, точно когато имаме нужда от подкрепа. Който има какво да губи не може да бъде изпратен на потенциална самоубийствена мисия. Ако само за миг се разсееш, си мъртъв.

— Сега вече разбирам — каза тя.

Той плъзна поглед към талията ѝ.

— Какво ще правиш?

— Ще замина — отвърна решително тя. — А ти ще трябва да ми помогнеш. Не искам Лета и Мат да разберат за бебето. Трябва да си намеря работа някъде далече, достатъчно далеч, та репортерите да трябва да ме издирват с ловни кучета.

Той се намръщи.

— Това не е най-подходящото място за сама жена.

— Нито пък тук — отвърна убедено тя. — Поне никой няма да знае къде съм и няма да ме убият!

— Господи! — Той покри лицето си с ръце. — Сесили, това е пълна безизходица.

— Да не би да не съм разбрала вече? — изломоти тя. — Тейт ми е изнасял толкова лекции през младежките ми години за предпазване от забременяване, а виж в какво положение се оказах!

Той се засмя въпреки сериозността на положението.

— Отива ти — сподели той. — Имаш някакво излъчване.

— Това е от сутрешното гадене — увери го сухо тя. — И малко от разбитото ми сърце.

— Изглеждаш здрава.

— Да, живея на кафе без кофеин, ягодови шейкове и безалкохолни. Хайде, Колби. Помогни ми да си намеря скривалище, докато това отшуми.

— Най-доброто място е при Тейт — каза той.

Сърцето ѝ подскочи.

— Двамата с него нямаме общо бъдеще.

Той въздъхна дълбоко.

— Разбирам как се чувстваш, повярвай ми. Но най-лошото нещо е да избягаш. Когато идвах, видях един от хората на Тейт долу при вратата. Сега вече те наблюдават непрекъснато. Не искам да нося отговорност, че съм ти помогнал да се преместиш на някое място,

което може да се окаже опасно. Първо, Тейт ще ме убие ако нещо ти се случи.

— Е, може малко да те посмачка...

— Не се шегувам — отвърна тихо Колби. — Нима не разбираш какво изпитва към теб? Съвсем превърта, когато си в опасност, независимо каква.

Той я погледна.

— Сесили, как мислиш, че ще му подейства ако разбере, че си бременна от него?

Сърцето ѝ отново подскочи. Тя посегна към леко закръгления си корем и въздъхна.

— Не знам. Той обича... малките неща — отвърна след минутата и се усмихна като си спомни с каква любов Тейт бе отглеждал домашните си любимци. — Обича и децата. Всяка година организираше празнуване на Коледа в резервата „Уапити“ и раздаваше подаръците. Децата го обожаваха.

— Да, той обича децата — съгласи се Колби. — Би искал да има свое дете.

Тя сведе очи към килима и въздъхна.

— Може и да си прав. Може пък това да го накара да се почувства като в клетка. — Тя подпря главата си на длани. — Каква каша — прошепна тя. — Не знам какво да направя.

— Значи не прави нищо — настоя убедено Колби.

Тя не посмя да срещне погледа му, но се усмихна.

— Добър съвет.

Това не означаваше, че ще направи както я е посъветвал, мислеше си тя половин час по-късно, докато си събираше нещата в един сак. Не можеше да признае пред Колби плановете си, за да не я издаде на Тейт. Не можеше да каже и на Лета и Мат, нито пък на друг. Единственото разрешение беше да се качи на рейс, влак или самолет и просто да... изчезне. Това и направи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Самолетът щеше да е по-добър избор, но Сесили бе изпратила документа и бе назначена в малък общински музей в Тенеси. Градът, където се намираше музея нямаше летище. Трябваше да лети до Нашвил и да наеме кола до Калънвил. Щеше да е много по-лесно да се качи на автобус, който минаваше през градчето.

Повечето си неща остави на склад и разглоби уредите, преди да напусне Вашингтон. Взе единствено дрехите, които щяха да ѝ трябват и някои от по-важните документи и книги. Беше доста трудно да влачи количката за багаж с навехната китка, но хората на автогарата се оказаха много мили.

Беше ѝ трудно да напусне работата си в музея, при това преди Лета и Мат да са се върнали. Но така беше най-добре. Тейт бе изключително подозрителен заради забраната ѝ да се изнасят данни от медицинския ѝ картон. Той не обичаше тайните и доста добре се справяше при разкриването им. Нямаше никакво намерение да му позволи да разбере за бебето. Особено сега, когато двамата с Одри се подготвяха за сватба.

Беше мило, че се грижи за сигурността ѝ, но това сигурно се дължеше на навика. В края на краищата, това, което правеше беше, за да е най-добре. Нямаше да успее да го забрави толкова бързо, ако живеят в един град. Най-накрая ще се сдобри с Лета, сигурно и с Мат, а Сесили ще трябва да слуша за двамата с Одри цял живот. Най-доброто нещо беше да изчезне, въпреки че така признаваше страха си.

Колби побесня, когато му се обади от автогарата във Вашингтон, без да му казва къде е, и го уведоми, че заминава. Той я молеше да му каже къде отива, но тя замълча и затвори телефона.

Пътуването с автобус се оказа дълго и мъчително. Непрекъснато ѝ беше лошо. Първото, което трябваше да направи, щом се установи, бе да си намери лекар. Музеят ѝ бе осигурил малка къща под наем, напълно обзаведена. Намираше се само на две преки от работното ѝ място. Самият музей се бе посветил на древни индиански реликви от

долината Тенеси. Не беше голям, заплатата ѝ също, но и двете ѝ бяха напълно достатъчни, а задълженията ѝ щяха да са точно по специалността. Имаше страхотен късмет да си намери работа толкова бързо.

Някъде дълбоко в себе си се притесняваше, че може би застрашава и себе си, и детето. Но ако успееше да прикрие следите си достатъчно добре, така че Колби да не я открие, а тя щеше да се постарее, тогава, надяваше се тя, и хората от синдиката нямаше да успеят да я открият. Тейт по всяка вероятност, щеше да приеме изчезването ѝ с облекчение. Така щеше да продължи живота си без нови усложнения.

Тейт Уинтроп говореше по телефона с Одри. Разговорът бе прекалено дълъг и отегчителен, защото тя бе напълно убедена, че двамата ще се женят на Коледа.

— Няма да се женим — заяви кратко той. — Вече ти казах.

— Сесили е дала тази информация на вестниците — каза с дрезгав глас тя. — Сигурно ти си ѝ казал. Сигурно и за онзи ужасен разказ от младежките ѝ години. Господи, сигурно много те мрази, за да те излага така.

Тейт си мислеше същото. Беше побеснял, защото Сесили не вдигаше телефона, не отваряше вратата, още от деня, в който разговаряха. Оказа се, че му липсва толкова много, че това се отразява на работата му, а също и на съня му. Тревожеше се за безопасността ѝ, въпреки че бе наредил да наблюдават денонощно апартамента ѝ. Не трябваше да спори с нея. Трябваше да ѝ разкаже истината за Одри. Но Сесили сама си бе изкопала гроба като го изложи с тази новина за сватба, която нямаше да се състои. Тя, разбира се, отрече да има нещо общо.

— Създадох на Сесили много трудности — каза Тейт в нейна защита. — Но независимо от историите в клюкарските вестници, нямам никакво намерение да се женя. И ти много добре го знаеш. Двамата с теб сме приятели, Одри, излизаме заедно. Никога не е имало нищо повече.

Последва дълго мълчание.

— Да не мислиш, че тя ще те приеме обратно — отвърна зловничко Одри. — Вече ѝ казах, че не я искаш. Казах ѝ, че никога няма да се ожениш за нея и че трябва да се изпари от живота ти и да те остави на мира.

Той шумно пое дъх.

— Какво си ѝ казала?

— Тя и без това знае, че я мразиш — измърка жената. — Изобщо нямаше намерение да спори с мен. Каква глупачка. Толкова е хлътнала по теб, че е готова да направи всичко, за да си щастлив, дори би се дръпнала, за да се ожениш за друга. Когато ѝ казах, че ще се женим, че дори вече съм си приготвила сватбената рокля, тя не ме попита нито дума. Когато пък ѝ казах, че живеем заедно, веднага след като се върна от Южна Дакота, тя също не каза и дума.

Едва сега Тейт започна да разбира какво е причинила Одри. Нищо чудно, че Сесили почти не искаше да говори с него. А той дори не ѝ беше обяснил...

— Ако не се ожениш за мен — продължи Одри, думите леко завалени, — репутацията ти ще бъде унищожена. Ще дам на клюкарските издания още по-пикантни историйки от тази за вас двамата през младежките ѝ години. Мога да открия разни неща за нея. Знаеш, че съм богата. Ще наема частен детектив — добавяше тя заплаха след заплаха.

— Ако си позволиш да я нараниш, по какъвто и да е начин — отвърна той с измамно спокоен глас, — ще си платиш. Сигурно си забравила с какво се занимавах, преди да започна работа за Пиърс Хътън. Една малка тайничка да имаш, Одри, и ще прочетеш за нея във всички тези клюкарски издания, които си използвала, за да ме унижиш така.

— Няма да посмееш!

— Я да видим!

Той затвори, едва сдържайки яростта си и се обади на свой познат репортер. Беше време за разплата. Одри можеше да прочете за „отложената сватба“ във всички утрешни издания, наред с лъжите за Сесили. Не можеше да направи нищо друго, но се надяваше, че Сесили, ще успее да запази работата си в музея.

Отново набра нейния телефон, но този път попадна на съобщение, че телефонът е прекъснат. Той тресна слушалката,

неспособен да се владее. Сигурно тя го е изключила, за да не звъни.

Прокара ръка през косата си и си замисли какъв вихър е в живота му откакто Сесили изсипа рачешката супа върху него. Загуби културното си наследство, откри, че има баща, за когото дори не е подозирал, прелъсти Сесили, обърна се срещу собствената си майка, Одри го бе разпънала на кръст пред клюкарските издания... и освен всичко това, Сесили не желаше да има нищо общо с него. Тейт вече не намираше нито една причина, за да го иска, особено след наглата му убеденост, че ще се съгласи да живеят заедно, след като са се любили. През последните две години се бе държал зле с нея, да не говорим за последните два месеца.

Огледа супер модерния си апартамент с празни очи. Поне имаше работата си и все някак щеше да приеме родителите си, да се сдобри с майка си. Но ето че бе разрушил напълно връзката със Сесили. Страхът от любовта го бе накарал да държи Сесили настрана. Не искаше да я допуска близо, за да не се задълбочат отношенията им. Бе получил толкова малко любов през живота си, като изключим Лета. Вярваше, че любовта е нетрайна, главно заради нещастния живот на майка му с Джак Уинтроп. Спомни си мъчителното си детство, прекарано покрай този грубиян. Ако това беше любовта, той не искаше да има нищо общо с нея.

След това си спомни ръцете на Сесили, които нежно го привличаха към себе си в офиса ѝ, щедростта ѝ, когато най-много се нуждаеше от утеха. Изстена. Сесили бе искала да му отдаде любовта си години наред, а той не спря да я отблъсква. Дори когато я прелъсти, си бе проява на чист егоизъм. Освен всичко друго я обвини за историите, отпечатани във вестниците, а дълбоко в себе си знаеше, че Одри е полудяла в желанието си да премахне Сесили от живота му.

Бе направил толкова много грешки. Сега се изправяше пред един живот, в който Сесили я нямаше, нито пък майка му. Единствените две жени, които го бяха обичали истински. Баща му също го мразеше. Не можеше да обвини човека задето го е ударил, не и след всичко, което наговори на Лета. Усмихна се тъжно. Този човек имаше доста пламенен темперамент. А и добре се справяше с юмруците. Спомни си какво му каза Холдън за Мароко. Включи импулсивно компютъра и влезе в Интернет, за да потърси информация там.

Докато ровеше в Интернет за данни за Мароко и Берберите, изпитваше омраза към самия себе си заради интереса към родината на баща си. В това време телефонът започна да звъни. Реши, че е Одри и се престори, че не го чува. Мароко бе удивителна страна, призна той, а и никак не му се искаше да го прекъсват. За щастие компютърният модем бе на отделна телефонна линия, защото иначе това обаждане щеше да му прекъсне връзката.

Той не изостави заниманието си, а телефонът иззвъня още десет пъти. Да не би да е Пиърс Хътън, помисли си той. Може би трябва да се обади. Изпълнен с раздразнение той стана и вдигна слушалката.

— Да — каза нетърпеливо той.

Последва пауза.

— Няма да ми повярваш колко хора трябваше да подкупя, за да намеря новия ти номер. Дори не предполагах, че по-трудната част ще бъде да те накарам да се обадиш — каза Колби. — Не знам как да ти го кажа.

— Двамата със Сесили ще се жените — изрече бавно и саркастично Тейт. Самата мисъл му се стори ужасна, но той се постара това да не проличи. — Не съм особено изненадан. Нещо друго има ли?

Последва ново мълчание.

— Сесили не иска да се ожени за мен.

— Лошо. — Тейт никога нямаше да му признае колко много го зарадва признанието на Колби, въпреки че тя не отговаряше, когато ѝ звънеше на проклетия телефон. — Е, и?

Колби се засмя, без да влага нищо.

— Мислех си, че така трябва да постъпя. Сега вече не съм толкова сигурен.

— Не си мисли, че ще говоря с нея в твоя полза — отвърна Тейт. Гласът му бе станал остър. В този момент се поколеба. Сърцето му прескочи, когато помисли, че може да има и друга причина за това обаждане. Усети, че му става студено. — Да не ѝ се е случило нещо? — попита веднага той.

— Не е наранена, нищо такова — отвърна другият мъж. — Просто не мога да я открия. Но това означава, че и те няма да я открият — продължи той, сякаш говореше сам на себе си.

Тейт усети как му прилошава. Той прекъсна връзката с Интернет и изключи компютъра.

— Какво е станало? — попита той с обичайния си глас, който Колби познаваше от времето, когато бяха колеги.

— Сесили я няма — каза Колби. — Изчезнала е и не мога да я открия. Повярвай ми, свързах се с всички, които познавам, и на които мога да платя. Не е оставила никаква следа.

Тейт пое рязко въздух.

— Заминала ли е?

— Очевидно. Телефонът ѝ е изключен централно, а наемодателят каза, че е платила наема за следващите два месеца, за да може да си вземе багажа.

— За бога! — избухна Тейт. — Нямаме представа къде е, а хазартния синдикат сигурно все още е по петите ѝ. Каза ли ѝ това?

— Да, казал съм ѝ го. Тогава спомена, че ще се махне от града, изобщо не повярвах на приказките ѝ. Мислех, че просто си приказва. Обясних ѝ колко е опасно да ходи на места, където няма охрана и че щом синдикатът я е заплашил веднъж, ще го сторят отново. Както изглежда, не ме е послушала.

— Господи! — прошепна със свито гърло Тейт. Веднага прехвърли наум всички опасности. Веднага след неуспешната катастрофа, не искаше да си представя какво би могло да се случи в някой непознат град. Защо не се сети веднага, че телефонът ѝ не е просто изключен, а е прекъснат централно? — Може да е отишла в Насау, за да види Лета.

— Не е. Вече проверих на летището. Проверих всички полети.

Той се опита да мисли разумно.

— Уаптити — каза той.

— И там я няма. Напуснала е работа и апартамента. Не е оставила новия си адрес.

Една цветиста поредица от ругатни се понесе по линията.

— От колко време я няма?

— Там е работата, че нямам представа — отвърна Колби през стиснати зъби. — Трябваше да свърша една работа и не бях в града. По дяволите, Тейт, нали твоите хора я наблюдаваха...

— Така е! Един е пред апартамента ѝ вече повече от седмица.

— Тогава защо той не е разбрал, че заминава?

— Ще ти се обадя. Вкъщи ли си?

— Да.

Той затвори.

Тейт веднага се обади на човека, оставен да наблюдава Сесили. Никой не се обаждаше. Това беше притеснително. Набра друг номер и се свърза с един от бившите си колеги.

— Къде е Уолис? — попита той без излишни превземки.

Последва приглушен отговор от някой друг.

— По дяволите. Защо не си казал! И никой да не ни каже!

— Какво е станало? — попита нетърпеливо Тейт.

— Извинявай. Уолис е получил сърдечен удар и е починал веднага. Не мога да повярвам, че никой от нас не е знаел! Станало е преди три дни, очевидно... ало?

Тейт вече беше затворил. Следващите десет минути, облян в студена пот се обаждаше на хората, с които имаше връзка, на стари колеги и се опитваше по всякакъв начин да разбере къде би могла да е отишла Сесили. Не стигна до никъде.

Отново се обади на Колби.

— Не мога да открия нищо, но вече имам цяла мрежа. Ще я намерим.

— Само че тя не иска да бъде намерена. Това няма да ни улесни.

Никак не му се искаше да пита, но въпреки всичко трябваше да разбере.

— Защо не иска?

— Защото ще се жениш за Одри по Коледа — отвърна Колби.

— Няма да се женя за Одри — прозвуча краткия отговор. — Никога не съм смятал да се женя за Одри. Тя е измислила всичко, докато се опитвах да свикна с мисълта, че медиите ме използват за опитно зайче.

— Сесили не го знае — обясни Колби.

— Браво — измърмори той. — Просто чудесно. Заминавам в чужбина и когато се връщам се оказвам сгоден за жена, която не искам, независимо на каква цена!

— Това не е единствената причина, поради която Сесили е избягала — продължи троснато Колби. — Тя знаеше, че няма да ѝ простиш, след като не ти е казала за Мат Холдън.

Тейт прокара ръка през косата си и усети, че старата дължина му липсва.

— Последните няколко седмици бяха трудни.

— За нея също — отвърна другият мъж.

— Можеше да ми каже за майка ми и Холдън!

— Когато Сесили обещае нещо, тя си държи на думата. Не са много хората на този свят, които могат да се похвалят със същото. Обещала е на сенатора да не казва нищо.

Сенаторът. Неговият баща. Тейт крачеше из стаята, стиснал телефона между рамото и ухото. Премисляше всички места, където тя можеше да отиде.

— Може да е казала на майка ми къде отива.

— На какво да се обзаложим, че не е? — отвърна веднага Колби.
— Тя не иска ти да я намериш.

Тейт престана да крачи. Намръщи се.

— Не иска аз да я намеря, така ли?

— Всъщност, не иска никой от нас да я намира Най-вече ти.

Тейт присви замислено очи.

— Има ли някаква причина за това нежелание? Друга, освен тази, която ми е известна?

— О, боже! — Колби издаде някакъв неопределен звук. — Мисля, че не редно да ти казвам. Но ако нещо ѝ се случи...

— Мътните те взели, кажи ми!

Колби си пое дълбоко въздух и събра смелост.

— Добре де. Сесили е бременна. Затова е избягала.

— Ти, копеле гадно!

Телефонът се затръшна толкова силно, че Колби потръпна от шума. Той затвори с гримаса. Не трябваше да издава Сесили. Но какво друго можеше да направи? Тя беше бременна, сама и някой се опитваше да я убие. Ако Тейт не знаеше и нещо ѝ се случеше или загубеше бебето, никога нямаше да си го прости. А това важеше с двойна сила за Тейт.

Тейт хвърляше каквото му попадне. Не си спомняше някога да се е чувствал така предаден. Първо майка му, после Сесили, а сега и Колби. Сесили беше бременна и както се оказваше, бе избягала. Защо, по дяволите, Колби не е заминал с нея? Поне щеше да е сигурен, че всичко е наред!

Престана да чупи мебелите и се изправи, за да си поеме дъх. Намръщи се щом си спомни страстните минути прекарани със Сесили в Южна Дакота. Не бе използвал никакви предпазни средства. Ами

онзи невероятен случай на килима в офиса ѝ? Отново не се бе опитал да я предпази.

Бебето можеше и да е негово. Той сдържа дъха си. Разбира се, че е негово. *Беше негово!* Сесили го обичаше. Нямахше да се обърне от него към друг мъж, независимо по каква причина.

Само че Сесили бе убедена, че той ще се жени за Одри и затова се бе оттеглила с достойнство. Беше заминала, за да роди детето му, за да не му се пречка. Също както майка му бе скрила бременността си от Мат Холдън. Сесили се опитваше да му причини същото и си мислеше, че го прави за негово добро. За пръв път разбра как се е чувствал баща му. Истината го стресна, сякаш някой бе изкарал всичкия му въздух.

Сесили носеше неговото дете, а някой се опитваше да я убие. Прилоша му. Седна, ужасен от нещата, които ѝ бе казал и от начина, по който се бе отнасял с нея. Тя бе покрила следите си и бе изчезнала. Ами ако не успее да я открие? Случаите на изчезнали хора се трупаха всеки ден. Сведения за изчезнали без следа се търсеха непрекъснато. Ами ако и Сесили влезе в тази статистика? Ще роди детето му и той никога няма да го види, нито пък нея.

Телефонът иззвъня и той веднага се обади.

Последва кратко мълчание.

— Тейт Уинтроп ли е? — попита напълно непознат глас?

Тейт се намръщи.

— Да.

— Работя за ваш познат. Става дума за госпожица Питърсън.

— Сесили? — попита изненадан Тейт.

— Да — отвърна спокойно мъжът. — Знам кой се опита да прегази бившата ти подопечна, Уинтроп. Опитвах се да го предотвратя, но колата ми бе в другия край на паркинга пред музея. Нямахше време.

— Ясно. — Тейт научаваше нови неща, от които не му ставаше по-леко. — Кой се е опитал да убие Сесили?

— Някакъв господин Габрини — прозвуча отговорът. — Работи за група комарджии в съседен щат. В момента е обявен за издирване и го чака присъда за измама, рекет и пране на пари. Искане да си отмъсти на сенатор Холдън заради намесата му. Госпожица Питърсън е лесна мишена, а е и приятелка на сенатор Холдън. Трябва да ти кажа, че господин Габрини е наел частен детектив, който е поставил

подслушвателни в апартамента на госпожица Питърсън. Не го знаех до днес, но най-сетне успях да притисна детектива.

Тейт въздъхна.

— Къде е Габрини?

— Нямам представа — отвърна непознатият. — Ако съм на твое място, ще направя всичко възможно госпожица Питърсън да има денонощна охрана. Габрини няма какво да губи.

— А кой се обажда?

По линията долетя смях.

— Не ме помниш, нали? Аз съм Микай Стийл. Преди десет години имахме общ работодател.

Тейт се опита да си спомни и откри за кого става въпрос. Един рус мъж, целият в белези, едър като мечка, който говореше четири езика и бе невероятен готвач.

— Да, помня те.

— Предполагам, че ще си спомниш. Работя по нещо подобно и когато името на Габрини изникна, започнах да го следя. Добре че го направих. От него могат да се очакват само неприятности.

— Ще бъде голям късметлия ако доживее процеса си. Да се моли да не го открия пръв — каза Тейт, кипнал от безсилен гняв.

— И аз бих се чувствал така. Ако има как, можеше да споменеш на госпожица Питърсън, за да си отваря очите.

— С удоволствие — изрече тежко Тейт и добави наум: *ако успея да я откроя.*

— Ако ти потрябвам, аз съм в Министерство на правосъдието.

— Благодаря, Стийл.

— Някога ми направи услуга, въпреки че сигурно си забравил. Дължах ти го. Лека нощ.

— Лека нощ.

Тейт затвори и стана, чувствайки се като тигър в клетка. Значи е бил човек, който преследва Колби или Тейт. Бил е синдиката по хазарта, готови да раздават отмъщение. Той стисна юмруци. Габрини щеше да си плати, по един или друг начин. Но точно в този момент, единствената му грижа бе Сесили. Докато Габрини е на свобода, и тя е в опасност. Къде е отишла? Как, по дяволите, ще успее да я открие? Дори и с всичките си връзки и познати, щеше да отнеме време. Помисли си за озлобения комарджия, който също имаше връзки.

Налагаше се да я открие преди него. Сега няма да мисли за състоянието ѝ, иначе ще полудее.

Музеят бе чудесен. Сесили отпразнува Коледа с мъничко борче в наетата къща и в коледната вечер покани съседите, които живееха непосредствено до нея, на кафе и кекс. Беше самотна, но семейство Мартин се оказаха мили хора и те проявиха слабост към бременната жена, чийто съпруг бе починал на петролна площадка.

Сесили се почувства гузна заради лъжата, но се налагаше да мисли и за бъдещето. Градчето бе малка общност, много сплотена и нямаше намерение да започне живота на детето си със скандал.

Задълженията ѝ в музея бяха напълно обичайни, но тя имаше чудесни идеи, които нямаше да надвишат отпуснатия бюджет, а щяха да привличат туристите. Когато ги обсъди с главния уредник, той бе възхитен. Човекът беше вдовец, няколко години по-възрастен от нея, любезен и внимателен, с приятна усмивка. Вече бе оптимистично настроена за живота, който щеше да си създаде в Калънвил. А какви неприятности ѝ се бяха струпали преди това! Поне убиецът, който я дебнеше няма да знае къде е отишла, нито пък как да я намери. Поне така се надяваше. Беше рисковано да дойде тук, но до днес Тейт и Колби не бяха успели да я намерят. Може и бандитът, който и да е той, да се откаже. Сложи ръка върху заобления си корем и започна да мечтае за следващата Коледа, когато щеше да си има малко момиченце или момченце, на което ще купи подаръци. Щеше да е чудесно да има кого да обича.

Нова година вече бе отминала, когато изнервеният нетърпелив Тейт най-сетне успя да открие един от шофьорите на автобуси, който прекарал дълго време в болнични. Единствено той си спомняше за млада жена с превързана китка и количка за багаж, която отговаряше по описание на Сесили.

Мъжът на средна възраст се усмихна.

— Не може човек да не забележи превързката — спомняше си той. — Беше прекалено горда, за да помоли за помощ, но се оказа, че всички са готови да ѝ помогнат и да качат багаж. Каза, че в един от

саковете имало много книги и че той е тежък. Изучавала американските индианци, така каза.

Сърцето на Тейт подскочи от удоволствие.

— Къде отиваше?

— Замина за Нашвил — припомни си мъжът. — Трябваше да ѝ покажа къде да отиде, когато пристигнахме, защото се налагаше да се качи на друг рейс. Я да помисля, къде щеше да ходи? Кларксвил? Не. Името беше подобно. — Той се замисли за момент, а Тейт едва сдържаше нетърпението си. — Калънвил. Точно така. Калънвил. Щеше да работи в музея там. Умно момиче. Знаеше всичко за първите индианци, които живеели в планините.

Тейт благодари на мъжа и му даде двадесет долара за отделеното време. Върна се в апартамента си, за да си направи резервация за самолет. Беше ходил да види Одри, за да си изяснят окончателно отношенията. За негова най-голяма изненада, тя загуби самообладание и си призна, че е напълно зависима от наркотици и не можела да мисли трезво. Извини му се за историите в клюкарските издания, които сама бе пунала. Обясни, че си е измислила, че Тейт е прелъстил малолетната Сесили и за годеча. Дори предложи да говори със Сесили от негово име. Той я свърза с познат психолог и ѝ помогна да се настани в клиника за наркомани, където се надяваше да я задържат известно време. Обвиняваше я, че е допринесла за бягството на Сесили, но знаеше, че по-голямата част от вината е негова. Беше прекарвал много време с Одри. Сега се налагаше да признае пред себе си, че е постъпвал така, за да не позволи на Сесили да разбере какво изпитва към нея.

Успя да събере достатъчно данни за Габрини, но картината не беше обнадеждаваща. Габрини е имал проблеми със закона още от младежките си години, а на два пъти е успявал да се измъкне от обвинения в убийство. Носеше му се славата на избухлив и отмъстителен и всички, които го познаваха знаеха, че никога не се отказва от веднъж започнатото. Тейт се страхуваше за Сесили.

Започна да набира нетърпелив летището, за да си запази билет за следващия полет до Нашвил. Едва тогава, му дойде наум, че когато открие Сесили, не знае какво да ѝ каже. Това го спря, но само за минута. Все още имаше опасност Габрини да я открие, а тя не знаеше. Ще трябва да измисли как да ѝ се извини по пътя. Резервацията му

беше за следващата сутрин и той седна в празния апартамент и отново се замисли за греховете си.

Когато се сети за бебето, сърцето му заби по-силно. Зачуди се дали ще прилича на нея или на него, дали ще е момче или момиче. Очите му омекнаха като си спомни, колко много Сесили обичаше децата, колко нежна и любяща ще бъде с тяхното дете. А него обичаше от години...

Тейт простена. Сигурно вече не го обича. Той сам се беше погрижил. Стана и закрачи из стаята. Искаше му се да знае какво да й каже. Тогава се сети, че човекът започнал цялата тази бъркотия сигурно има някакви идеи по въпроса. Нали беше успял да убеди една жена да остане в прегръдките му, след като не се е появявал цели тридесет и шест години. Той наметна палтото и тръгна към вратата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тейт се обади у сенатор Холдън по пътя към дома му и разбра, че са се върнали предишната вечер. Тейт не пожела да разговаря нито с майка си, нито с Мат. Но той се нуждаеше от съвет, а баща му му се струваше най-подходящият човек, който да му го даде, независимо че отношенията им не бяха добри. Той караше към Мериленд и си мислеше за Сесили в Тенеси, за бебето, и се притесняваше как ще успее да си я върне и да потъпче собствената си гордост. Притесняваше се още повече заради Габрини и опитите му да си отмъсти, убеден, че престъпникът ще успее да я открие.

Икономката на Мат го покани с гримаса.

— Днес съм напълно безобиден — увери той жената, докато го отвеждаше към кабинета на Мат Холдън.

Сенаторът стоеше на вратата.

— Да, сигурно — колкото и две кобри взети заедно — измърмори саркастично Мат и го стрелна с недоволен поглед. По време на медения месец беше хванал тен. — Какво искаш, още една синина, за комплект с другата ли?

Тейт вдигна и двете си ръце.

— Не започвай — каза той.

Мат се отдръпна с нежелание и затвори вратата на кабинета.

— Майка ти отиде на пазар — каза той.

— Хубаво. Още не искам да говоря с нея.

Веждите на Мат се събраха.

— Така ли?

Тейт се отпусна на един от ракивовите столове срещу огромното кресло на сенатора.

— Имам нужда от съвет.

Мат потри чело.

— Не предполагам, че и едно малко малцово уиски може да предизвика халюцинации — каза той на себе си.

Тейт го погледна ядосано.

— Не си от най-любимите ми хора, но познаваш Сесили малко по-добре, отколкото ми се струва, че я познавам аз напоследък.

— Сесили те обича — заяви кратко Мат и също седна.

— Това не е проблемът — каза Тейт. Приведе се напред, склучените му ръце, отпуснати между коленете. — Въпреки че, както изглежда, съм се постарал да направя всичко по силите си, за да престане да ме обича.

Възрастният човек не отвърна нищо за минута-две.

— Любовта не умира толкова лесно — каза той. — Вземи нас двамата с майка ти. Не се бяхме виждали повече от тридесет и шест години, но щом се срещнахме отново, годините бяха забравени. Отново сме млади, отново влюбени.

— Не мога да чакам тридесет и шест години — заяви Тейт. Загледа се в ръцете си и си пое дълбоко въздух. — Сесили е бременна.

Другият мъж мълча толкова дълго, че Тейт вдигна очи и срещна погледа му, пълен с едва сдържан гняв.

— Твое ли е? — попита Мат.

Тейт едва не подскочи.

— Що за жена мислиш, че е Сесили? Разбира се, че е мое!

Мат се разсмя. Той се отпусна в креслото и се загледа с наслада в сина си, откривайки приликите и разликите в лицето, което бе също като неговото на младини. Беше му приятно, че открива толкова много сходни неща.

— Приличаме си — каза Тейт, разбрал защо Мат го гледа. — Странно, но никога преди не съм го забелязал.

Мат се усмихна.

— Не се разбирахме много добре.

— И двамата сме инатливи и непреклонни — изтъкна Тейт.

— И арогантни.

Тейт сухо се засмя.

— Може би.

— Казах на Лета. Може би трябва да кажа и на теб — започна Мат. — Съжалявам за всичко, което си преживял като дете.

Тейт вдигна длан.

— Не можем да променим това, което се е случило — отвърна тихо той. — Беше облекчение, когато разбрах, че Джак Уинтроп не ми

е баща. Поне разбрах защо толкова много ни мразеше. Не те обвинявам. Майка ми добре си е запазила тайните.

— И още как — изръмжа Мат. — Иска ми се да не бе крила точно тази. Изпуснал съм толкова много — добави той и погледна някъде встрани. Беше му трудно да каже тези неща, но те не трябваше да останат премълчани. — Ако имах представа, че си ми син, щях да помета пода с проклетия ти доведен баща, още преди години!

Тейт докосна скулата си и се усмихна широко.

— Вече няма да те подценявам заради възрастта. Господи, какъв силен удар имаш!

— Имах и добра причина — напомни му Мат.

Тейт въздъхна.

— Така е. Бях напълно превъртял. Съжалявам, че казах всичко това за майка ми. Когато е готова да ме изслуша, ще ѝ се извиня за всяка думичка.

— Тя не ти е сърдита — отвърна тихо Мат. — Разбираше много добре какво преживяваш. Аз също.

Тейт приглади панталоните пи.

— А и на Сесили вгорчих живота.

— Тя най-малко заслужаваше подобно отношение — изтъкна Мат. — Намеси се единствено защото не искаше да бъдеш наранен. Беше готова на всичко, за да не страдаш.

— Животът те кара да страдаш — отвърна Тейт. — Няма как да заобиколиш болката.

— Поне така казват.

— Знаеш ли, че Сесили е била в болница? — попита след минута той.

Мат се приведе намръщен напред.

— *Какво?*

— Някаква кола се е опитала да я прегази на паркинга пред службата ѝ.

— Боже! — избухна Мат. — Кой го е направил?

— Мъж на име Габрини. Очевидно един от хората на синдиката по хазарта — каза той, едва сдържайки гнева си.

— А Сесили добре ли е? — продължи да разпитва Мат.

— Получила е сътресение и китката ѝ е навехната, но иначе е добре. — Той вдигна поглед. — В болницата е казала, че няма

семейство — добави той и сведе очи, за да скрие болката от спомена. — Можела е да загине с бебето, и никой от нас нямаше да разбере.

Мат разбра защо Тейт възприемаше нещата толкова болезнено. Сесили бе отблъснала Тейт, може би дори всички тях.

— Ходи ли да я видиш? — попита по-възрастният мъж.

— Разбира се — отвърна мрачно Тейт. — Не че имаше полза. Тогава не знаех за бебето. — Той се загледа в килима. — Напуснала е работа, изнесла е всичко от апартамента и се е преместила в Тенеси, без да казва на никой, освен на Колби. Отне ми доста време, за да я открия. Сега знам къде е, но нямам представа какво да ѝ кажа, за да я накарам да се върне. Не искам да я плаша с Габрини, но тя е в опасност. Ако не съм с нея, не мога да я пазя. Като знам какво съм ѝ причинил, не е ясно дори дали ще ме пусне да припаря. Надявах се, че ти може да предложиш нещо.

Мат бе дълбоко трогнат, че синът, който смяташе за безкрайно отчужден, е дошъл при него за съвет. Но нямаше намерение да показва това чувство. Всеки си има гордост.

— Ясно.

Тейт стана и пхна ръце в джобовете си. Отиде до прозореца и се загледа в пейзажа.

— Не знам какво да направя. Тя си е тръгнала, убедена, че имам намерение да се женя за Одри.

Мат се обърна на стола и се загледа в гърба на сина си.

— Предполагам вече си разбрал, че Одри е подала на пресата информацията за прословутата коледна сватба. А и носеше пръстен също като твоя.

Тейт го погледна и се намръщи.

— Защо обърна внимание на този пръстен, когато говорехме в офиса ти?

— Майка ти ми го даде в нощта, преди да ѝ призная, че съм женен — отвърна с тежка въздишка Мат. — Върнах ѝ го. Тя има същия, нали знаеш?

Значи това била тайната на пръстена, помисли си Тейт, въпреки че не каза нищо. Нищо чудно, че е привлякъл погледа на сенатора, когато го е видял за пръв път на ръката на Тейт.

— Сесили знае за пръстена на Одри — добави Мат. — А и напоследък се появяват заедно на снимки във всички клюкарски

издания.

Тейт стисна зъби.

— Тя режисира повечето от тях. Не всички. Всички ми бяхте черни, пред очите едно известно време, а тя доста добре ми действаше на самочувствието. Сега вече съжалявам, че изобщо съм я допускал до себе си. Тя е прилепчива и досадна. Особено когато съм в центъра на събитията.

— Ти, както и всички ние — съгласи се Мат с въздишка. — Медиите ни подложиха на истинска блиц атака. Но поне престъпниците надничат иззад решетките, а Том Черния нож не е загазил и си е у дома. Намериха законово основание за конфискуване на парите, които бяха източили от фонда на племето и тези пари ще се върнат. При Том всичко беше невероятно! Просто нямам представа къде успя Колби да открие онзи свидетел, който изчисти обвиненията от стария разбойник.

— Изобщо не питай — каза Тейт. — Колби е много изобретателен, не мога да го отрека.

— Бяхте толкова добри приятели.

— Бяхме, докато не започна да се увърта около Сесили — прозвуча резкият отговор. — Вече не съм му толкова ядосан, колкото преди. Но както изглежда, до него винаги трябва да има жена, която да го вкарва в правия път.

— Не е задължително — отвърна Мат. — Понякога една добра жена може да спаси лошия мъж. Това е стара поговорка, но понякога се оказва съвсем вярна. Колби беше тръгнал право към ада, когато Сесили го вкара в пътя. Той изпитва само благодарност към нея, но едва ли го разбира в момента. Сега все още се люшка между тъгата към бившата си жена и опитите да си намери нова. — Той се отпусна в креслото. — Жал ми е за него. Той е мъж, който се посвещава само на една жена, но сега я е изгубил.

Тейт направи крачка към своя стол и седна на ръба.

— Само че няма да се добере до Сесили. Тя е моя, нищо че не иска да си го признае.

Мат го погледна.

— Нищо ли не знаеш за влюбените жени?

— Не много — призна младият мъж. — По-голямата част от живота си го прекарах в опити да ги избягвам.

— Най-вече Сесили — съгласи се Мат. — Тя беше като сянка. Не ти липсваше, докато не откри, че вече я няма.

— Тя порасна и изведнъж се отчуждихме — разказваше Тейт. Не знам как да премахна пропастта. Знам, че изпитва нещо към мен, но не иска да е с мен и не желае да се бори за мен. — Повдигна поглед към строгото лице на Мат. — Тя носи моето дете. Искам и двамата, независимо как ще се наложи да се приспособявам. Сесили е единствената жена, която истински съм желал.

Мат разпери безпомощно ръце.

— Не мога да ти предложа изход от тази каша — каза най-сетне той. — Ако Сесили те обича, рано или късно ще се предаде. Ако бях на твоето място, щях да я открия и да ѝ призная как се чувствам. Предполагам, че ще те изслуша.

Тейт гледаше обувките си. Не можеше да намери точните думи, с които да изрази чувствата си.

— Тейт — каза внимателно баща му, — напоследък ти се събра много. Нека времето си свърши работата. Не насилвай нещата. Открил съм, че животът сам подрежда някои неща, ако му дадеш възможност.

Черните очи на Тейт се вдигнаха.

— Може и да е така.

Той се вгледа в по-възрастния мъж.

— Не е чак толкова зле, колкото си представяш, да си стъпил с по един крак в два различни свята. Мисля, че започвам да свиквам.

— Все още имаш невероятно културно наследство — изтъкна Мат. Не са много хората, които могат да твърдят, че имат за роднини берберски революционери и воители от племето лакота.

— Второто ми име — внезапно запита Тейт. — На кого съм кръстен?

— На баща ми — отвърна гордо Мат. — Той е роднина на мароканското кралско семейство. Жена му, майка ми — изясни той, — е внучка на френски аристократ.

— Имаш ли техни снимки — попита Тейт.

— Цели два албума — отвърна с усмивка Мат. — Когато майка ти се прибере, ще вечеряме и ще ги извадим, за да ви ги покажа. — Той стисна устни. — Иди да прибереш Сесили. Може и тя да иска да ги види.

Тейт се поколеба.

— Ще трябва да отида в Тенеси.

— Значи ще отидеш. Искаш ли кафе?

— С удоволствие.

Беше му приятно, че баща му не настоява. Харесваше му, че избухливостта му преминава толкова бързо, колкото е била предизвикана. Дори му допадаше начина, по който възрастния човек се държеше. Започваше да се гордее с баща си. Все още не разбираше, че другият мъж се чувства по същия начин.

Все още пиеха кафе и разговаряха, когато Лета се върна с пазарска чанта. Тя застана на вратата на хола и се поколеба, прехапвайки неуверено устната си.

Промяната у нея е невероятна, помисли си Тейт и стана, за да я поздрави. Тя изглеждаше щастлива, излъчваше свежест и младост. До този момент не бе забелязал разликата у нея откакто Мат се бе появил отново в живота ѝ. Веднага личеше.

— Дойдох за вечеря — излъга Тейт и ѝ се усмихна.

Лета остави пазарската чанта и погледна към Мат, който ѝ се усмихна. Тя също се насили да се усмихне.

— Това е чудесно — въздъхна най-сетне тя.

Тейт пое малките ѝ ръце в своите и забеляза колко са студени. Поздрави я на езика на лакота и се наведе да я целуне по бузата.

— Радвам се да те видя — каза той.

Тя избухна в сълзи и го прегърна.

— Мислех си, че никога повече няма да си проговорим!

Той едва успя да потисне влагата в собствените си очи. Притисна я до себе си и целуна нежно косата ѝ. Беше изтърпяла толкова много заради него, когато беше момче.

— Просто трябваше да свикна с промените — каза той. — Но вече съм готов. Всичко е наред. Всичко е както трябва — увери я той.

— Като изключим това, че Сесили е бременна — обади се Мат Холдън и се усмихна широко, когато видя ужасения поглед на Тейт и шокирания глас на Лета.

— Как така? Сесили е бременна? — избухна Лета. Перна сина си по ръката с длан. След това го удари отново. — Хулиган такъв! Как си могъл! Как посмя!

Тейт се защитаваше с две ръце.

— Как разбра, че съм аз? — попита шеговито той.

— Че кой друг може да е? — вилнееше Лета. — Да не мислиш, че момиченцето ми ще се остави на друг мъж? Да не си въобразяваш, че ще скочи в леглото на друг? Да не си луд?

Тейт гледаше глупаво, но в очите му имаше ново изражение. След като Мат ги погледа една минута, се отправи към кухнята, за да остави майка и син сами за пръв път след бурните събития.

Тейт натъпка ръце в джобовете си и се загледа в красивото лице на майка си.

— Ако не си свършила да ме отупваш, мисля, че остави едно-две местенца — изтъкна той и посочи ръката си намръщен. След това се усмихна. — Поне вече си говорим.

— Решението беше твое — отвърна нежно тя. — Имаше нужда от време, за да приемеш истината.

Той замълча.

— Отначало не ми беше лесно, но поне си обясних много неща от миналото. Не можах да обикна Джак Уинтроп, а и той мене. Сега вече знам каква е причината.

Тя въздъхна.

— Ти винаги си бил добър син. Толкова много пъти исках да ти разкажа за Мат, но знаех какво ще си помислиш, когато разбереш истината — каза тя и сведе поглед. — Мат щеше да те обича.

Тейт не знаеше какво да каже. Напоследък често му се случваше. Хвана майка си за раменете и се наведе да я целуне по челото.

— Не му го казвай, защото и без това е прекалено надут, но аз също щях да го обикна.

Лета го прегърна силно.

— Каква беше тази приказка за преплетените нишки на съдбата?

Той също я прегърна и се усмихна с облекчение.

— Хората се заплитат в тях.

Отново се усмихна, допрял буза до косата ѝ.

— Харесва ли ти да си жена на сенатор?

— Аз съм женена за Мат Холдън. Това за сенатора изисква време, за да свикна. Поне сега като говоря по митинги и пред разни конгреси, ще ме изслушват! — добави със смях тя. — Дори и сега, след като вече живея тук, мога да помогна много на хората вкъщи.

Той се разсмя.

— Баща ми знае ли как се готвиш да използваш новото си име?

— Баща ти. — Тя повтори бавно думите. — Вече нямаш нищо против, че знаеш истината?

Той поклати глава.

— Винаги съм му се възхищавал, въпреки че не го харесвах. — Той я погледна. — Едва се познавахме, когато всичко това стана, но той направи всичко възможно, за да ме защити. Гордея се, че такъв човек ми е баща. Отговорът е не. Нямам нищо против. Съвсем нищо.

Мат стоеше на вратата. Когато чу думите на сина си, се обърна и се отдалечи, за да не види никой издайническата влага в очите му. Синът му не го мразеше. Та това беше много повече, отколкото заслужаваше, но в сърцето му имаше едно ново чувство, което си струваше всичката мъка от последните няколко седмици.

— Радвам се, че не си ми сърдит — каза Лета на сина си. Протегна ръка и попипа късата коса.

— И двамата със Сесили — промърмори тя. — Такава красива коса да отрежеш.

— Тъгувах — отвърна кратко той.

— Също и тя — обясни му Лета. — Не се държа с нея почтено. Аз съм последният човек, който има право да говори, но знам много добре какво е да си омъжена за един, а да обичаш друг и да чакаш детето му. — Тя срещна тревожния му поглед. — Колби иска да се ожени за нея, нали знаеш.

Очите на Тейт проблеснаха.

— Може само да си мечтае — отвърна студено той. — Единственият, за когото тя ще се ожени, съм аз.

— Наистина ли? — Тя бе очарована, но озадачена. — Одри ѝ е казала и за пръстена, и за сватбената си рокля...

— Вече казах и на Одри, и на пресата, че нямам никакво намерение да се женя за нея със или без сватбена рокля. Одри е затънала в проблеми, а на мене ми отне много дълго, докато разбере защо се държи така. Ще се наложи да прекара известно време в център, където лекуват наркомани. Може да ѝ се отрази добре. Съжалявам я, но тя прекалено много усложни нещата.

Лета се отпусна облекчена.

— Сесили си мислеше, че след като вече знаеш истината, няма да се противиш на брак с бяла жена — добави тя. — А Одри бе образована и доста красива.

Той сякаш се сви.

— Сесили спомена нещо такова и пред мен. Каза го, когато споменах, че не съм виждал Одри напоследък — обясни притеснен той. — Набила си е в главата, че не я искам, независимо от произхода си, само защото не е достатъчно красива. Това не е истина. Просто аз оплетох нещата.

— Да — отвърна натъртено майка му. — А сега Сесили е бременна и съвсем сама.

— Има и по-лошо. Една кола едва не я е прегазила, докато сте били на меден месец — каза той пресипнало.

— *Кога?* Добре ли е? — Лета бе изумена.

— Получила е леко сътресение и има навехната китка. Задържали са я в болницата за наблюдение. Казала им е, че няма живи роднини — добави той. Пое си дълбоко въздух и се усмихна студено. — Не можеш да си представиш как ме заболя.

— Напротив, мога — отвърна Лета. Пристъпи към дивана и седна, наблюдавайки сина си да сяда на стола. — Дватамата още ли не си говорите?

— Тя е избягала — изсъска той. — Решила е, че ще се женя за Одри, зарязала е всичко и е заминала, за не ми се пречка с бебето. — Той погледна майка си. — Това да ти звучи познато?

Лета се намръщи и подпря лицето си на длани.

— Горкичката ми Сесили!

— Най-трагичното е, че Одри за мен никога не е била нещо повече от едно украшение, някой, с когото...

— С когото какво? — попита майка му, бършейки сълзите си.

Той погледна свитите си ръце и едрия сребърен пръстен с тюркоаз, който някога е бил на Мат.

— Сесили започваше да ми влиза под кожата — каза той. — Трябваше да намеря начин да я държа на разстояние. Когато започнах да излизам с Одри, тя сама се отдръпна.

Лета изглеждаше силно притеснена.

— Миличката Сесили — отново каза тя.

— Бях свободен да правя каквото пожелаея — каза той. — Пътувах, поемах опасни задачи, подлагах се на рискове... От момента, в който напуснах къщи, не се е налагало да се замислям за някого, освен за себе си. През по-голямата част от съзнателния си живот, съм

бил напълно самостоятелен. Поех отговорността за Сесили, но се грижех за нея предимно от разстояние. Не исках да споделям живота си с никого.

— Ето че си постигнал това, което си си пожелал — отвърна неодобрително Лета.

— Но това вече не го искам — каза тихо той. — Сега нямам нищо против да отказвам рискованите задачи и съм готов да се откажа и от свободата си. Искам си детето — заяви той. — Искам Сесили. Единственото ми желание е да измисля някакъв начин, за да я накарам да ме разбере. Преди да замина за Тенеси, за да се видя с нея, трябва да имам някаква представа какво да ѝ кажа. Прекалено много е заложено тук.

Той се изправи, неспокоен, притеснен и отново се приближи до прозореца.

Мат влезе в стаята, следван от иконом с огромен сребърен поднос за кафе.

— Тайм аут — извика той и посочи на Тейт да се върне на мястото си. — Кафето разрешава много проблеми. Поне така ми се струва. Има цяла каничка. — Той седна на канапето до Лета и се наведе да я целуне с нескрита обич.

Тейт седна, макар и неохотно. Чувстваше се самотен.

Баща му го погледна с удоволствие, отбелязвайки приликата им. Съжаляваше, че Тейт е нещастен, но това бе нещо лично, което помладият мъж трябваше сам да разреши. Можеше да го посъветва, но не и да му помогне.

— Реши ли какво да правиш? — попита той.

Младият мъж пое чашата кафе от майка си и бавно поклати глава.

— Имаш нужда от бойна стратегия — посъветва го Мат. — Никога не напускай базата без подробни разузнавателни данни и бойна стратегия. Благодарение на това се върнах жив от войната.

Тейт се разсмя.

— Тя е само една жена, не е противниковата крепост.

— Само така ти се струва — каза Мат, насочвайки лъжичката към сина си. — Повечето жени наистина се вражески крепости — добави той с хитър поглед към усмихнатото лице на жена си. — Трябва да щурмуваш внимателно.

— Очевидно подобни щурмове са му добре познати — каза Лета, без да прикрива сарказма си. — Иначе нямаше да чакаме внуче... — Тя възкликна и погледна Мат. — Внуче. Нашето внуче — подчерта тя с радост.

Мат погледна Тейт.

— Това съвсем променя нещата, сине — каза той, а обръщението му се изплъзна съвсем естествено и дори не учуди Тейт, който се усмихна, въпреки че продължаваше да се чувства нещастен.

— Върви в Тенеси и кажи на Сесили, че ще се жените — нареди Лета на сина си.

— Добре — отвърна с натежало сърце Тейт. — След всички неприятности, които й причиних през последните седмици, едва ли ще се затича да се жени за мен.

— С мед се ловят повече мухи, отколкото с оцет — добави услужливо Мат.

— Ако си взема меда, сигурно ще ме подгонят оси.

Лета се разсмя.

— Няма да се откажеш, нали? — попита Мат.

Тейт поклати глава.

— Не мога. Трябва да се добера до нея преди Габрини да я е открил, въпреки че съм абсолютно сигурен, че едва ли има по-точна представа от мен къде е отишла. Просто трябва да открия някакъв нов подход, за да я върна. Господ да ми е на помощ.

Той отпи кафе и погледна от майка си към баща си. Чувстваше, че си е у дома, за пръв път в живота си. Усети топлина, когато разбра колко много държи на тези хора, и колко скъпи са му те. Баща ми, помисли си той, е голяма работа. Не че някога щеше да му го признае. Той и без това бе непоносимо надут.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Тейт не беше проблем да реши да тръгне за Тенеси и да доведе Сесили. Трудното беше изпълнението на това решение. Тейт помоли Пиърс Хътън да му даде една седмица отпуска, защото предполагаше, че ще му отнеме време, докато я убеди да тръгне с него, а нямаше никакво намерение да я оставя сама, ако е все още в опасност.

Пиърс Хътън го погледна развеселен, докато преглеждаха новите данни за сигурността на петролната платформа в Каспийско море.

— Значи най-накрая реши да направиш нещо за Сесили — измърмори Пиърс. — Беше крайно време. Вече започвах да свиквам с това твое вечно намусено лице.

Тейт го погледна кисело.

— Все си мислех, че постъпвам добре като я държа на разстояние. Сега, разбира се, е бременна — обясни той.

По-възрастният мъж се засмя безпомощно.

— Значи си престанал да я държиш на една ръка разстояние. Кога е сватбата?

Усмивката на Тейт угасна.

— Още е прекалено рано да се каже. Тя избяга. Най-сетне успях да я открия, но сега трябва да я убедя да се оженим, без да си помисли, че го правя заради бебето.

— Не ти завиждам — отвърна Пиърс, а очите му заискриха. — Аз самият доста пъти падах, докато стигна до брак, нали си спомняш?

— Как е бебето? — попита Тейт.

Пиърс се засмя с искрено удоволствие.

— Вече гледаме него вместо телевизия. Никога не съм предполагал, че бащинството толкова много ще ме промени. И мен, и живота ми.

Той поклати глава, а погледът му стана далечен.

— Понякога се страхувам, че това е само сън и една сутрин ще се събудя сам. — Той се размърда притеснено. — Разбира се, че можеш

да отсъстваш. Само че кой ще ти върши работата, докато те няма?

— Мислех си да те убедя да вземеш отново Колби Лейн. — Той вдигна ръка, когато видя буреносния поглед на Пиърс. — Спрял е да пие — успокой го той. — Сесили го е завела при терапевт. Вече не е такъв какъвто го помниш.

— Сигурен ли си? — попита Пиърс.

Тейт се усмихна.

— Абсолютно.

— Добре, но ако отново ми посегне, усмивката му ще стане беззъба!

Тейт се разсмя.

— Става. Ще му се обадя, преди да тръгна.

Колби не може да повярва, когато на следващата сутрин откри Тейт пред вратата на апартамента си. Не просто Тейт, а един усмихнат Тейт. Очакваше въоръжено нападение след последния им телефонен разговор.

— Идвам да ти предложа нова работа.

Черните очи на Колби се присвиха.

— Да не би да върви комплект с ампула цианид? — попита уморено той.

Тейт потупа мъжа по рамото.

— Съжалявам, че се държах толкова лошо с теб. Изобщо не бях на себе си. Много съм ти задължен, че ми каза истината за Сесили.

— Предполагам знаеш, че детето е твое.

Тейт кимна.

— Заминавам за Тенеси, за да я прибера — отвърна той.

Очите на Колби заискриха.

— Тя знае ли?

— Още не. Ще я изненадам.

— Да не се окаже, че ти си изненадан — подхвърли Колби. — Тя много се беше променила през последните няколко седмици.

— Забелязах.

Тейт се облегна на стената близо до вратата.

— Намерил съм ти работа.

— Искаш да отида в Тенеси — измърмори Колби.

— Можеш само да си мечтаеш, Лейн — отвърна Тейт. — Не, не става въпрос за това. Искам да станеш шеф на охраната на Пиърс

Хътън, докато ме няма.

Колби се огледа.

— Да не би да халюцинирам?

— И ти ли започваш като баща ми? — замрънка Тейт и поклати глава. — Променил съм се.

— В какво?

— Слушай ме внимателно. Работата е добра. Ще имаш обикновено работно време. Можеш да престанеш да спиш с пистолет под възглавницата. Няма да губиш повече ръце.

След малко Тейт продължи замислено.

— Бях лош приятел. Ревнувах я от теб.

— Но защо? — попита Колби. — Сесили е специална. Тя е изключителна и точка по въпроса. Винаги съм знаел, още от деня, в който се запознахме, че е влюбена в теб.

Тейт усети как по тялото му се разлива топлина, когато чу думите на Колби.

— Накарах я да премине през истински ад. Може би вече не ме обича.

— Не можеш да убиеш любовта — въздъхна тежко Колби. — Знам по-добре. Вече пробвах.

Тейт изпита съжаление към приятеля си. Не знаеше какво да му каже.

Колби сви рамене.

— Както и да е. Аз вече се научих да живея с призраците от миналото, благодарение на психоложката, при която ме изпрати Сесили. — Той се намръщи. — Можеш ли да си представиш, тя отглежда змии. Понякога виждах как моите излизат от бутилките уиски, но нейните са истински.

— Може да е алергична към козина — предположи Тейт.

Колби се разсмя.

— Кой знае. Кога започвам? — попита той.

— Днес.

Тейт извади мобилен телефон и набра някакъв номер.

— Изпращам Колби Лейн. Той ще ме замества, докато отсъствам. Ако имате проблеми, докладвайте на него.

Той кимна, когато човекът от другата страна отговори утвърдително и затвори.

— Добре. Какво трябва да направиш...

Два часа по-късно той седеше в самолета за Нашвил. Излетяха по-късно заради снега и лапавицата, а той бе толкова нетърпелив. Когато кацнаха в Нашвил, вече едва сдържаше раздражението си. Отправи се директно към гишетото за коли под наем. Тръгна за Калънвил веднага, без да обръща внимание на снега.

Откри музея много лесно. Той се намираше в самия център, след единия от двата светофара в града. Там попита как да стигне до къщата на Сесили и му обясниха, че е през две къщи надолу по улицата. Секретарката на музея го гледеше с истинско страхопочитание.

— Да не сте роднина на покойния ѝ съпруг? — любопитства жената.

Очите му се разшириха.

— Моля?

— Сигурно ѝ е много трудно. Бременна, а току-що овдовяла — продължи жената на средна възраст. — Всички се постаряхме да ѝ е добре. Господин Джонсън, уредникът, също е вдовец. Винаги е толкова мил с нея. Но сигурно нямате търпение да видите госпожа Питърсън. Да ѝ звънна ли да ѝ кажа, че сте пристигнали?

Очите му горяха с трескав пламък.

— Не — отвърна той, насилвайки се да се държи любезно. — Искам да я изненадам.

Той се измъкна от сградата, а колата остави паркирана. Нагази в плиткия сняг и погледна презрително колите, които едва пълзяха по улицата. Тези няколко снежинки не бяха нищо в сравнение с високите преспи в резервата. Южняците, помисли си той, не заслужават сняг, щом този валеж беше успял да парализира уличното им движение!

Що се отнася до въображаемия починал съпруг на Сесили, помисли си той, докато се качваше по стълбите на малката тухлена къща, където тя живееше, той ей сега щеше да възкръсне и да излезе на сцената!

Почука на вратата и зачака.

Някой раздражено замърмори и се чу превъртането на ключ. Вратата се отвори и срещу него се изправи бледата Сесили.

Той успя да отвори мрежестата врата и да я подхване, преди да е припаднала.

Свести се на канапето, а до нея седеше Тейт и пригладваше разбърканата ѝ коса. Гаденето отново се надигне в гърлото ѝ, но за щастие не тръгна по-нагоре. Тя го погледна с безпомощна радост и ѝ се прииска да може да скрие чувствата си, предизвикани след толкова празни седмици на самота.

Той не каза нищо. Докосваше с пръсти косата, челото, очите, носа, устата ѝ, сякаш запомняше всяка отделна черта. Ръцете му небрежно разтвориха робата, наметната върху памучната нощница. Той докосна корема ѝ, а лицето му грейна, когато улови първите признаци на състоянието ѝ.

— Кога го създадохме? — попита той направо.

Тя усети, че светът ѝ се разпада. Той знаеше за бебето. Разбира се. Значи затова е дошъл.

Той срещна очите ѝ, но в тях откри само враждебност и горчиво разочарование.

— Щях да дойда, дори и да не знаех за детето — каза веднага той.

— Бебето е мое.

— И мое.

— Одри няма да се добере с крадливите си ръчички до детето ми!

Той я притисна здраво с ръка.

— Няма да се женя за Одри — изсъска ѝ той. — И никога не съм имал намерение да го правя! Тя е в клиника. Мозъкът ѝ е промит от наркотици. Призна си, че е измислила всички истории във вестниците и след това е обвинила теб.

— Ка... какво? — прошепна ужасена тя.

Тейт въздъхна тежко.

— Сесили, тя е неуравновесен човек. Разпространяваше лъжи пред медиите, а те я слушаха с отворена уста. Никога не съм имал намерение да се женя за нея, независимо от това, което си си мислела. Отхвърлих я и тогава тя тръгна да си откъщава. Никога не е имало нищо.

Странно бе усещането, докато ръката му притискаше заобления корем. Искеше да му каже нещо, но в този момент бебето се премести.

Тейт дръпна ръка като ужилен. Премести поглед върху корема ѝ с истински ужас, а то помръдна отново.

Тя не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Това... нормално ли е? — попита той.

— Това е бебе — отвърна нежно тя. — Мести се непрекъснато. Рита по малко. Все още не е започнал както трябва, но расте и става по-силен.

— Никога не съм знаел... — Пое си дълбоко въздух и ръката му отново се върна до нея. — Сесили, заболя ли те, когато той... — Тейт се поколеба. Черните учудени очи срещнаха нейните. — Той ли?

Тя кимна.

— Вече се знае? Толкова рано?

— Да — отвърна протичко тя. — Ходих на ултразвук.

Пръстите му станаха галювни. Син. Щеше да има син. Той преглътна. Това беше истински шок. Не беше мислил за бременността ѝ, но сега разбираше, че ще се появи едно миниатюрно копие на двамата със Сесили, дете, което да наследи всички характерни черти на всичките му деди. Всички. Почувства истинско благоговение.

— Как ме откри? — попита тя.

Той я погледна в очите.

— Не беше с твоя помощ! Отне ми цяла вечност, докато издиря шофьора, който те е докарал до Нашвил. Бил в отпуска по болест и едва тази седмица някой ми каза, че той е извършвал курсовете преди Коледа.

Тя извърна очи.

— Не исках да ме намираш.

— Забелязах. Но, дявол да го вземе, сега се връщаш с мен — заяви гневно той. — Проклет да съм, ако те оставя тук на милостта на хора, които превъртат като видят един сантиметър сняг!

Тя се изправи и премести ръката му. Забеляза, че се е притиснала до него и веднага стана от канапето.

— И до пощенската кутия няма да отида с теб — заяви тя. — Изградила съм си нов живот тук и оставам!

— Само така си мислиш.

Той също стана и влезе в спалнята. След минутка откри сака ѝ и започна да го пълни.

— Няма да тръгна с теб — повтори тя. — Можеш да ми събереш всичкия багаж. Ако искаш вземи и сака, и дрехите. Аз оставам. Животът ми е вече тук. За тебе няма място в него!

Той се завъртя към нея. Беше побеснял.

— Ти носиш моето дете!

Не можеше да го гледа равнодушно. Обичаше го, желаше го, но той вършеше всичко това по задължение, може би дори, за да се спаси от чувството си на вина. Знаеше много добре, че Тейт не желае трайни връзки, никакво обвързване. Самият той й го бе казвал пределно ясно толкова пъти. Освен това не я обичаше, а това бе най-тъжното.

— Колби ми предложи да се оженим заради бебето — каза горчиво тя. — Може би трябваше да го направя.

— Само през трупа ми — увери я той.

Тя се сви.

— Затова не исках да знаеш — каза тя, готова да се разплаче. — Става точно както си представях. Отново се превръщам в твоя отговорност, в задължение, в камък на шията ти.

Тя дори не плачеше както обикновено, мислеше си той докато наблюдаваше стичащите се сълзи по преbledнелите бузи.

Той престана да тъпче неща в сака и застана пред нея. Лицето му бе мрачно, докато търсеше думите, с които да й обясни защо всъщност е дошъл.

Тя прехапа долната си устна в напразен опит да спре сълзите.

— Отивай си — прошепна тя. — Остави ме намира.

Той се намръщи.

— Сесили...

— Моля те, Тейт — молеше се тихо тя. — Отивай си вкъщи и забрави къде съм. Прекъснала съм всичките си връзки с Вашингтон. Всичко е оставено в миналото. Сега сме само аз и бебето...

— Ти, бебето и въображеният ти починал съпруг — изстреля в отговор той. — Какво да направя, за да премина през тази стена, с която си се оградил.

— Нищо не можеш да направиш. — Тя погледна строгото му лице. — Нямаш и най-бегла представа какви ограничения налага едно бебе, до каква степен ще промени живота ти. Свикнал си да бъдеш самотник. Не споделяш с никого чувствата си, страховете си, мечтите. Живееш сам и това ти харесва. Бебето ще плаче по всяко време, трябва

някой непрекъснато да е до него и да го обсипва с грижи. Ще намразиш шума, напрежението и това пълно обсебване. — Тя се извърна. — След време ще ни намразиш и двамата просто защото ти пречим.

Сърцето му се сви, когато тя се обърна и отиде в хола.

— Мислиш си, че не ви искам с бебето ли?

Тя се засмя, без да има нищо смешно.

— Всичко, което си казвал и правил през последните осем години ми е показало, че не желаяш трайна връзка с жена. Най-вече с мен.

Той пъкна ръце в джобовете си, намръщи се и се опита да намери правилните думи.

— Знаеш защо те отблъсквах, Сесили — каза тихо той. — Не само че бяхме, както си мислех тогава, от различни раси, но аз ти бях настойник. Щеше да излезе, че се възползвам от обичта ти.

Тя бе скръстила ръце и гледаше през прозореца към снежния град. Гърбът ѝ бе неестествено стегнат и изправен.

— Просто не бях достатъчно красива.

От нищо не го бе боляло така, както от тази простичка и напълно откровена забележка. Той я погледна, без да знае какво да отговори. За него, тя бе най-красивата жена на света, и като външност, и като характер, особено в сегашното ѝ състояние.

Тя се обърна с тъжна усмивка.

— Ако се притесняваш за онзи, който се опита да ме блъсне, откакто съм тук, не съм имала никакви проблеми. Едва ли някой ще направи нов опит да ме убие. Можеш да ме оставиш съвсем спокойно. Щастлива съм тук, Тейт. Ще ти се обадя, когато детето се роди — добави тихо тя. — Разбира се ще можеш да го виждаш, когато пожелаеш.

Вратите започваха да се затварят пред него, а стените около нея ставаха по-високи. Той стисна зъби, обзет от безсилен гняв.

— Искам те — напрегнато каза той, въпреки че това не бе всичко, което се опитваше да ѝ каже.

— Аз не те искам — отвърна тя, лъжейки с огромно усилие. Нямахте намерение отново да се превърне в негово задължение. Дори си наложи да се усмихне. — Благодаря ти, че намина да ме видиш. Ще се обадя на Лета, когато двамата се върнат от Насау.

— Вече са си вкъщи — заяви той. — Отидох да се сдобря с тях.

— Наистина ли? — Тя се усмихна нежно. — Радвам се. Толкова се радвам. Ти разби сърцето на Лета, когато й каза, че няма да й проговориш.

— А как мислиш, че ще се почувства, когато разбере, че не искаш да се омъжиш за бащата на детето си?

Тя го погледна онемяла.

— Тя... знае ли?

— И двамата знаят, Сесили — отвърна той. — Очаквах те, за да ти се порадват и да те погледят. — Той се обърна към вратата, изпълнен с наранена гордост от това, че е отхвърлен. — Можеш да се обадиш на майка ми сама и да й кажеш, че нямаш намерение да се връщаш. След това остани да си живееш тук сама в средата на тази „снежна провинция“ и ти пожелавам всичко най-хубаво. — Той се обърна към вратата, а черните му очи горяха. — А аз, първо адът трябва да замръзне, преди да се приближа отново до теб!

Той излезе и блъсна вратата след себе си. Сесили остана загледана в него, а в гърлото ѝ се надигаше буца. Защо беше толкова ядосан, че го е освободила от задълженията, свързани с детето? Не я искаше заради нея самата. Ако беше така, ако имаше истински чувства, щеше да се е оженил за нея преди години. Всичко беше заради бебето.

Тя остави сълзите да потекат на воля. Когато чу мотора на джипа и усети с каква скорост се отдалечава, нещастията я заля с пълна сила. Искрено се надяваше да не прегази някого. Ръката ѝ се спусна към корема и с нескрита болка тя си припомни изражението му, когато бе поставил едрата си силна длан над детето. Отпрати го заради собственото му щастие, нима не разбираше? Предполагаше, че само гордостта му е наранена и затова е избухнал. Искеше ѝ се да не е идвал. Щеше да ѝ по-трудно, защото щеше да си го представя тук, във всяка една от стаите и спомените нямаше да я оставят намира. Няма да се върне. Тя успешно изгори всички мостове. Нямаше как да ги издигне отново.

Тейт стигна до наетата кола и блъсна с длан по капака. Под удара му се вдигна облаче ситен сняг. Той беше загубил самообладание. Каква глупост! И то пред бременна жена, която вече се чувстваше

отхвърлена и нежелана. Въздъхна ядосано и се загледа към къщата. Е, повече от това не можеше да я разстрои, поне не днес. Ще си вземе стая в местния мотел, ще приготви необходимите уреди и ще се върне пеша. Толкова дълго бе живял следвайки инстинктите си. Рефлексите му бяха безупречни, въпреки че понякога вършеше неща, в които колегите му не намираха никаква логика. Но в този момент усещаше, че Сесили е в опасност, че Габрини дебне наоколо, че се е доближил. Чувството се беше загнездило и той нямаше никакво намерение да си тръгне, преди Сесили да е в безопасност. Сесили и бебето му.

Зачуди се дали този път не е сбъркал, докато се таеше близо до задния вход на Сесили. Снегът отново бе започнал да вали. Беше измръзнал поради неудобното положение, в което се намираше, а беше и студено.

Огледа тънкия сняг и установи, че първата му преценка за лигльовците от юга при първия валеж, не е била съвсем справедлива. Подслушваше една полицейска честота и чутото го стресна. Откакто бе пристигнал, докладваха за десет тежки катастрофи, само една със смъртен случай. Помисли си, че хората в Южна Дакота се научават да се справят със снега, защото след като падне, не може да се стопи цяла зима. Тук валеше само няколко дни през цялата зима, а когато се образуваше малко лед или имаше снежна покривка, жителите не знаеха как да карат безопасно. Беше му мъчно за семействата на двете жертви, починали при катастрофата. Помисли си как ли ще се чувства ако загуби Сесили и сърцето му се сви. Тя бе част от него години наред и вече не можеше да си представи бъдещето без нея.

Някакъв звук привлече вниманието му. Не беше кой знае какво. Само едва доловимо изхрущяване, все едно че някой е стъпил на лед. Ръката му се стрелна към автоматичния пистолет 45-ти калибър, скрит в кобура през рамото. Стисна го внимателно и изчака приближаващия камион да заглуши останалите звуци и чак тогава го извади. Беше целият в черно, дори си беше сложил плътна маска на лицето, въпреки че бе скрит зад кофите за боклук.

Добре че беше избрал това място. Дребен мъж с черни дрехи и същата маска за лице, се приближаваше към притихналата къща, стиснал в ръка нещо, което можеше да е само оръжие.

Добър е, помисли гневно Тейт. Движи се като животно, с дребни, неравномерни стъпки, които няма да разбудят и сърна в гората.

Изобщо не следваше ритмичната походка на човек. Непознатият се огледа, придържайки се към сенките. За Тейт беше очевидно, че той дебне жертвата си, преди да пристъпи към смъртоносните си намерения.

Изобщо не се опита да отвори задната врата. Протегна се към един нисък прозорец, който бе към кухнята като оглеждаше се внимателно, докато разхлабваше стъклото, а след това повдигна резето на рамката. В лунна нощ като тази, когато само ледът искреше и отразяваше слабата светлина от улицата, човекът бе на практика невидим.

Сърцето на Тейт биеше силно. Нахлулият адреналин зареди всичките му мускули. Искеше да стреля веднага, за да е сигурен, че няма да изложи Сесили и най-малката опасност. Но нямаше никакво доказателство. До този момент мъжът не беше направил нищо, освен да насили прозореца. Трябваше да е в къщата, за да има право Тейт да действа. А тогава трябваше да е много бърз, за да не струва забавянето му живота на Сесили. Мисълта го разколеба. Цялото му обучение, всички умения трябваше да се съчетаят и използват в един кратък момент, когато само той можеше да спаси майката на детето си от сигурна смърт. Не можеше да си позволи провал в този момент. Наблюдаваше напрегнато, очаквайки подходящия момент.

Вътре в къщата Сесили лежеше в леглото си, все още увита в симпатичната бархетна розова роба. Беше съвсем будна, все още със зачервени от плач очи. Тейт бе дошъл при нея и когато си помисли, че може би има истински шанс за тях двамата, той си призна, че всичко това го върши по задължение. Той просто не я обичаше. Искеше детето и сигурно се чувстваше длъжен да осигури Сесили. Това вече го беше преживяла веднъж. Тейт винаги трябваше да се намеси. Никога нямаше да я обикне. Просто няма да си позволи да я обикне. Извиненията му следваха едно след друго, които се свеждаха до факта, че не иска да споделя живота си с никой. Това нямаше да се промени и колкото по-бързо Сесили го приемеше, толкова по-добре...

Тя спря да диша. Стори й се, че чува звук, подобен на счупване на дърво. Изправи се в леглото, а сърцето й блъскаше силно. Да не би Тейт да се е върнал? Стана и тихо пристъпи по линолеума към антрето.

Ослуша се, но други звуци нямаше. Последва тихо изскърцване, причинено от някакво движение в тъмното. Сърцето ѝ беше готово да изскочи, когато се сега за онзи престъпник, който се опита да я прегази във Вашингтон. Сигурно някой от синдиката е тръгнал да си отмъщава! Но как са успели да я намерят? Тейт също я бе открил, напомни си тя. Това можеше да е единствено човек, затънал до гуша в сделките на организираната престъпност.

Преглътна. Ръката ѝ се плъзна към корема, щом се сети какво може да се случи на детето. Не биваше да се оставя гордостта да я води. Колко глупаво постъпи. Никога преди не ѝ се беше налагало да бяга. Можеш да остане, където си живееше, където имаше кой да я защита. В нормални обстоятелства можеше и сама да се грижи за себе си. Но не си правеше илюзии, че ще успее да се спаси от професионален престъпник. Умееше да стреля, но нямаше пистолет. Беше ходила на няколко урока по карате и тогава Тейт, който имаше колан по таекуондо, ѝ показа, че дори и цял живот да си посветил на бойните изкуства, не можеш да се спасиш от нож или пистолет. Затвори очи, докато се ослушваше за нови шумове. Трепереше цялата. В краен случай ще крещи или ще избяга. Нямаше близки съседи, а и как ще избегне куршума, ако мъжът е въоръжен?

Тейт сигурно вече пътува към столицата, помисли си нещастно тя. Щеше да ги защити с детето, но тя го отпрати в изблик на гняв. Браво, Сесили, каза си тя. Сега вече ще имат пикантни заглавия! Хората ще има за какво да четат, докато си пият сутрин кафето!

Пое си дъх, бавно и на пресекулки, без да спирала се ослушва. Нещо се разтърси, сякаш натрапникът, сега вече бе сигурна, че в къщата има някой, се бе сблъскал с малката масичка за телефона, поставена между хола и трапезарията. Чу още някакъв слаб шум, а след това рязко отдръпване. Кабелът на телефона, помисли си тя и паниката я сграбчи. Какво да прави?

Нищо в спалнята не можеше да послужи като оръжие. Мебелите бяха почти антики, защото бе наела къщата с обзавеждането. Ако имаше някаква пръчка, това щеше да ѝ даде някакъв шанс.

Притисна се към стената до един от ниските прозорци, който я притесняваше, когато реши да наеме къщата. Очите ѝ спряха на любителски направеното резе на прозореца. Металният ограничител се бе счупил и собственикът бе приспособил дръжка от метла, заклещена

в горната част на рамката, за да не може прозорецът да се отвори от външната страна. Точно това щеше да ѝ свърши работа, за да избие пистолета от ръцете на мъжа ако междувременно той не успееше бързо и безшумно да я ликвидира. Беше съвсем сама. Трябваше да се спаси. Моля те, господи, молеше се безмълвно тя, дай ми сила. Помогни ми!

Преглътна, за да потисне гаденето, плъзна се към прозореца и се протегна, за да издърпа дръжката. Тя поддаде лесно и щом я усети в ръката си, Сесили въздъхна с облекчение. Дървената повърхност ѝ вдъхна кураж. Дървото бе здраво и тежко и ако замахнеше както трябва, може би щеше да успее да се спаси.

Промъкне се към вратата и прехапа устната си, за да не се остави на надигащата се паника. Чу приглушените приближаващи стъпки. Вратата на спалнята зееше широко отворена. Застана точно зад нея, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя се уплаши да не го чуе престъпникът. Затвори очи, преглътна отново и стисна здраво зъби. Ще се справи. Можеше да се справи...

По стената плъзна сянка. Колебливо. Тя продължи да стиска зъби, докато изчакваше. Треперещите ѝ ръце стискаха пръчката. Не бива да изпуска нервите си точно в този момент! Усети как дланите ѝ се потят. Стисна дръжката от метла още по-здраво.

Сянката отново се плъзна напред. Приближаваше. Тя повдигна леко пръчката. Държеше я на нивото на раменете си и чакаше, чакаше...

Някаква ръка с пистолет се появи най-неочаквано и Сесили замахна, без да мисли. Стовари пръчката толкова силно, че пистолетът отлетя. Непознат глас извика от болка, прозвуча ругатня, а тя усети ръката си стисната като в клещи: някой издърпа дръжката и замахна.

Тъмна сянка полетя към нападателя и го отблъсна от Сесили, пращайки го на пода последва кратка, изпълнена със злоба торба на линолеума. По-ниският внезапно бе изправен и отново съборен с такава сила, че Сесили разбра, че всичко е свършило. Те бяха двама, а сега незнайно кой се приближи към нея.

Тя изпищя. Всичката ѝ смелост се бе изпарила, докато наблюдаваше уменията на новия нападател. Вече нямаше оръжие. Сега той ще я убие...!

— Сесили!

Този глас! Тя потръпна от облекчение и ужас, когато бе привлечена в мечешка прегръдка към стегнатото мускулесто тяло. Бе на сигурно място. *В безопасност*. Ръцете ѝ го обгърнаха и тя избухна в сълзи.

— Тейт — прошепна с треперещ глас тя. — О, Тейт!

Той я целуна жадно, устните му бяха студени, след като бе прекарал толкова време навън.

— Страхувах се да не закъснея — простена той. — По-едър съм от него и трябваше да насиля прозореца, за да вляза. Той заяде. Господи, за малко! Ти го обезоръжи!

— Ударих го по ръката с пръчка — промълви задавено тя и потръпна. — Имаше пистолет.

— Да, имаше.

Той я пусна и се пресегна да запали лампата. Стаята се обля в светлина. Дребният на пода се бе свил, притискайки ръце към гърдите си и стенеше.

Тейт издърпа маската от главата си и вдигна малкия автоматичен пистолет. След това извади мобилен телефон и набра номера за спешни случаи. Не пропусна да спомене да изпратят и линейка.

— Дали не съм му счупила китката? — попита обърканата Сесили, докато обгръщаше раменете си с ръце, без да сваля очи от гърчещата се фигура на пода.

— Може би — отвърна Тейт с леден глас. — Извиках линейка, защото му счупих няколко ребра.

В гласа му нямаше и капка съжаление. Той се приведе и се подпря на коляно. Смъкна маската на натрапника и пред него се появи слабо, с нищо незабележимо лице, изкривено от болка.

— За толкова ли глупав ме смяташ, да те доведе тук, а след това да си тръгна, без да погледна назад? — попита злобно Тейт. — Проверих на летището и в службата за коли под наем. Не са много желаещите да наемат кола и да ги упътят към Калънвил. Днес бяхме само аз... и ти.

— Майната ти... — задави се мъжът. — Тя... провали всичко. Всичко! Бяхме вече... готови! — Той се задави отново и погледна с омраза Тейт. — Ще я... хванем... и нея, и... теб!

Тейт сграбчи мъжа за косата и Сесили усети как ръцете ѝ изстиват от начина, по който той гледа поваления си враг.

— Познаваш ли Маркус Карера?

Мъжът сякаш застина за миг. Разбира се, че познаваше Карера. Всички го познаваха. Той беше дон, легенда в средите на мафията. Бе накарал Габрини да заприлича на дребен джебчия. Дребният преглътна.

— Да. Знам кой е Карера.

— Той знае къде живееш.

Пребледнялото лице на мъжа стана като восък.

— Ей, слушай, не можеш...!

— Напротив. Мога. — Тейт пусна косата му. Лицето му си оставаше безизразно.

— Ако и един косъм падне от главата на Сесили, не е нужно да ти казвам какво ще се случи. Можеш да кажеш на приятелчетата си, че не си единственият, когото разследвам от синдиката.

— Блъфираш.

Тейт го погледна.

— Много хора ми дължат услуги. Някои от тях са в затвора. Никога няма да разбереш от къде ти е дошло. Нито пък някои от хрътките ти.

— Ти си един... луд... индианец. Работиш на заплата в строителна фирма! Какво можеш да ни направиш? — каза презрително мъжът.

— Почакай и ще разбереш.

Тейт се изправи.

— Името ми е... Габрини. Семейството ми има връзки навсякъде!

Тейт се приближи до Сесили, за да се увери, че е добре.

— Моето също — отвърна той, без да откъсва поглед от нея.

Тя бе прекалено уплашена, за да говори. Остави Тейт да я притисне до себе си, докато треперенето премина. Шокът едва сега се появяваше. Не можеше да повярва колко уязвима, крехка и беззащитна е в действителност.

Линейката пристигна заедно с полицейските коли. Придружаваше ги мъж в черен костюм, който приличаше на федерален агент. Сесили не се учуди, когато той дръпна Тейт настрана.

Докаато лекарят преглеждаше Сесили, натовариха Габрини в полицейски фургон, под наблюдението на двама полицаи.

— Отведете го в болницата, за да му превържат ребрата — нареди костюмираният на лекарския екип. — Ще го откараме в Ню Джърси с двама федерални.

— Федерални! — възкликна Габрини и се сви, защото избухването му причини болка.

— Федерални — отвърна агентът. Имаше нещо плашещо в усмивката, с която изрече думата. — Май в Джърси им трябваш за по-сериозни престъпления от едно влизане с взлом и нападение с оръжие, господин Габрини.

— Само не в Джърси — започна Габрини. — Не, обвиненията са в окръг Колумбия.

— И до окръг Колумбия ще стигнем — измърмори федералният агент и се усмихна. Габрини вече бе разбрал, че той не е свързан с правителствените агенции.

Габрини се разкрещя с всичка сила. Молеше за федерална защита, но никой не му обърна внимание. Продължи да крещи и в линейката, зад която потегли друга кола. Сесили и Тейт попълниха полицейските формуляри, докато пиеха кафе в кухнята. Един от полицаите затвори прозореца и го обезопаси с малка червена ограничителна лепенка.

Тейт я погледна над втората си чаша кафе с гордост.

— Запазила си самообладание — каза той. — Гордея се как си се справила. Страх ли те беше?

Тя се усмихна на тази неочаквана похвала.

— Бях ужасена. Не знаех, че си останал. Мислех, че ще трябва сама да се бия.

— Подцених го с няколко секунди. Можех да го поваля с един изстрел, но не бях сигурна дали няма да успее да те застреля.

— Ти ме спаси.

— И ти ми помогна.

Тя отпи от свето кафе без кофеин.

— Господин Габрини се страхуваше от теб — каза тя.

— Така и трябваше. Имам връзки, за които той не подозира — добави Тейт. — Няма да му се случи нищо лошо, ако не се приближава до теб.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

— Вече няма опасност. Но въпреки това предпочитам да се върнеш в окръг Колумбия, за да мога да те наглеждам.

Тя се поколеба. Тази нощ той я беше спасил. Обичаше я, макар и по свой начин. Ако се върнеше с него, ще се чувства длъжен да е непрекъснато около нея. Знаеше какво е отношението му към брака, защото сам ѝ го бе казал. Живееше сам и така му харесваше. Тази вечер ѝ стана съвсем ясно в какъв свят живее, свят на насилие и опасни хора, свят, в който той заемаше водещо място. Нямахше да си остави работата, само защото тя ще се притеснява. Ами когато бебето се роди? Той ще обича сина си, но някой ден може да се появи жена, в която Тейт да се влюби. А тя ще му виси на врата. Вече бе прекарала една прекрасна нощ с него, нещо за което бе мечтала цял живот, а сега детето му растеше в нея. Това, което ѝ бе дало миналото, щеше да ѝ стигне за бъдещето.

— Искам да остана тук — каза тихо тя.

Той се пое дъх, все още изпълнен с адреналин след цялото насилие и защото тя отново го отблъскваше.

Срещна погледа ѝ.

— Родителите ми искат да се прибереш, за да са близо до първото си внуче.

Тя повдигна вежди.

— Това вече е нов подход. Използваш всички карти, които са ти под ръка.

Той я погледна онемял от гняв.

— Недей да си мислиш, че не мога да живея без тебе, въпреки че носиш сина ми.

Тя сви рамене и си наложи да не показва колко ѝ е мъчно.

— Никога не съм си го помисляла, Тейт — каза тя с пресилена веселост. — Как може една жена да се състезава с тайните операции.

— Вече не участвам в такива — измърмори той.

— Участваш всеки ден — натякна му тя. — Направи го преди тридесет минути. Много си добър — добави тя с нескрито възхищение, докато оглеждаше всяка черта от лицето му. — Никога не съм предполагала колко си добър, докато не те видях в действие. Никога не те бях виждала толкова щастлив, колкото след спасяването на Пиърс Хътън и жена му от Близкия Изток. Доста добра промяна

след рутината в окръг Колумбия. И ти си мислиш, че би могъл да се откажеш от всичко това, за да се ожениш за мен?

— Да се оженя за теб!

Тя видя изумлението по лицето му и го изтълкува погрешно.

— Извинявай — каза бързо тя. — Знам, че няма да го направиш. Аз също не искам да се женя — излъга безпроблемно тя. — Въпреки че ще живеем разделени, не искам детето ми да расте в зона на военни действия, а вероятни убийци да тропат всяка вечер на вратата. Тук се чувствам в безопасност.

Той не можеше да си обясни защо тя така бързо отхвърли брака като възможност. Винаги е искала да се оженият, а сега, след като вече беше бременна, не искаше. Беше наистина необяснимо.

Прокара пръсти по кафената чашка.

— Мислех си, че бракът е едно от нещата, които желаяш.

— Сбъркал си — каза тя, без да среща погледа му. — Доволна съм от живота си такъв, какъвто е. Ще обичам бебето — добави нежно тя. — Можеш да го виждаш, когато пожелаеш... Тейт?

Той изфуча навън, преди тя да успее да довърши изречението. Блъсна силно външната врата и тя чу как резето само хлопна на място. Когато стигна до вратата, го видя на тротоара. Говореше с някакъв полицаи и сочеше къщата. Мъжът кимна. Очевидно щяха да оставят охрана.

Върна се в кухнята и почисти. Ето, сега вече Тейт имаше това, което искаше. Извинението да не ѝ предлага брак, му беше осигурено. Почувства се празна и самотна, но не можеше да го накара да се оженият заради детето, след като той нито бе имал намерение да създава дете, нито да се жени за нея. Животът ѝ щеше да е самотен, но поне щеше да има бебето. Тейт си имаше любимата работа и свободата. Не истински свободен от осем години насам. Сега Сесили нямаше да му се пречка и той можеше спокойно да продължи напред.

Както трябваше да предполага, на следващата сутрин полицаят се появи на вратата с телефонен техник, който да поправи телефона. Господин Уинтроп, разказваше полицаия, си бе тръгнал миналата вечер и бе уредил частна фирма да поеме охраната на Сесили. Нищо чудно, че не се бе отбил да си вземе довиждане. Не го беше и очаквала. Помисли си за всички онези самотни години, които я очакват и

искрено се надяваше новата работа и бебето да компенсират всичко загубено.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колби Лейн и Пиърс Хътън накараха портиера да им отвори апартамента на Тейт. Знаеха, че Тейт се е върнал от Тенеси, че е спасил Сесили от Габрини, но никой не го беше виждал повече от седмица. Автоматичният секретар беше включен непрекъснато. Не отговаряше, когато чукаха на вратата. Колегата му и шефът му се разтревожиха от това неестествено поведение.

Тревогата им нарасна, когато го намериха проснат в безсъзнание на канапето. Навсякъде наоколо се валяха бирени кутии и бяха разхвърляни кутии от пица. Той беше небръснат и очевидно не се беше къпал след завръщането си.

— Боже господи — изръмжа Пиърс.

— Позната гледка — промърмори Колби. — Превръща се в мен.

Пиърс го изгледа гневно.

— Не го обиждай.

Приблужи до канапето и разтърси Тейт.

— Събуди се! — кресна той.

Тейт отвори очи. Обърна се и изстена.

— Тя няма да се върне — изломоти той. — Няма. Мрази ме...

След тези думи отново се унесе в пиянски сън. Пиърс и Колби си размениха разбиращи погледи. Без да кажат и дума, двамата навиха ръкави и се захванаха за работа — първо с апартамента, а след това с Тейт.

Рано на следващата сутрин Тейт, облечен в халат, се беше отпуснал направо на леглото си. Внезапно чу как входната врата се отваря. Там цареше необичайно оживление, а главата му още пулсираше, въпреки че се бе изкъпал и бе изпил няколко кафета, придружени с шепа аспирина, които му оставиха онези двамата, които смяташе за свои приятели. Не искаше да изтрезнява. Искаше единствено да забрави, че Сесили вече не го иска.

Той се надигна от леглото и тръгна към хола. В този момент, входната врата се затвори.

Сесили и сакът ѝ стояха като заковани непосредствено до вече затворената врата. Тя беше в рокля и ботуши, с палто и шапка, зачервена и бълваща думи, които Тейт никога не я бе чувал да изрича.

Той се намръщи.

— Как влезе? — попита той.

— Шефът ти ме стовари тук! — изфуча тя. — Бяха двамата с онзи изменник Колби Лейн и двама от бодигардовете, а единият представляваше женския вариант на Иван Грозни! Облякоха ме насила, събраха ми нещата и ме докараха с частния самолет на господин Хътън! Когато отказах да изляза от колата, онази жена ме награби и ме пренесе тук! Щом си поема дъх и си събера ума, започвам да убивам наред, а ти си пръв!

Той се облегна на стената, все още с подпухнали очи и наполовина буден. Тя бе толкова красива с вече закръгленото коремче, нацупените устни и искрящите зелени очи, от които изскачаха светкавици.

Тя усети едва след минута, че той не е на себе си.

— На тебе пък какво ти е? — попита рязко тя.

Той не отговори. Сложи ръка на челото си.

— Ти си пиян! — възкликна невярващо тя.

— Бях — отвърна тихо той. — За около една седмица. Пиърс и Колби вчера са накарали портиера да им отвори. — Той се усмихна леко. — Бях му обяснил какво ще му се случи ако отново пусне някого в апартамента ми, след като беше оставил тук Одри последния път. Сигурно ми е повярвал, защото Колби е трябвало да размаха картата си от ЦРУ, за да влезе. — Той се разсмя. — Нищо не стряска хората така, като тази карта, нищо че е временна.

— Бил си пиян? — Тя пристъпи навътре в апартамента. — Но, Тейт, ти не... ти не пиеш — каза тя.

— Вече пия. Майката на детето ми не иска да се ожени за мен — отвърна той.

— Казах ти, че можеш да го виждаш...

Черните му очи се спуснаха по тялото ѝ като нежни ръце. Тя нямаше представа колко му бе липсвала. Едва я беше погледнал и се чувстваше спокоен.

— Да, каза ми.

Защо, по дяволите, се чувстваше виновна? Опита се отново да събуди възмущението си.

— Отвякоха ме!

— Виждам. Само че не ме гледай! До този сутрин бях прекалено пиян, за да надигна глава. — Той се огледа. — Сигурно са изхвърлили бирените кутии и кутиите от пица — промърмори той. — Жалко, все си мисля, че беше останало едно недоядено парче. — Той въздъхна. — Не съм ял от вчера.

— От вчера!

След всичко преживяно, мисълта за гладувания Тейт прогони раздразнението ѝ. Тя си свали палтото и се упъти към кухнята, за да провери какво има в хладилника. Намръщи се.

— Млякото се е вкиснало, хлябът е плесенясал, а тези сухари като нищо ще причинят бактериална зараза.

— Поръчай пица — предложи той. — Има едно заведение на ъгъла. Предплатил съм и ми дължат още десет пици.

— Не можеш да ядеш пица за закуска!

— И защо да не мога? Цяла седмица все с това закузвам.

— Можеш да готвиш — скара му се тя.

— Мога, когато съм трезвен — съгласи се той.

Сесили го погледна обвинително и отново се зае да оглежда.

— Яйцата стават за ядене и има неотворен пакет бекон. Ще ти направя омлет.

Той се стовари на един от столовете в кухнята, докато тя приготвяше кафето и разбиваше яйцата.

— Приличаш на истинска домакиня — изтъкна той с лека усмивка. — След като закусиш, искаш ли да си легнем?

Тя го погледна, без да крие шока си.

— Аз съм бременна — напомни му тя.

Той кимна и се разсмя.

— Знам. Много е възбуждащо.

Ръката ѝ, стиснала лъжицата, замръзна във въздуха.

— Какво каза?

— Яйцата ще загорят — отвърна мило той.

Тя ги разбърка и обърна бекона в другия тиган. Той намираще състоянието ѝ за сексапилно? Не можеше да повярва, че говори сериозно.

Очевидно не се шегуваше, защото я наблюдаваше напрегнато, докато закусваше, а тя беше почти сигурна, че изобщо не обръща внимание на храната.

— Господин Хътън каза на уредника на музея в Тенеси, че няма да се върна и ми плати наема — каза тя. — Вече нямам и дом, където да се прибера.

— Напротив, имаш — каза тихо той. — Аз съм твоят дом. Винаги е било така.

Тя наведе очи към чинията си и се опита да спре сълзите, които откакто беше бременна, бликваха когато искат. Стисна юмруци.

— Пак ли започваш? — попита дрезгаво тя.

— С кое? — отвърна Тейт.

Тя си пое рязко въздух.

— Пак започваш да се грижиш за мен по задължение.

Той се облегна на стола. Халатът му се разтвори на широките мургави гърди, докато я гледаше.

— Не и този път — отвърна той с толкова нежен глас, че сърцето ѝ се разтуптя. — Този път е от любов, Сесили.

Сесили помисли, че не е разбрала. Сигурно ѝ се е сторило, че Тейт каза, че иска да се грижи за нея, защото я обича.

Но той не се шегуваше. Лицето му бе почти мрачно.

— Знам — каза той, — не ми вярваш. Все едно, истина е. — Той погледна шокираните зелени очи. — Обичах те, когато беше на седемнадесет, Сесили, но мислех, че не мога да ти предложа нищо повече от една нетрайна връзка. — Той въздъхна тежко. — Причините да не искам да се женя не бяха тези, които си чувала. Всичко беше заради брака на майка ми. Бях ужасен. Трябваше да преживея целия скандал, за да разбера, че добрият брак по нищо не прилича на този, който наблюдавах като дете. Едва след като видях майка ми и Мат, разбрах какво е бракът.

— Детството ти е било ужасно — спомни си тя.

— И твоето — отвърна кратко той. — Никога не съм ти казвал, че пребих пастрока ти, след като те заведох при майка ми — добави той.

Тя прехапа устни.

— Не. Не знам какво щеше да стане с мен, ако не беше ти. След като мама почина, животът ми се превърна в кошмар.

Той се загледа в чашката кафе, черните му очи потъмняха още повече, докато си спомняше.

— Онази нощ, когато заспа, ти разкопчах горницето на пижамата и видях какво ти е направил. След това отидох у вас и едва не го убих. Ако не беше започнал да плаче и да ме моли да спра, аз... — Той изпусна сдържания въздух. — Тогава разбрах какво изпитвам към теб — добави той и я погледна. — Един мъж иска да защити това, което смята за свое. Всичко започна онази нощ.

Тя бе изненадана от признанието му.

— Ти... гледал си ме?

Той кимна. Очите му се свиха.

— Имаш най-невероятните малки гърди — каза грубо той. — Целите бяха в синини. Искаше ми се да ги целуна, да те отведа в леглото си и да те прегърна, само да те прегърна и да останеш до мен цялата нощ, за да се почувстваш сигурна. Не посмях да се оставя на импулса си — добави той с първата нотка на веселост, откакто тя бе пристигнала. — Майка ми сигурно щеше да ме погне с камшик.

Сесили усети приятна топлина в тялото си.

— Не знаех.

— Лицето ми може да подведе всеки — измърмори той. — Беше истинско мъчение да съм около теб. С годините ставаше все по-зле. Нямахше съмнение, че един ден ще превъртя и ще те любя. — Той въздъхна. — Най-мъчителното беше, че само ако те докоснех, ти беше готова да ме оставиш да направя с теб каквото пожела.

Тя прокара пръст по ръба на чашата.

— Обичах те — каза тихо тя.

— Знам.

В думите му прозвуча болка. Тя го погледна в очите и откри същата болка там.

— Никога не си ми казвал.

— Не можех. До много скоро не исках и да помисля за брак. И причината не беше в расовите различия — призна той и се засмя, без да крие презрението към себе си. — Лета не ти е казала, защото я накарах да обещае, че ще пази тайна. Един от прядядовците ми, в началото на века се оженил за млада руса бяла жена. Бил член на бандата на Голямата Стъпка.

Тя отвори уста.

— Бандата, разгромена при Ундид Ний през 1890!

Той кимна.

— След това се преместил в Чикаго. Известно време мразел произхода си, станал частен детектив, опитвал се да скрие какъв е и живеел като белите. Накрая гордостта му се събудила и той признал какъв е. Оженил се за дъщеря на лекар, която го гледала след клането. Имали син и дъщеря. Тя говорела езика на лакотите сякаш е от племето. Яздеа и стреляла като воин. Майка ми е кръстена на нея. Веднага след сватбата, русата била кръстена Войнстващата жена.

Сесили бе силно впечатлена.

— Значи кръвта ти не е била чиста.

Той поклати глава.

— Това беше просто едно извинение, също както и останалите. Харесвах живота си такъв, какъвто беше. Не исках обвързване, а с теб щеше да е така. — Той я погледна с нескрито желание. — Знаех, че ако се любим няма да има връщане назад. Бях прав. Мисля за теб, докато ям, дишам и спя, особено сега, когато детето ми расте у теб.

Тя го погледна като жена, изтръгната от някакъв кошмар и попаднала в истинска фантазия.

Той стана и захвърли халата, без да се притеснява. Остави я да го гледа за втори път през бурната им връзка. Тя не можеше да откъсне очи от него, и дори не усети кога се е озовала гола пред него. Той я взе на ръце и сведе устни към заобления корем и я отнесе в спалнята.

В очите ѝ се прокрадна плахост, но той се усмихна, когато я остави в огромното легло.

— Много ще внимавам — прошепна той и се приведе над меките устни. — Не бърза ме. Имаме цял живот, за да се обичаме.

Това наистина беше любов. Всяка кратка целувка, всеки нежен допир бе доказателство за чувствата му към нея. Това бе най-невероятното интимно преживяване с него и всеки бавен чувствен тласък на бедрата му бе като балет. Усети как тръпне, докато се опитва да съдържа горящата възбуда, която заплашваше да избликне всеки момент.

— Тейт — прошепна дрезгаво тя, притискайки бедрата му.

— Не — промълви той до устните ѝ. — Искам го така. Искам да е бавно, сладко, по-възбуждащо от всякога, толкова нежно... че да се разплачеш... когато свършим.

Тя мислеше, че няма да го преживее. Удоволствието се надигаше бавно, на големи горещи, разливащи се вълни. Тя се притисна още повече и потръпна от напрежението в тялото си, галено безспир от неговото.

Ръцете му бяха от двете страни на главата ѝ. В гърлото му се надигна дрезгав звук, когато срещна огромните ѝ изумени очи.

— Усецаш ли колко съм дълбоко — прошепна дрезгаво той, стиснал зъби, неспособен да спре. — Усецаш ли колко дълбоко те... изпълвам... — Очите му се затвориха и той извика: — Сесили... о, господи, обичам те...!

Тя хлипаше, завладяна от изключителното удоволствие, което я заля и разтърси и двете напрегнати тела. Ще умра, помисли си тя и извика, а гласът ѝ прозвуча чужд и далечен.

Когато и последните тръпки на завладяващото разтърсващо чувство се отдръпнаха, тя заплака. Тейт я прегърна, приглади късата ѝ коса и зашепна думи, които редуваше с целувки.

— Беше... страшно — прошепна тя до влажното му гърло.

— Наистина беше страшно — повтори той, неизпитвал никога преди толкова невероятно удоволствие. Пръстите му се свиха в косата ѝ. — Не сме наранили бебето, нали — попита той ужасен.

— Не. Той е почти на пет месеца — прошепна сънено тя. — И бяхме внимателни. Беше... — Тя потръпна.

— Невероятно — продължи шепота ѝ той.

— Да.

Прегърна я и я привлече до себе си, обзет от внезапен страх. Ако я загуби...

Страхът му бе истински, освободен от многото прикрити извинения, с които я бе държал далече. Беше се страхувал, че ще се почувства точно така, а после ще я изгуби. Затова бе стоял настрана.

— Тейт — прошепна тя, учудена от силата на прегръдката. — Добре съм. Наистина.

Дишането му започна да се успокоява, но страхът не си отиваше. Спомни си Габрини и как едва не я загуби в Тенеси онази нощ. Тази мисъл го преследваше непрекъснато, тя го тласкаше към пиенето — него, който рядко се сещаше дори за бира. Не се страхуваше от нищо, освен че може да изгуби тази жена. Той затвори очи и отново я притисна.

— Не мога да те загубя, Сесили — каза той, без да я поглежда.

— Няма да ме загубиш, никога! — каза изненадано тя. Отдръпна се и го погледна в очите. Пръстите ѝ нежно докоснаха лицето му. — Обичам те повече от живота — каза тя. — Не бих могла да те оставя.

— Да, но избяга — каза грубо той. — Ти ме изостави.

— Мислех, че никога няма да ме обикнеш — отвърна задавено тя. — Искях да си щастлив, нима не разбра? Махнах се, за да не ти преча... — Гласът ѝ пресипна, когато споменът за мъчителните седмици, прекарани без него, отново нахлу у нея.

Той затвори очи, за да скрие болката и отново я притисна.

— Никак не бях щастлив. Животът ми бе празен. Част от мен умря когато ти изчезна. А след това научих, че носиш детето ми, че си в опасност, а не успях да те откроя!

Устните му се спряха на още влажното ѝ гърло.

— Обичам те толкова много — прошепна той. — Толкова много, Сесили!

Тя усети как стегнатото му тяло потръпна.

— Но ти ме намери. Спаси ме — промълви тя, удивена от дрезгаво прошепнатите думи, на които започваше да вярва. — Аз също те обичам! Не можех да престана. Не знаех как.

Той си пое рязко въздух. Ръката му се плъзна нежно по меката ѝ коса.

— Ще бъда с теб, когато бебето се роди. Няма да те оставя нито за миг.

— Аз съм напълно здрава, а също ѝ детето ни — каза тя. — Ще ти кажа ако има някакви проблеми. Сега всичко е наред. Освен...

Той я погледна притеснено.

— Освен какво?

Тя се усмихна, подпряла глава на гърдите му.

— Спи ми се.

— О! — Той също се усмихна. Това не беше проблем. Зави я и усети, че се отпуска. Тя въздъхна и Тейт я целуна по челото. — Тежки мисли? — прошепна той.

— Мислех си колко съм доволна, че те дочаках — отвърна тя. Целуна го по рамото и отново се облегна на него.

— И аз се радвам. Първия път, когато се любихме беше невероятно. Тогава ли направихме бебето?

— Да — отвърна сънено тя. Погали гърдите му леко замаяна, но изпълнена със задоволство.

Той я целуна нежно по челото.

— Радвам се. Но ако искаш още, ще трябва да се ожениш за мен — добави той през смях и потри крака си в нейния.

Думите му я събудиха. Тя се надигна, за да го погледне в очите.

— *Какво?*

— Чу ме — отвърна той. — Няма да ти позволя да ме прелъстиш и да ме изоставиш. Успя да ме съсипеш. Сега ще трябва да се ожениш за мен.

Тя избухна в смях.

— Изобщо не ми изглеждаш съсипан — измърмори сухо тя и плъзна очи по едрото мускулесто тяло. — Изглеждаш чудесно.

— Ласкателствата няма да ти помогнат — увери я той. — Казвам ти, че съм съсипан. Трябва да се оженим, за да запазя доброто си име.

Тя се поколеба, усетила, че я поглъща с очи — от набъбналите гърди, до закръгления корем.

— Искан ми се, но не съм сигурна.

— Знам — отвърна той. — Каж ми защо се противиш.

— Ти си самотник — обясни тя. — С бебето ще наложим ограничения в живота ти.

Той сви рамене.

— Той вече го направи — отвърна с усмивка мъжът. — Казах на Пиърс Хътън, че ще трябва да намери друг за опасните мисии. Ще остана шеф на сигурността, но с живота на командос е свършено. Наех Колби — добави той с усмивка към учуденото й лице. — Той обича тази работа и ще се подлага на по-малки рискове, отколкото до сега. Това може и да му спаси живота.

— Харесвам Колби.

— И аз го харесвам, след като вече знам, че ти е само приятел.

Тя повдигна вежди.

— Как разбра? — попита подозрително тя.

Той се усмихна широко.

— Освен всичко друго, защото преди малко тръпнеше от желание в ръцете ми.

— Ти също — изтъкна тя.

Той се разсмя.

— Винаги е така с теб.

Протегна се лениво и я привлече върху гърдите си, разрошвайки късата руса коса. Усмивката му се скри, когато се вгледа в нежните очи.

— Желаех те, когато беше на седемнадесет — каза дрезгаво той. — Но тогава бях отговорен за теб. Не можех да се възползвам от чувствата ти.

Тя прокара пръст по ключицата му.

— И си знаел какво изпитвам към тебе?

— Да. — Той погали голия ѝ гръб. — Отначало не обръщах внимание. Но онзи път в Оклахома... — Той се засмя без следа от веселие. — Ти дори не разбра, че едва не те любих там на предната седалка.

— Не.

Той усети учудването ѝ.

— Ако не бяхме на обществено място, нямаше да успея да спра. Беше много опасно да ме дразниш, но тогава не го знаеше.

— Каква загуба — промърмори тъжно тя.

— Съвсем не. И двамата имахме нужда от време, за да се приспособим към промените, Сесили. У мен живееше илюзията за едно културно наследство, и за работа, която можеше да ми струва живота. Тогава си мислех, че искам тъкмо това.

— А не беше ли така? — попита тя с усмивка.

Ръката му отново я привлече.

— Желаех те. Намирах си десетки причини, за да не се доближавам до теб, защото не исках да бъда — той потърси правилната дума — притежаван.

— Хората не могат да те притежават — отвърна тя. — Но ти можеш да принадлежиш на хората.

— Същото е — промърмори сънено той. — Научих се рано, че ако покажеш чувствата си, ще те тормозят заради тях. Баща ми — мъжът на майка ми — поправи се той — знаеше, че я обичам. Наказваше ме като я удряше, докато станах достатъчно голям, за да го спра.

— Мат много се тормози заради това.

— Знам. Но не е имал представа за връзката между нас. Майка ми е постъпила безкрайно несправедливо като се е опитала да ни

защити от истината.

— Опитала се е да ти спаси мъката и неудобствата.

— Разбира се. Но когато искаш да направиш нещо за някого, не го лъжеш, независимо каква е причината.

Тя подпря буза на топлата му мускулиста гръд.

— Къде ще живеем? — попита тя, за да смени темата.

След кратко мълчание той се засмя.

— Предполагам ще ни трябва къща. Бебето ще иска от онези безвкусни отворотелни люлки за градина, когато порасне, да не говорим за също толкова ужасните пластмасови играчки.

— Те са по-безопасни от металните и от дървените — обясни тя.

— Ще проверим какво предлагат в Мериленд, близо до Мат и майка ми. — Той усуква кичур от косата ѝ около пръста си. — Двамата вече купуват подаръци за първото внуче. Ще бъдат изключително щастливи отново да ни видят заедно.

Тя затвори очи и се усмихна сънено.

— Бебето ни се нуждае само от нас.

Ръката му нежно стисна косата ѝ.

— Ти смяташе да не ми казваш.

— Накрая щях да ти кажа — въздъхна тя.

— Знаех, че ме обичаш. Не ми отне много да дойда на себе си — промърмори той.

— Чиновническата работа ще те отегчи — каза притеснено тя.

— Няма — отрече той и се обърна така, че тя остана наполовина под него. — Вече ще съм семеен човек, с нови отговорности. — Той се вгледа в нежните ѝ очи и се усмихна. — Обичам те, Сесили. Ще трябва да се оженим бързо. Не искам да рискувам някоя сутрин да се събудиш и да разбереш, че би могла да си намериш по-добър за съпруг.

Сърцето ѝ сякаш спря, а след това затрептя диво. Трябваше да преглътне буцата, надигнала се в гърлото ѝ, преди да отговори.

— Не бих могла да се ожения за друг. Наистина ли ме обичаш? — попита тихо тя. — Никога преди не си ми го казвал.

Той проследи с пръсти овалното лице.

— Не, но ми се струва, че си се досещала.

— Сигурно — отвърна нежно тя. — Знаеше, че нямам опит и сигурно си ме обичал поне малко, за да ме отведеш в леглото първия

път и да пропуснеш да вземеш предпазни мерки — добави сухо тя и се намръщи. — А и между нас винаги стоеше нещо.

— Знам. Иска ми се да променя миналото, но не мога. Ти избяга заради мен — отвърна напрегнато той. — И се намери в беда. Габрини щеше да те убие.

Тя обви врата му с ръце.

— Ти ме спаси. Спасяваш ме години наред, дори и от себе си.

Тейт се усмихна.

— И ти ми помогна да те спася — изтъкна нежно той и я целуна нежно. — Доста добре се справяш, когато си притисната в ъгъла.

— Имах добър учител. — Тя проследи веждите му с пръст. — Надявам се бебето да има твоите очи — каза тя. — Толкова са красиви.

— Ще бъде невероятна комбинация — каза нежно той. — Сред прадедите ми има бербери и френска аристокрация.

В гласа му звучеше гордост.

— Мат разказвал ли ти е?

Той кимна.

— Ще разказва на внука си с най-голямо удоволствие.

— И Лета ще се радва — прошепна тя. — Ще го научи на всички традиции на лакотите и на културата им.

Той я целуна по очите.

— Ходих при тях за съвет, преди да тръгна след теб. Сдобрихме се. — Той повдигна глава. — Това ми напомня — каза строго той — още не си ми се извинила, че ме заля със супа от раци и *всичко това го излъчиха по националната телевизия!* Как е възможно да се държиш така с бъдещия си съпруг, и ако смея да добавя, със сина на застъпничка за индианския суверенитет и на американски сенатор?

— Напълно прав си — съгласи се тя и погали немирно с пръсти нежната му кожа под ключицата. — Тейт, много съжалявам за супата от раци.

Сърцето му биеше по-силно още преди голият ѝ крак да се притисне към неговия. Той вдигна вежди и сви устни.

— Колко много? — попита дрезгаво той.

Тя се намръщи игриво и се притисна към него, усещайки незабавната му възбуда.

— Виж колко... — прошепна до устните му тя.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Тейт заведе Сесили в дома на Мат и Лета. Тъй като на алеята имаше лед още от сутринта, Тейт я взе на ръце сякаш бе крехко безценно съкровище и я отнесе до входа. Загърна я в черното кожено палто, което сам ѝ бе подарил миналата Коледа и придърпа качулката на главата ѝ, за да не измръзне. В кремавата рокля, съчетана с бежови ботуши, Сесили изглеждаше елегантна, въпреки че бременността вече много ѝ личеше.

— Звънни — каза той и потри нос в нейния.

— Няма — усмихна се палаво тя. Вместо обичайните лещи беше с очила и зад тях зелените ѝ очи весело искряха.

Широките му устни се свиха при отказа ѝ.

— Добре. Тогава ще предприема друга тактика — промърмори той и сведе устни към нейните. — Предай се и натисни звънеца — прошепна той.

Тя обви ръце около врата му и го привлече по-близо. Отвърна жадно на целувката и той простена при лекия ѝ допир.

Само след секунда бе плътно долепена до бежовия му дъждобран и притискаше главата му към своята, отпусната в забравата на удоволствието, в което я потопиха целувката и обичта му.

Не усетиха, че някой е отворил вратата.

Откъснаха се един от друг със смутен смях. Мат изгледа красноречиво сина си и едва след това насочи вниманието си към Сесили, проучвайки я любопитно, а после отново обърна очи към Тейт.

— Има ли нещо, което да ни кажеш на двамата с майка ти? — попита той.

— Ще се женим — отвърна с широка усмивка Тейт.

— Сериозно! — отвърна веднага Мат с престорено учудване, но не успя да скрие смеха си и отвори вратата, за да влязат. — Значи не си забравил какво ти казах за бойния план? — попита той младия мъж, без да крие задоволството си. — Винаги е ефективен!

— Страшен план, няма що — промърмори сухо Тейт. — Отидох в Тенеси, за да я доведа тук, а тя отказа да тръгне с мен. Тогава се прибрах и се напих като казак. Когато се свестих, Пиърс Хътън ми я беше доставил като малко позакъснял коледен подарък.

— На това му казвам шеф! — отвърна през смях Мат. — Лета, ела да видиш кой е дошъл! — извика той.

Тейт понесе любимата си към хола. Тъкмо я поставяше на канапето, когато Лета влетя от кухнята.

— Момиченцето ми! — възкликна тя и прегърна Сесили щом Тейт я пусна. — Горкото ми момиченце, добре ли си?

Загрижеността ѝ разплака Сесили. Най-сетне се овладя и избърса сълзите.

— На какво заприличах — изхлипа тя. — Толкова съм щастлива.

Лета надникна над рамото на момичето към високия си син и се усмихна щастливо. Тейт ѝ отвърна с не по-малко щастлива усмивка.

Тейт разказа как бе заловил Габрини, а Сесили се изчерви, докато той описваше как ожесточено се е борила. Когато разказът приключи, Мат и Лета оставиха Тейт и Сесили сами да доядат пая и да допият кафето, за да обърнат внимание на един неочакван посетител, колега на Мат от Сената. Тейт не можеше да откъсне очи от Сесили докато седяха на огромната черешова маса.

— Притесняваш ме — промърмори тя и преглътна хапката си, докато той отпиваше кафе и я наблюдаваше.

— Бременността е едно невероятно мистично преживяване за мъжа — отвърна простичко той. — Сякаш съм хипнотизиран.

Тя се усмихна широко.

— Забелязвам.

Тейт се разсмя.

— Все говорех, че различните културни традиции не трябва да се смесват — мислеше на глас той. — Първия път, когато се любихме дори не ми мина през ум да те предпазя от забременяване. Не ти ли се стори доста безотговорно?

— Така е. Но ти не знаеше, че съм съвсем неопитна.

— Напротив, знаех — отвърна тихо той, без да откъсва очи от нея. — Знаех го със сигурност много преди тялото ти да ми го докаже.

Тя се изчерви при спомена за преживяното с него. Цялата потръпна.

Тейт поклати глава.

— Тогава беше като истинско пробуждане. Всеки път, когато си спомня, се възбуждам. А след това, в офиса ти — каза рязко той — все още не мога да повярвам какво направих. — Той се намръщи. — Вече си била бременна. Можех да ви нараня с бебето.

— Не си. Но ако си спомняш, аз те прелъстих — добави с усмивка тя. — Дори като имам предвид обстоятелствата, беше страхотно.

Той въздъхна.

— Все още малко се срамувам. Държах се ужасно с теб, Сесили, и не само тогава. Какво ли не изтърпя заради мен!

— Струваше си всяка сълза — подразни го тя. — Не съжалявам за нищо.

— Искаше ми се и аз да мога да кажа същото. — Той сплете пръсти зад главата си и отново я загледа. — Много си секси с това кръгло коремче.

Тя го погледна с престорена строгост.

— Предполага се, че в бременността няма нищо сексапилно.

— Напротив — отвърна той. — Ти грееш, излъчваш щастие — усмихна се Тейт. — Радвам се, че искаш това дете, Сесили. Аз също го искам. Създадох ти толкова трудности. — Той премести ръце на коленете си и погледна надолу. — Целият ми свят се преобърна, а аз не бях подготвен. Нищо не се получи, както съм си го представял. Животът ми приличаше на лъжа, от начало до край. Беше ми трудно да се приспособя.

Тя остави вилицата.

— Знам.

Погледна мрачното лице.

— Никой от нас не искаше да те нарани. Просто не измислихме по-лесен начин, за да ти кажем всичко.

Тя посрещна тъмните питащи очи и сякаш дъхът ѝ спря в гърлото. Очите му бяха толкова красиви. Зачуди се дали бебето ще бъде със светли като нейните, или тъмни — на него.

— Лъжите са опасни, дори и благородните.

Той кимна. Плъзна поглед по лицето ѝ и се усмихна бавно.

— Чудя се на кого ли ще прилича детето.

— И аз мислех за същото. Тъмните очи са доминантни — спомни си тя. — Косата ти е черна, моята — руса, значи той най-вероятно ще е с кестенява. Надявам се да има твоите очи. И да е висок като теб.

— Съвсем сигурна ли си, че ще е момче?

— Да, от ултразвука. Като знаеш, че баща ти има още двама братя, вероятността да е момиче, е много малка. Разказвал ли ти е Мат за братята си?

Това беше интересно.

— Не, нищо не е споменавал.

— Единият е бил доста по-голям от него. Филип е загинал през Втората Световна война. Майкъл е починал преди три години от сърдечен удар. Те са били единствените живи от семейството на Мат. Поне така е знаел — добави тя с нежна усмивка. — Както и да е, момчетата са нещо обичайно в семейството му, а бащата, не майката, определя пола на детето.

Той ѝ се усмихна.

— Стига да е здраво, не ме интересува какво е.

Погледът му се плъзна към талията ѝ.

— Говорех ти съвсем сериозно, че трябва да се оженим в най-скоро време — добави тихо той. — Не приемам съвременните разбирания, когато става въпрос за дете, въпреки че искам да се оженим, дори и да не беше бебето. Синът ни заслужава да носи семейното име и да го възпитават и обичат двама родители. И както вече се разбра, не съм имал намерение да избегна създаването му. — Той се усмихна хитро. — А и не съжалявам.

— Нито пък аз. Добре — отвърна тя с усмивка. — Ще се оженим, когато кажеш.

Той въздъхна облекчено, доволен, че тя няма да се противопоставя.

— Ще говоря със свещеника в окръг Колумбия, същия, който ожени родителите ми. Искаш ли? Можем да подпишем само граждански брак.

— Не — отвърна веднага тя. — Искам да се оженим в църква.

Той се усмихна.

— Чудесно. И колкото по-бързо, толкова по-добре — добави той с доволна усмивка и отново погледна към корема ѝ, без да крие

гордостта и радостта си.

Ожениха се след по-малко от седмица. Лета, Мат и Колби им бяха свидетели. Пиърс Хътън и жена му Бриан, също присъстваха заедно с неколкomesечния им син.

Сесили погледна Тейт, когато той повдигна късата воалетка на кремавата шапка, съчетана с красивия копринен костюм, и си помисли, че никога не е виждала нещо по-желано от изражението в очите му. Той се усмихна на съпругата си и се наведе да я целуне с такава нежност, че тя не успя да сдържи сълзите си.

Приемът се състоя в дома на Мат Холдън. Беше шумно и весело. Появиха се непознати, някои от които изключително строги, в еднакво строги костюми, които се оглеждаха така, сякаш очакваха всеки момент терористи да нахлуят през прозорците. Двама други, които изглеждаха доста очукани, въпреки хубавите дрехи, се движеха гъвкаво като вълци. Едър рус мъж, небрежно арогантен, наблюдаваше отегчено другите.

Бриан Мартин, със спящото дете на ръце, се приближи до Сесили, а зелените ѝ очи блестяха пакостливо. Тя бе руса като Сесили, но косата ѝ бе в по-тъмен оттенък.

— Онези двамата са правителствени агенти — прошепна тя и кимна към костюмираните. — Тези до купата с пунш, са бивши наемници. Едрият рус мъж е Микай Стийл. Това е последният човек на света, който би искала да ти е враг. А момичето отсреща... — тя посочи слаба кестенява жена — е доведената му сестра — добави с усмивка тя. — Нещо не се разбираат. Затова тя гледа да е в другия край на стаята.

— Колко познато ми звучи — измърмори Сесили и погледна към нищо неподозиращия си съпруг.

— И на тебе, значи? — попита Бриан и нагласи бебето в ръцете си.

— О, да. Тейт не смееше да се доближи до мен години наред.

Тя погледна към полата на Сесили, която очевидно не можеше да се закопчае на талията.

— Боже, боже, един мъж е успял да ти стори това от разстояние!

Сесили избухна в смях. Тейт чу гласа ѝ, погледна я с усмивка, без да крие дълбоките си чувства.

— Но като помисля малко — прошепна Бриан, успяла да забележи погледа му — може пък да е възможно все пак.

Сесили само се усмихна. Двете с Бриан седнаха на канапето и Сесили пое момченцето в ръцете си и се замисли, че скоро ще има свое дете, което да обича. Тейт се появи зад тях, почувствал се самотен, и погледна с усмивка бебето в прегръдките на Сесили.

— Казва се Едуард Лорънс, но му казваме само Лорънс — обясни Бриан, — а Пиърс е готов да развее бойните знамена ако някой съкрати името. Толкова много прилича на баща си.

— Наистина прилича — прошепна Тейт замечтано и се замисли за собствения си наследник под сърцето на Сесили.

Сенатор Мат Холдън се приближи към тях и обви с обич раменете на Тейт.

— Какво красиво дете — рече той и разтърси рамото на Тейт. — Но и моето не е лошо, какво ще кажете? — добави той. — Не мога точно да се сетя на кого ми прилича...

Тейт го сръга с лакът, широко усмихнат.

— Я престани. Изглеждам много по-добре от теб.

— По-добре ли?

— И с по-поносим характер — продължи усмихнат Тейт.

— Само понякога.

— Не е ли хубаво, че двамата се разбират толкова добре, Сесили? — попита Лета и плъзна ръка в ръката на съпруга си.

— Чудесно е — съгласи се тя. — Започвам да свиквам със спокойствието и реда.

— Само така ти се струва — отвърна Тейт и погледна пакостливо баща си. — Вече почти успяхме да приключим с документите по откриването на казиното в Уапити.

— Можете да ги приключите при дяволите ако искате, а аз ще се боря с вас със зъби и нокти, до последно! — процеди през зъби Мат.

— Този път няма външна намеса и в резервата ще направим референдум. Всичко ще се гласува — обясни Тейт. — Няма какво да правиш.

— Няма ли? Ще застана пред урните с плакат и ще събера всички, които си направят труда да ме изслушат. Всъщност...

— Престанете и двамата — каза Лета и застана между тях. — Събрали сме се по толкова хубав повод. Ако искате излезте навън или се разберете по-късно.

Двамата си хвърлиха по един лош поглед, но никой не отстъпи.

— Виждате ли колко много си приличат, когато се блещят така?
— усмихна се Лета.

Сесили ги гледаше с широко отворени очи.

— Но, Тейт...!

Той я погледна със закачлив блясък в очите. Мат също се усмихна. Беше се хванала на номера им.

— Ах, вие двамата! — измърмори тя, подаде бебето на Бриан и стана от канапето. — Ей сега ще ви покажа на какво съм способна.

— Трябва да обсъдя нещо със Стийл! — каза веднага Тейт.

— Не го познавам, но съм сигурен, че и аз трябва да обсъдя нещо с него — пригласяше Мат.

Те се оттеглиха, кискайки се дяволито и оставиха кипналата от възмущение Сесили до усмихнатата си свекърва.

Лета я прегърна.

— Те просто се шегуват — каза тя. — И двамата се съгласиха на компромисен вариант. Ще видим как ще се получи, но аз си мисля, че ще имаме казино. Всъщност — продължи тя — по-скоро ще бъде нещо като голям павилион за бинго. Няма да има рулетки, ротативки. Може да се поставят по-късно, но в началото ще е малко и скромно. Този път *ние* ще се заемем със земемерските работи, хора от племето.

Сесили я прегърна.

— Какъв чудесен подарък за сватбата.

— Все още е само на думи, но по-късно ще има и друг. Двамата с Мат ще обзаведем детската стая, веднага щом се преместите в онази красива къща, която Тейт откри, малко след нашата.

— Ще прием заедно кафе всяка сутрин и ще обсъждаме новите кампании за суверенитета — съгласи се с усмивка Сесили. — Сега вече наистина съм една от семейството.

Лета въздъхна.

— Истинско семейство — съгласи се тя и усмивката озари лицето ѝ.

Тя се приближи до Мат и Тейт, а Бриан вдигна очи към Сесили.

— Надявам се вече да си простила на Пиърс за всичко, което ти стори — каза сухо тя. — Двамата с Колби заслужават разстрел. Не са имали никакво право да те подлагат на такъв шок, още повече когато си бременна.

— Това не беше шок. Бях бясна. Приличах на някакъв вързоп, който го транспортираха със саковете, за да го доставят на бащата на детето.

Тя въздъхна и погледна към съпруга си.

— Но пък какво сдобряване се получи! Мъжът ти получава гласа ми за сватовник на годината.

— Аз си го харесвам — разсмя се Бриан и погледна с нескрита любов Пиърс. Хъгън имаше тъмни очи, също като Тейт, а обичта към младата му съпруга не можеше да се скрие, дори и от разстояние.

— Тейт много се вълнува за бебето, нали? — попита Бриан. — Чух го да разказва на Пиърс, че вече проучвал колежите.

— Той ще бъде страхотен баща — предположи Сесили и му се усмихна. — А и много добър съпруг.

— Кой би помислил — добави тихо Бриан. — Винаги изглеждаше толкова сериозен. Май човек никога не може да разгадае другите, нали?

Сесили поклати глава.

— Затова е толкова забавно. Непрекъснато откриваш различни нови черти и особености у хората. Колкото повече го опознавам, толкова повече разбирам, че знам много малко за него. Той е доста потаен.

— Също като Пиърс. Но да знаеш — каза Бриан с престорена сериозност, — че накрая ще се окаже, че мъжете са си стрували неприятностите.

Сесили се разсмя, доволна да открие сродна душа.

— Може и да е така.

Бебето се роди през лятото, в най-горещия ден от годината. Тейт едва успя да закара навреме Сесили в болницата. Малкият Джоузеф Матю Уинтроп се роди в минутата, когато вкарваха майка му в родилната зала, а в чакалнята бе пълно с роднини и доста странни на вид познати.

Пиърс Хътън прошепна на жена си, че сигурно всяка правителствена агенция във Вашингтон е изпратила представител. Лета и Мат седяха до Колби, който им разказваше последните новини за нападателя на Сесили, Габрини, който тъкмо бил осъден на доживотен затвор за рекет, след като направил самопризнания за участието си в скандала в Уапити. Една сестра прекъсна разказа му, за да съобщи на щастливите Мат Холдън и Лета, че вече имат внуче. Момченцето било здраво, красиво и веднага след като настанят госпожа Уинтроп в стаята ѝ, всички ще имат възможност да го видят. Тя погледна разтревожено групата сериозни мъже със слънчеви очила и тъмни костюми, а след това се озова до друга групичка, в небрежно облекло, които гледаха през прозорците така напрегнато, сякаш очакваха нападение. А един от тях приличаше безкрайно много на мафиот...

Тя бързичко се оттегли на сигурно място в операционната. Това бебе щеше да има доста необичайни посетители.

В стаята си, малко по-надолу по коридора, уморената, но щастлива Сесили наблюдаваше съпруга си и новородения им син. Беше уверена, че едва ли някога ще види изражението на лицето му от деня на сватбата им. Но когато поставиха мъничкото момченце в ръцете на баща му в родилното отделение, изражението му бе невероятно. В очите му се бяха надигнали сълзи. Той бе поел мъничкото юмруче в огромната си мургава ръка и погали съвършените пръстчета, а след това и личицето, опитвайки се да открие прилика.

— Поколения от нашите семейства — каза нежно той — са отразени в това лице. — Погледна към жена си, без да се срамува от мокрите си очи. — В лицето на нашия син.

Тя избърса своите сълзи с ъгъла на чаршафа и привлече главата на Тейт, за да стори същото и с него, докато все още бяха сами.

Тя вече бе измита също като бебето и се бе отпуснала сънено на чистите чаршафи и наблюдаваше съпруга си как се учи да свиква с новородения си син.

— Нали е много красив? — прошепна той, все още изпълнен със страхопочитание от детето. — Следващия път ще трябва да е момиче — каза той с нежна усмивка. — Тогава ще прилича на теб.

— Сърцето ми ликува, когато те видя — прошепна на лакота тя.

Той се разсмя, защото бе забравил, че сам я е научил как да го казва.

— И моето ликува, когато те видя — отвърна на английски той.

Тя се пресегна и стисна голямата му ръка между своите. На масичката до нея бе оставен букет рози, червени и свежи, с невероятно нежен аромат. Тя ги погледна и си спомни първата роза, която той ѝ бе подарил. Тогава бе на седемнадесет, а той ѝ бе донесъл красивата червена хартиена роза от Япония. Този път розите бяха истински, никаква имитация. Те бяха също като любовта ѝ, а също и неговата, истинска и осезаема.

Той се намръщи леко, когато видя изражението ѝ.

— Какво има? — попита нежно той.

— Спомних си хартиената роза, която ми донесе от Япония, малко след като отидох да живея при Лета.

Тя сви рамене и се усмихна срамежливо. Той също ѝ се усмихна.

— Сега вече имаш истински — отвърна той.

Сесили кимна очарована, че той е разбрал за какво говори тя. Но те двамата винаги успяваха да прочетат мислите един на друг, сега дори много по-добре, с бебето, което бе живото доказателство на любовта им.

— Да — отвърна доволно тя. — Розите са истински този път.

Навън дъждът се стелеше като пелена. Сребърни капчици разтърсваха освежените зелени листа. Никой в стаята не забеляза. Бебето спеше, а родителите му го наблюдаваха, очите им пълни с щастие и нежни мечти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.